

CURTEA DE APEL BACĂU

**BULETINUL
JURISPRUDENȚEI
CURȚII DE APEL BACĂU
PE
TRIMESTRUL III 2013**

CUPRINS

SECȚIA I CIVILĂ

1. Suspendarea pensiei de invaliditate	3
2. Conflict de competență. Instanța competentă în materia încuviințării executării silite. După intrarea în vigoare a noului cod de procedură civilă pentru cereri formulate anterior aplicării acestuia.	7
3. Conflict de competență. Instanța competentă în materia executării silite după intrarea în vigoare a noului cod de procedură civilă în situația în care printre formele de executare silită se solicită și urmărirea imobiliară	10
4. Recurs - partaj judiciar. Aplicare greșită a legii.	13
5. Cerere restituire sume reprezentând indemnizații achitate care depășesc obligația lunară de plată a contribuției pentru concedii și indemnizații.	16
6. Drept procesual civil. Perimare. Cerere de repunere pe rol urmată de neîndeplinirea obligației stabilite în sarcina reclamantului. Neîntreruperea termenului de perimare.	20
7. Restituire diferențe drepturi de pensie reprezentând contribuție la asigurările sociale de sănătate în procent de 5,5% calculate asupra întregii pensii acordate defunctului titular al dreptului și cele rezultate din aplicarea cotei CASS de 5,5 % asupra veniturilor ce depășesc 740 lei, către moștenitori.	22

SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

1. Suspendare executare act administrativ. Inadmisibilitatea cererii raportat la natura și calificarea juridică a actului a cărui suspendare se solicită.	24
2. Insolvență. Rectificare plan preliminar și definitiv. Contestație măsuri lichidator	26
3. Exercițarea dreptului de acces în perimetrul de exploatare petrolieră. Terenuri aparținând domeniului privat al unității administrativ-teritoriale. Hotărâre a consiliul local de stabilire a impozitelor și taxelor locale. Legalitatea hotărârii. Competența instanței de contencios administrativ.	32
4. Acțiune în pretenții. Respingerea acțiunii de instanța de fond pentru lipsa calității procesuale active a reclamantului. Recurs – admitere. Reclamantul-recurent are calitate procesuală activă. Cerere cu trimitere pentru rejudecare.	37
5. Participarea cetățenilor la luarea deciziilor administrative. efecte juridice și limite ale acestui principiu.	38
6. Achiziții publice. Respingerea ofertei ca neconformă, pe motiv că prin răspunsul la solicitarea de clarificări se modifică conținutul ofertei financiare. Interpretarea noțiunilor de „eroare materială” și „vicii de formă”, astfel cum rezultă din dispozițiile HG925/2006.	42
7. Comercial. Cerere acordare despăgubiri în temeiul art. 49 lit. a din Legea 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România	50

SECȚIA I CIVILĂ

1. Suspendarea pensiei de invaliditate

Codul Muncii

Art. 54 lit. b; art. 62 al. 2; art. 92 și art. 94 din Legea nr. 19/2000; art. 179 din Legea nr. 263/2012

Pensionarul încadrat în gradul II de invaliditate, dacă realizează venituri în urma desfășurării unor activități se consideră că și-a redobândit capacitatea de muncă, intervenind modificări în ceea ce privește starea de sănătate și prin urmare nu mai îndeplinește condițiile legale în temeiul cărora i-a fost acordată pensia de invaliditate.

*Curtea de Apel Bacău - Secția I Civilă
Decizia civilă nr. 1185 din 19 august 2013*

Prin sentința civilă nr. 113 din 7.02.2013 pronunțată de Tribunalul Neamț, în dosarul nr. 4526/103/2012, s-a admis contestația formulată de contestatorul S.V. și în consecință: s-a anulat decizia nr. 144638 din 3.09.2012 emisă de intimata C.J.P.N. privind recuperarea debitului în sumă de 4632 lei de la contestator.

Pentru a pronunța această sentință, Tribunalul a avut în vedere următoarele:

Prin decizia nr. 144638/16.09.1996, contestatorul a fost înscris la pensie de invaliditate, gradul II, fiindu-i stabilită în acest sens o pensie în quantum lunar de 386 lei. Ulterior înscrierii la pensie contestatorul a desfășurat și activitate de muncă, activitate din care acesta a realizat un venit de 4270 lei, conform celor menționate în adeverința de venit din anul 2010. Se reține în continuare de instanță că în perioada în care respectiva muncă a funcționat, contestatorul a acumulat veniturile din activități comerciale, în quantumul anterior precizat, cu pensia de invaliditate, astfel încât pentru anul 2010 intimata a procedat la stabilirea unui debit în sarcina acestuia în suma de 4632 lei, reprezentând c/valoarea drepturilor de asigurări sociale încasate în intervalul 01.01.2010-01.01.2011, cu încălcarea prevederilor art. 92 din Legea nr. 19/2000 cu modificările și completările ulterioare.

În acest sens tribunalul a reținut că, potrivit art. 92 alin. 1 lit. g din Legea 19/2000 aplicabilă la data obținerii veniturilor, plata pensiei se suspendă începând cu luna următoare celei în care, beneficiarul unei pensii de invaliditate de gradul I sau II se regăsește în una dintre situațiile prevăzute la art. 5 alin. (1) pct. I, II și IV lit. b) - f), respectiv persoane autorizate să desfășoare activități independente sau alte persoane care realizează venituri din activități profesionale.

Se impune a se sublinia că prevederile legale anterior citate din Legea nr.19/2000 nu conțineau nicio dispoziție prin care să se impună o eventuală limită a veniturilor din activități economice, întreprinderi familiale sau activități profesionale venituri ce ar fi putut fi cumulate cu pensia de invaliditate, ceea ce presupune că inclusiv pentru un venit de 10 lei obținut din astfel de activități, pensionarul de invaliditate să fie privat pe anul respectiv de drepturile sale de asigurări sociale, care oricum în cvasi totalitate se situează sub nivelul pensiei medii de țară și cu puțin peste pensia minimă.

Această situație se regăsește și în cazul contestatorului din prezenta acțiune, căruia i s-a imputat prin decizia contestată, pensia de invaliditate încasată în cursul anului 2010, ce era în quantum lunar de 386 lei lunar, rezultând un debit total de 4.632 lei, pentru un venit total anual realizat în perioada de referință din activități comerciale, în quantum brut de 4270 lei, astfel cum rezultă din adeverința anexată în copie la fila 21 dosar, aceasta din urmă fiind

practic suma din care se presupune că pensionarul de invaliditate ar fi trebuit să-și asigure întreținerea în anul 2010.

Ori, scopul acestei reglementări și interdicții al cumulului de venituri impuse prin prevederile Legii nr.19/2000 nu putea fi acela de a pune pensionarii de invaliditate în situația de a-și asigura întreținerea din câștiguri ce se situează sub nivelul pensiei minime pe țară, astfel încât acestea trebuie interpretate în sensul existenței unui plafon maxim al veniturilor din activități economice, întreprinderi familiale sau activități profesionale ce ar putea fi totuși cumulate cu pensia de invaliditate, tocmai pentru evitarea unor situații cel puțin absurde în care pentru venituri modice cel în cauză să fie privat de drepturile sale legale de pensie.

De menționat că la momentul constatării și stabilirii debitului în sarcina contestatorului prin Decizia nr. 144638/03.09.2012, dispozițiile Legii nr.19/2000 fuseseră abrogate, urmare apariției Legii nr.263/2010, emiterea deciziei contestate realizându-se sub imperiul celui din urmă act normativ, dar cu trimitere la prevederile legale în vigoare pe perioada vizată de decizie, respectiv în anul 2010.

În atare condiții, instanța a reținut că, la momentul actual, nu mai este posibilă o eventuală invocare a unei excepții de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 92 alin. 1 lit. g raportat la art. 5 alin. (1) pct. I, II și IV lit. b) - f) din Legea nr.19/2000, act normativ abrogat prin Legea nr.263/2010, având în vedere că potrivit art. 29 din Legea nr.47/1992 republicată: „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia.”

Această situație specială ce se reține relativ la normele de drept substanțial ce au stat la baza emiterii deciziei de recuperare debit contestate, nu poate însă împiedica instanța să le analizeze și să interpreteze în sensul mai sus arătat, interpretare confirmată, de altfel prin decizii anterioare ale Curții Constituționale, chiar dacă pronunțate cu prilejul examinării altor reglementări legale, dar tot din categoria drepturilor de asigurări sociale, drepturi ce trebuie protejate pentru asigurarea unui nivel de trai decent al pensionarilor. Menționăm în acest sens Decizia nr. 258 din 16 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 din 21 mai 2010, prin care Curtea a constatat că „principiul așezării juste a sarcinilor fiscale impune ca plata contribuțiilor să se facă în același mod de către toți contribuabilii, prin excluderea oricărui privilegiu sau oricărei discriminări, astfel încât la venituri egale contribuția să fie aceeași. Principiul menționat presupune însă ca așezarea sarcinilor fiscale să țină cont de capacitatea contributivă a contribuabililor, respectiv în așezarea obligațiilor fiscale să se țină seama de necesitatea protejării păturilor sociale celor mai dezavantajate, luând în considerare elementele ce caracterizează situația individuală și sarcinile sociale ale contribuabililor în cauză.” De asemenea, prin Decizia nr. 35 din 24 ianuarie 2012 publicată în Monitorul Oficial nr. 153 din 7 martie 2012, Curtea a stabilit că: „Numai legiuitorul este în drept să stabilească categoriile de venituri pentru care urmează a se plăti contribuții la bugetul asigurărilor de sănătate, iar pensia reprezintă un astfel de venit. Faptul că legiuitorul are posibilitatea de a excepta pensia de la plata unor astfel de contribuții sau de a stabili deducerea din cuantumului pensiei a unei sume lunare asupra căreia nu se calculează contribuția de asigurări de sănătate reprezintă chestiuni care țin în mod exclusiv de opțiunea sa, opțiune care nu poate fi cenzurată din perspectiva garanțiilor dreptului constituțional la pensie. Ceea ce Constituția impune este ca prin astfel de măsuri să nu se aducă atingere nivelului de trai decent al pensionarilor. În acest sens, legiuitorul a prevăzut atât calitatea de asigurat pensionarilor care au o pensie sub 740 lei, fără plata contribuției corespunzătoare, cât și scutirea parțială de la plata contribuției, în sensul că prin aplicarea cotei corespunzătoare pensia netă nu poate fi mai mică de 740 lei.”

Prin urmare, dispozițiile anterior citate din Legea nr.19/2000 nu se pot interpreta decât în sensul în care interdicția cumulului pensiei de invaliditate de gradul I sau II cu veniturile din activități economice, întreprinderi familiale sau activități profesionale, să aibă în vedere

doar acele categorii de câștiguri ce se situează peste nivelul a 12 pensii minime lunare, întrucât se presupune că pensia minimă reprezintă un criteriu suficient de strict în raport de care se poate aprecia în mod obiectiv că este respectată cerința asigurării unui minim de resurse financiare care să permită pensionarilor să aibă un nivel de trai decent.

Instituirea acestui criteriu, al unui plafon maxim al nivelului veniturilor din activități economice, întreprinderi familiale sau activități profesionale care să poată fi cumulate cu pensia de invaliditate, este de deplin justificată, în măsura în care acest criteriu se aplică în mod consecvent, întrucât este firesc ca interdicția de cumulare a acestor drepturi de asigurări sociale cu diferite categorii de câștiguri bănești să aibă totuși în vedere și cuantumul veniturilor realizate în aceste condiții, nefiind justificată o aplicare nediferențiată, ce limitează respectiv îi privează pe pensionari de drepturile de pensie în condițiile în care realizează venituri anuale modice, sub nivelul pensiei minime pe țară. Această diferență este rezonabilă și justificată de situația obiectivă deosebită în care se află persoanele ce realizează venituri mai mari față de cele ale căror venituri sunt mai reduse, precum și principiul solidarității și subsidiarității în colectarea și utilizarea fondurilor, aplicabil în materia asigurărilor sociale.

De astfel o asemenea interpretare este confirmată chiar de prevederile actuale ale Legii nr. 263/2010, care reglementând situațiile în care se interzice cumulul pensiei de invaliditate cu diferite categorii de venituri și indemnizații a prevăzut expres la art. 114 alin. 1 litera e) că „În sistemul public de pensii, plata pensiei se suspendă începând cu luna următoare celei în care a intervenit una dintre următoarele cauze: pensionarul de invaliditate, încadrat în gradul I sau II, se regăsește în una dintre situațiile prevăzute la art. 6 alin. (1) pct. I, II sau IV, cu excepția consilierilor locali sau județeni; ” la punctul IV al art.6 din lege fiind stipulat neechivoc că în această categorie intră „persoanele care realizează, în mod exclusiv, un venit brut pe an calendaristic echivalent cu cel puțin de 4 ori câștigul salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat și care se află în una dintre situațiile următoare:

a) administratori sau manageri care au încheiat contract de administrare ori de management;

b) membri ai întreprinderii individuale și întreprinderii familiale;

c) persoane fizice autorizate să desfășoare activități economice;

d) persoane angajate în instituții internaționale, dacă nu sunt asigurații acestora;

e) alte persoane care realizează venituri din activități profesionale . ”

Prin urmare, se constată că prin reglementarea actuală s-a instituit un plafon valoric chiar mai generos decât cel avut în vedere de instanță la stabilirea veniturilor minime ce pot fi cumulate cu pensia de invaliditate gradul I și II, aceasta fiind însă opțiunea exclusivă a legiuitorului, de esența acestei cauze și a interpretării date de instanță fiind însă existența acestui plafon în limita căruia cele două categorii de drepturi bănești să poată fi totuși cumulate.

În concluzie reținând că în cauza de față, contestatorul a realizat în cursul anului 2010 venituri totale de doar 4270 lei din cadrul întreprinderii familiale pe care o deținea, nu se justifică stabilirea caracterului necuvenit al pensiei de invalidate pe care acesta o încasat-o lunar în cuantum de 386 lei și pe cale de consecință nici imputarea debitului de 4632 lei, conform Deciziei nr. 144638 din 03.09.2012, decizie ce urmează a fi anulată, în conformitate cu dispozițiile art. 153 alin. 1 litera i raportat la art.179 și art.181 din Legea nr.263/2010, cel dintâi urmând a fi exonerat de plata debitului impus nelegal în sarcina sa, în urma admiterii contestației formulate în contradictoriu cu intimata Casa Județeană de Pensii Neamț.

Împotriva sentinței civile mai sus menționate a formulat recurs intimata Casa Județeană de Pensii N., recurs formulat și motivat în termen legal și scutit de plata taxei judiciare de timbru și a timbrului judiciar.

În motivarea recursului, intimata a arătat că hotărârea instanței de fond este nelegală întrucât s-au încălcat dispozițiile art.179 alin.1 și 4 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, potrivit cu care: sumele încasate necuvenit de contestator cu titlu de

prestații de asigurări sociale se recuperează în termen de 3 ani în baza deciziei Casei de Pensii.

Se mai arată că intimatul S.V. a beneficiat de o pensie de invaliditate gr.II în temeiul Legii nr.3/1977. Având în vedere adeverința emisă de A.F.P. a Municipiului P.N., intimatul figurează în evidențele fiscale pe anul 2010 cu venituri impozabile din activități comerciale, ori potrivit Legii nr. 19/2000, art.92 alin.1 lit.g „plata pensiei se suspendă începând cu luna următoare celei în care beneficiarul unei pensii de invaliditate de gr.II sau I se regăsește în una din situațiile prevăzute la art.5 alin.1 pct.I, II și V lit.b-f”.

Se mai arată că decizia nr. 144638/3.09.2012 emisă de Casa Județeană de Pensii N. a fost emisă cu respectarea dispozițiilor legale, respectiv Legea nr. 263/2010.

Rațiunea acordării pensiei de invaliditate gradul II constă în reparația adusă persoanei care nu poate presta nici o activitate care să aducă venituri întrucât și-a pierdut total capacitatea de muncă, motiv pentru care pensia de invaliditate gr.II este mai mare față de gradul III – unde beneficiarul mai are posibilitatea de a presta activitate cu jumătate de normă - art.54 lit.c din Legea nr. 19/2000.

Intimatul contestator, legal citat, nu a formulat întâmpinare.

Analizând sentința civilă recurată sub aspectul motivelor de recurs formulate și în temeiul art.304¹ Cod procedură civilă, Curtea de Apel reține următoarele:

Intimatul contestator S.V. este beneficiarul unei pensii de invaliditate gr.II prin decizia nr. 144638 /16.09.1996 emisă de Casa Județeană de Pensii N. în temeiul Legii nr. 19/2000, primind lunar o pensie în cuantum de 397 lei (potrivit cuponului de pensie – fila 9 dosar fond).

La data de 28.06.2012 Administrația Finanțelor Publice N. a emis pe numele intimatului contestator Adeverința de venit pe anul 2010 din 28.06.2012 – fila 21 dosar fond, din care rezultă că S.V. figurează în evidențele fiscale pe anul 2010 cu venituri impozabile provenite din activități comerciale (cu impozit pe venit din activități independente de 204 lei).

Textul legal al art.92 alin.1 lit.g din Legea nr.19/2000 arată că „plata pensiei se suspendă începând cu luna următoare celei în care beneficiarul unei pensii de invaliditate de gr.I sau II se regăsește în una dintre situațiile prevăzute la art.5 alin.1 pct.I, II și IV lit.b-f”.

Art.94 din Legea nr. 19/2000 arată categoriile de pensionari care pot cumula pensia cu venituri realizate dintr-o activitate profesională, indiferent de nivelul veniturilor, categorii de pensionari între care nu se regăsesc pensionarii de invaliditate de gr.II, cum este cazul intimatului contestator din cauza de față.

Potrivit textului legal al art.62 alin.2 lit.c din același act normativ, se consideră că pensionarul încadrat în gradul II de invaliditate, dacă realizează venituri în urma desfășurării unor activități și-a redobândit capacitatea de muncă, intervenind modificări în ceea ce privește starea de sănătate și prin urmare nu mai îndeplinește condițiile legale în temeiul cărora i-a fost acordată pensia.

Pensionarul încadrat în gradul II de invaliditate nu poate presta nici un fel de activitate, considerându-se că și-a pierdut total capacitatea de muncă, art.54 lit.b din Legea nr. 19/2000 arătând că invaliditatea de gr.II se caracterizează prin pierderea totală a capacității de muncă, cu posibilitatea invalidului de a se autoservi, de a se auto conduce și de a se orienta spațial, fără ajutorul unei persoane.”

Curtea de Apel apreciază ca fiind legală decizia nr. 144638//3.09.2012 a Casei Județene de Pensii N. privind recuperarea sumelor încasate necuvenit cu titlu de prestații de asigurări sociale, potrivit dispozițiilor art.179 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, încasate de intimatul contestator în anul 2010.

Curtea de Apel, în temeiul art. 304 pct. 7 și art. 312 C.pr. civ. a admis recursul, a modificat în tot sentința civilă recurată, în sensul că a respins contestația ca nefondată.

2. Conflict de competență. Instanța competentă în materia încuviințării executării silite. După intrarea în vigoare a noului cod de procedură civilă pentru cereri formulate anterior aplicării acestuia.

Drept procesual civil

Art. 373¹ Cod procedură civilă reglementare anterioară;
art. 24, art. 25 alin1 Noul Cod pr. civilă;
art. 650 alin.1, art. 622 alin.1 Noul Cod pr. civilă;

Potrivit art.24 din Noul Cod de procedură civilă (Legea 134/2010, Legea 76/2012 pentru punerea în aplicare a acesteia) „dispozițiile legii noi de procedură se aplică numai proceselor și executărilor silite începute după intrarea acesteia în vigoare”.

Dispozițiile art.25 alin.1 din Noul Cod de procedură civilă menționează că „procesele în curs de judecată, precum și executările silite începute sub legea veche rămân supuse acelei legi”.

Din interpretarea textelor normative anterior indicate rezultă că, cererea de executare silită, înregistrată la biroul executorului judecătoresc anterior intrării în vigoare a Noului Cod de procedură civilă, urmează a fi încuviințată în condițiile art. 373¹ Cod pr. civilă, reglementare anterioară, sub imperiul căreia a fost promovată, și nu cele ale art 650 alin.2 Noul C. pr. civilă.

*Curtea de Apel Bacău - Secția I Civilă
Sentința civilă nr. 50 din 10 septembrie 2013*

Prin sentința civilă nr. 2879/2013, pronunțată în dosarul nr. 5005/180/2013 al Judecătorei P. N, a fost admisă excepția necompetenței teritoriale absolute a Judecătorei P. N, invocată din oficiu de instanță.

S-a declinat competența de soluționare a cauzei având ca obiect încuviințare executare silită, formulată de Biroul executorului judecătoresc PVO, în favoarea Judecătorei B.

S-a constatat ivit conflictul negativ de competență între Judecătoria P.N și Judecătoria B.

S-a dispus înaintarea dosarului către Curtea de Apel B. în vederea soluționării conflictului de competență.

În argumentare s-a arătat că:

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătorei B. la data de 27.03.2013, sub nr. 5005/180/2013, executorul judecătoresc PVO a solicitat încuviințarea executării silite a titlului executoriu, respectiv contractul de credit cu accesoriile aferente prin care debitorul M.F. este obligat să achite creditoarei SC E. SA suma de x lei.

În drept, au fost indicate dispozițiile art. 373¹ Cod procedură civilă, astfel cum au fost modificate și completate ulterior prin Decizia Curții Constituționale 458/31.03.2009 și art. 384¹ Cod procedură civilă.

În dovedirea cererii, la dosarul cauzei s-au depus, în copie, cererea formulată de către societatea creditoare nota precizatoare, extras furnizare informații, contract nr. 3987/15.09.2004 și cerere pentru emiterea unui card de credit.

Cererea a fost legal timbrată, fiind achitată taxa de timbru în valoare de 10 lei, conform art. 3 lit. o din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și timbru judiciar în valoare de 0,30 lei.

Prin sentința civilă nr.100/ 16.04.2013 pronunțată de Judecătoria B. în dosarul nr. 5005/180/2013, s-a admis excepția necompetenței teritoriale a Judecătorei Bacău și, în consecință, s-a declinat în favoarea Judecătorei P. N competența soluționării cererii.

Pentru a pronunța această soluție, instanța a reținut că, potrivit art. 650 alin. 1 și 2 din Noul Cod de procedură civilă, instanța de executare soluționează cererile de încuviințare a

executării silită, iar instanța de executare este judecătoria în circumscripția căreia se află biroul executorului judecătoresc care face executarea.

În acest sens, instanța a reținut că pe cererea creditorului nu există viza de primire și nici ștampila executorului judecătoresc care să ateste faptul că cererea de executare silită este înregistrată sub imperiul vechiului cod de procedură civilă.

S-a apreciat astfel că legea aplicabilă este dată de Noul Cod de procedură civilă, sediul biroul executorului judecătoresc fiind în localitatea P. N., iar aceasta se află în circumscripția Judecătoriei P.N. .

Ca urmare a hotărârii de declinare de competență, cererea formulată de Biroul Executorului Judecătoresc PVO a fost înregistrată pe rolul Judecătoriei P.N., sub același număr, la data de 14.05.2013.

La termenul de judecată din data de 12.06.2013, instanța a dispus emiterea unei adrese către petent pentru a depune la dosar dovada datei la care a fost înregistrată cererea de executare silită formulată de creditoare.

În acest sens, la data de 20.06.2013, executorul judecătoresc P.V.O. a comunicat instanței copie conform cu originalul a filei din Registrul de evidența a dosarelor BEJ P.V.O. din care rezultă că la data de 14.02.2013 a fost înregistrată cererea de executare silită formulată de creditoarea din cauza de față împotriva debitorului M.F..

La termenul din data de 20.06.2013, instanța, din oficiu, a invocat exceptiei necompetenței teritoriale absolute a Judecătoriei P. N, cu privire la care a reținut următoarele:

În fapt, prin cererea înregistrată la Biroul executorului judecătoresc P.V.O., la data de 14.02.2013, creditoarea a solicitat declanșarea procedurii de executare silită împotriva debitorului M.F., în temeiul titlului executoriu, contractul de credit.

În drept, la stabilirea regulilor procesuale aplicabile cauzei deduse judecătii, în considerarea modificărilor legislative intervenite, respectiv data de intrare în vigoare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă - 15.02.2013 (conform art. 81 din Legea nr. 76/2012), trebuie avute în vedere prevederile art. 25 potrivit cărora „*procesele în curs de judecată, precum și executările silită începute sub legea veche rămân supuse acelei legi*”. În același sens, art. 3 din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă prevede că „*dispozițiile Codului procedură civilă se aplică numai proceselor și executărilor silită începute după intrarea acestuia în vigoare*”.

În raport de dispozițiile legale invocate anterior și față de data înregistrării cererii de executare silită la biroul executorului judecătoresc, respectiv 14.02.2013, instanța a apreciat că regulile procesuale aplicabile cererii deduse judecătii sunt cele reglementate de Codul de procedură civilă.

Față de aceste considerente, în conformitate cu dispozițiile art. 137 Cod procedură civilă „*instanța se va pronunța cu prioritate asupra excepțiilor de procedură și asupra celor de fond care fac de prisos, în totul sau în parte, cercetarea în fond a pricinii*”.

Potrivit art. 373 alin. 3 Cod procedură civilă reglementare anterioară, instanța de executare este judecătoria în circumscripția căreia se va face executarea, în afara cazurilor în care legea dispune altfel.

Aplicând aceste dispoziții legale la particularitățile speței, instanța a constatat că executarea silită urmează a avea loc în localitatea B., județul B., unde își are domiciliul debitorul M.F., localitate care se află în circumscripția Judecătoriei B., așa cum rezultă din Hotărârea Guvernului nr. 337 din 9 iulie 1993 pentru stabilirea circumscripțiilor judecătoriilor și parchetelor de pe lângă judecătorii, publicată în Monitorul Oficial nr. 188 din 6 august 1993.

Potrivit art. 158 alin. 1 Cod procedură civilă, când în fața instanței de judecată se pune în discuție competența acesteia, ea este obligată să stabilească instanța competentă. În consecință, pentru a determina instanța competentă din punct de vedere teritorial a soluționa prezenta cauza, instanța a avut în vedere judecătoria în circumscripția căreia se va face

executarea. Astfel, în raport de localitatea unde își are domiciliul debitoarea, instanța a apreciat că, în cauza pendinte, instanța competentă din punct de vedere teritorial este Judecătoria Bacău.

Față de considerentele expuse, în temeiul art. 158 alin. 1 Cod procedură civilă, instanța a dispus declinarea competenței soluționării cererii de încuviințare a executării silite, formulată de executorul judecătoresc PVO în favoarea Judecătoriei B. .

Totodată, în condițiile în care prin sentința civilă nr.101/ 16.04.2013 pronunțată de Judecătoria B. în dosarul nr. 5007/180/2013 s-a admis excepția necompetenței teritoriale a Judecătoriei B. și, în consecință, s-a declinat în favoarea Judecătoriei P. Nț. competența soluționării cererii formulată de BEJ PVO, în considerarea dispozițiilor art. 20 alin. 1 pct. 2 Cod procedură civilă, instanța a constatat ivit conflictul negativ de competență între cele două judecătorii, iar în temeiul art. 21 și 22 alin. 2 Cod procedură civilă a dispus înaintarea dosarului Curții de Apel B. în vederea soluționării conflictului negativ de competență.

În cauză instanța regulator de competență constată următoarele:

Prin cererea înregistrată la Judecătoria B., BEJ „P.V.O.” a solicitat Judecătoriei B., jud. B., încuviințarea executării silite împotriva debitorului M.F., în baza contractului de credit.

În speță, se reține faptul că, „E. S.A”, în calitate de creditoare, a formulat, la data de 14.02.2013, cerere de executare silită împotriva debitorului M.F. cu domiciliul în Bacău, jud.Bacău, în temeiul contractului de credit cu accesoriile aferente.

Instanța mai întâi sesizată, respectiv Judecătoria B., a apreciat că, în cauză, față de data înregistrării cererii la instanță, 27.03.2013, sunt aplicabile dispozițiile art. 650 alin.2 Noul Cod procedură civilă care stabilește ca și instanță de executare judecătoria în circumscripția căruia se află sediul Biroul executorului judecătoresc, în cauză nefăcându-se dovada faptului că, cererea de executare a fost înregistrată la BEJ „P.V.O.” anterior datei de 15.02.2013.

Ori, în cauză, astfel cum a reținut și Judecătoria P. N, instanță care a constatat existența unui conflict negativ de competență, a reținut, că deși cererea executorului judecătoresc a fost înregistrată la Judecătoria B. la 27.03.2013, cererea creditoarei a fost adresată Biroului executorului judecătoresc P.V.O., cu sediul în P.N, Jud. N, la data de 14.02.2013 (conform extrasului Registrului de corespondență și rezoluției executorului judecătoresc de la fl.11-12 dosar Judecătoria P.N și fl. 5 dosar Judecătoria B.) anterior intrării în vigoare a Noului Cod de procedură civilă, momentul începerii procedurii de executare silită fiind reprezentat de momentul depunerii cererii de executare la executorul judecătoresc, în acest sens pledând și dispozițiile art. 622 alin.2 Noul Cod procedură civilă.

Ori, într-adevăr, potrivit dispozițiilor art.373¹ Cod pr. civilă, anterior, dispoziții sub imperiul cărora s-a depus cererea de executare silită la Biroul executorului judecătoresc anterior, sintagma din alin.1 al textului normativ conform căreia” cererea de executare silită se depune la executorul judecătoresc, dacă legea nu dispune altfel”, este de natură să releve faptul că procedura executării silite se declanșează odată cu data depunerii cererii la executorul judecătoresc, și nu la data la care, instanța de încuviințare a executării silite, a fost investită cu cererea executorului judecătoresc.

Pe cale de consecință, în raport de dispozițiile art. 373¹ alin.1 Cod pr. civilă anterior, (și chiar și a noilor dispoziții în materie, respectiv, 622 alin.2 Noul Cod de procedură civilă) și data depunerii cererii de executare silită de către creditor la executorul judecătoresc (21.01.2013), aceasta apare ca fiind promovată anterior intrării în vigoare a Noului Cod procedură civilă, respectiv 15.02.2013.

Pe cale de consecință, raportat la dispozițiile art. 24, art. 25 alin.1 din Legea nr. 134/2010 privind Noul Cod procedură civilă, Legea 76/2012, cererea prezentată urmează a se judeca sub imperiul normelor procedurale sub care a fost promovată, respectiv, cele înserate la art.373¹ din Cod pr.civilă anterior.

Conform dispozițiilor art. 373 din Cod pr.civilă, redactare anterioară „hotărârile judecătorești și celelalte titluri executorii se execută de executorul judecătoresc din

circumscripția judecătorei în care urmează să se efectueze executarea ori în cazul urmăririi bunurilor de către executorul judecătoresc din circumscripția judecătorei în care se află acestea, instanța de executare fiind judecătoria în circumscripția căreia se va face executarea, în afara cazurilor în care legea dispune altfel.

Ori, în speță, debitorul domiciliază în B., jud.B., localitate arondată ca și jurisdicție Judecătorei B., județul B., prezumându-se că acesta are bunuri urmăribile pe raza aceleiași circumscripții, înscrisurile aflate la dosarul cauzei nerelevând faptul că ar deține bunuri pe raza localității P. N, sau altor localități arondate jurisdicțional Judecătorei P. N, jud. N.

Pe cale de consecință, în considerarea dispozițiilor art. 24, art. 25 Noul Cod pr. civilă, art. 373 alin.2 Cod pr. civilă, redactare anterioară, și în temeiul art.20 alin.2, art.22 alin.5 Cod pr. civilă, redactare anterioară, instanța stabilește competența de soluționare a cauzei în favoarea judecătorei B, jud. B.

3. Conflict de competență. Instanța competentă în materia executării silite după intrarea în vigoare a noului cod de procedură civilă în situația în care printre formele de executare silită se solicită și urmărirea imobiliară.

Drept procesual civil

Art. 650 Noul Cod pr. civilă; art. 651 Noul Cod pr. civilă;
art. 665 Noul Cod pr. civilă; art. 891 Noul Cod pr. civilă;

Împrejurarea că, prin cererea formulată s-a solicitat încuviințarea executării silite în toate formele de executare silită, respectiv asupra bunului imobil, proprietatea debitoarei, ci și prin urmărirea bunurilor mobile, respectiv, prin poprirea asupra sumelor de bani aparținând debitoarei sau datorate acesteia, nu este de natură să excludă de la aplicare dispozițiile derogatorii ale art. 819 Noul Cod de procedură civilă, normele comune (în speță, art. 650 alin. 1) neputând înlătura de la aplicare norma specială, în virtutea principiului specialia generalibus derogant, instanța competentă fiind, în ipoteza arătată, instanța în circumscripția în care se situează imobilul.

*Curtea de Apel Bacău – Secția I Civilă
Sentința civilă nr. 58 din 17 septembrie 2013*

Prin sentința civilă nr. 3295/2013, pronunțată în dosarul nr. 10932/180/2013 al Judecătorei P.N s-a admis excepția necompetenței teritoriale a Judecătorei P.N, invocată din oficiu.

S-a declinat competența soluționării cauzei privind cererea de încuviințare a executării silite, formulată de executorul judecătoresc de BEJ C.E., a titlului executoriu, Contractul de credit x garantat cu Contractul de ipotecă x , autentificat sub nr. x , încheiat între BANCA S.A. și G.E. , ce formează obiectul dosarului de executare silită privind pe creditoarea BANCA S.A., prin mandatar S.C. CRC S.R.L., și debitorul G.E, în favoarea Judecătorei B.

S-a constatat ivit conflictul negativ de competență între Judecătoria P. N. și Judecătoria B.

A fost înaintată cauza către Curtea de Apel B. în vederea soluționării conflictului negativ de competență.

În argumentarea sentinței instanța a arătat că:

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătorei B. la data de 23.07.2013, sub nr. de dosar 10932/180/2013, executorul judecătoresc C.E. a solicitat încuviințarea executării silite împotriva debitorului G.E., în temeiul titlului executoriu, Contractul de credit nr. X garantat cu Contractul de ipotecă nr. X, autentificat sub nr. X , încheiat între BANCA S.A. și G. E. .

În motivarea cererii, s-a arătat că în data de 10.10.2007 între Banca S.A. și G.E. s-a încheiat Contractul de credit nr. X garantat cu Contractul de ipotecă nr. X, autentificat sub nr. X, având ca obiect acordarea unui împrumut în cuantum de X lei. Debitorul nu a executat obligația contractată.

În drept, au fost invocate prevederile art. 665 alin. 1 Cod de procedură civilă.

În dovedirea cererii, la dosarul cauzei s-a depus, în copie, cererea formulată de către creditoarea Banca SA prin mandatar S.C. CRCM Services și titlul executoriu Contractul de credit nr. X garantat cu Contractul de ipotecă nr. X, autentificat sub nr. X, încheiat între BANCA S.A. și G.E. având ca obiect acordarea unui împrumut în cuantum de X lei.

Cererea a fost legal timbrată fiind achitată taxă de timbru în valoare de 20 lei.

Prin Încheierea din data de 24.07.2013 pronunțată de către Judecătoria B., în dosarul nr. 10932/180/2013 s-a admis excepția necompetenței teritoriale a Judecătoriei B. și, în consecință, s-a declinat în favoarea Judecătoriei P.N competența soluționării cererii formulată de executorul judecătoresc C.E. la cererea creditoarei Banca X Română prin mandatar SCCRCM Services împotriva debitorului G.E., în temeiul titlului executoriu, Contractul de credit nr. X garantat cu Contractul de ipotecă nr. X, autentificat sub nr. X, încheiat între BANCA X S.A. și G.E.

Pentru a pronunța această soluție, instanța a reținut că potrivit art. 818 din Noul Cod de procedură civilă coroborat cu 819 din Noul Cod de procedură civilă, cererea de încuviințare a executării silite trebuie depusă la judecătoria în raza de competență în care se află situat imobilul.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța a reținut următoarele:

În fapt, la data de 10.10.2007, între BANCA X S.A. și G.E s-a încheiat Contractul de credit nr. X garantat cu Contractul de ipotecă nr. X, autentificat sub nr. X, având ca obiect acordarea unui împrumut.

În drept, în conformitate cu dispozițiile art. 248 Cod de procedură civilă „instanța se va pronunța cu prioritate asupra excepțiilor de procedură și asupra celor de fond care fac inutilă, în totul sau în parte, cercetarea în fond a pricinii”. De asemenea, potrivit art. 176 alin. 1 pct.3 Cod de procedură civilă „nulitatea nu este condiționată de existența unei vătămări în cazul încălcării dispozițiilor legale referitoare la competența instanței”.

Excepția necompetenței este o excepție de *procedură* deoarece vizează încălcarea regulilor privitoare la aptitudinea recunoscută de lege unei instanțe judecătorești de a soluționa un anumit litigiu, *dilatorie* deoarece tinde la amânarea judecării și *absolută* întrucât normele de competență teritorială în materia încuviințării silite au caracter imperativ și fac de prisos cercetarea pricinii în fond.

Potrivit art. 665 Cod de procedură civilă, în termen de maximum 3 zile de la înregistrarea cererii, executorul judecătoresc va solicita să se dispună încuviințarea executării de către instanța de executare. În continuare, potrivit art. 650 alin.1 Cod de procedură civilă, instanța de executare este judecătoria în circumscripția căreia se află biroul executorului judecătoresc care face executarea, iar potrivit art. 650 alin. 2 instanța de executare are în competență soluționarea cererilor de încuviințare a executării silite, contestațiile la executare precum și orice alte incidente.

Dacă prin lege nu se dispune altfel, conform art. 651 pct. b Cod de procedură civilă, în cazul urmăririi silite a bunurilor mobile, hotărârile judecătorești și celelalte titluri executorii se execută de către executorul judecătoresc din circumscripția curții de apel unde se află domiciliul și, respectiv sediul debitorului.

În raport de dispozițiile legale menționate și față de obiectul cererii de încuviințare a executării silite, respectiv încuviințarea executării silite în toate modalitățile de executare, instanța a apreciat ca fiind competentă să soluționeze cererea de executare, judecătoria în circumscripția căreia se află biroul executorului judecătoresc care face executarea, conform art. 650 alin.1 și nu instanța în circumscripția căreia se află situat imobilul.

Așa cum rezultă și din topografia textelor de lege, art. 819 din Codul de procedură

civilă este situat în cadrul secțiunii a 2-a din Capitolul II care reglementează urmărirea imobiliară, astfel încât norma derogatorie privitoare la instanța de executare devine incidentă doar în cazul în care se solicită, în mod expres, încuviințarea executării silite în modalitatea urmăririi imobiliare care reprezintă o formă a executării silite indirecte prin care se valorifică bunurile imobile ale debitorului, în vederea realizării creanței din titlul executoriu al creditorului, din suma oferită cu titlu de preț de adjudecare.

Față de aceste considerente, instanța a apreciat că excepția invocată este întemeiată și prin urmare a admis-o.

Făcând aplicarea dispozițiilor art. 132 alin. 1 Cod procedură civilă potrivit cărora „când în fața instanței de judecată se pune în discuție competența acesteia, ea este obligată să stabilească instanța competentă (...)”, pentru a determina instanța competentă din punct de vedere teritorial a soluționa prezenta cauză, instanța a avut în vedere sediul biroul executorului judecătoresc care face executarea. Prin urmare, în raport de localitatea unde își are sediul BEJ C.E., instanța a apreciat că instanța competentă din punct de vedere teritorial să soluționeze prezenta cauză este Judecătoria B.

În consecință, în temeiul art. 650 raportat la art. 132 alin. 3 Cod procedură civilă, instanța a dispus declinarea competenței soluționării cauzei privind cererea de încuviințare a executării silite formulată de executorul judecătoresc C.E. a titlului executoriu, Contractul de credit nr. X garantat cu Contractul de ipotecă nr. X, autentificat sub nr. X, încheiat între BANCA X S.A. și G.E., ce formează obiectul dosarului de executare silită privind pe creditoarea BANCA X S.A. și pe debitoarea G.E., în favoarea Judecătoriei B..

În condițiile în care prin Încheierea din data de 24.07.2013 pronunțată de către Judecătoria B., în dosarul nr. 10932/180/2013 s-a admis excepția necompetenței teritoriale a Judecătoriei B. și, în consecință, s-a declinat în favoarea Judecătoriei P.N. competența soluționării cererii formulată de executorul judecătoresc C.E. la cererea creditoarea Banca X prin mandatar SC CRCM Services împotriva debitorului G.E., în temeiul titlului executoriu, Contractul de credit nr. X garantat cu Contractul de ipotecă nr. X, autentificat sub nr. X, încheiat între BANCA X S.A. și G.E., instanța a constatat ivit conflictul negativ de competență între Judecătoria P.N. și Judecătoria B., potrivit dispozițiilor art. 133 alin. 1 pct. 2 Cod procedură civilă.

În temeiul art.134 coroborat cu art.135 alin. 1 pct.2 Cod procedură civilă instanța a dispus înaintarea dosarului Curții de Apel B., în vederea soluționării conflictului negativ de competență.

Investită cu soluționarea conflictului negativ de competență, obiect al dosarului nr. 671/32/2013 al Curții de Apel B., instanța, în calitate de regulator de competență, apreciază, că, în speță, competența de soluționare a încuviințării silite aparține Judecătoriei P.N. .

Se reține, astfel, în cauză, că, prin cererea formulată de Biroul Executorului Judecătoresc C.E., s-a solicitat Judecătoriei B., urmare a cererii creditoarei Banca X SA, București, prin mandatar, încuviințarea executării silite împotriva debitoarei G.E., domiciliată în P.N. Jud. Neamț, în baza titlului executoriu constând în contractul de credit nr. X, și contractul de ipotecă X BNP P.M., pentru debitul de X USD, încuviințarea solicitându-se în toate modalitățile de executare, respectiv, urmărirea și valorificarea imobilului situat în Piatra Neamț, jud. Neamț, (art. 818 NCP), urmărirea mobilă, prin valorificarea tuturor bunurilor mobile proprietatea debitoarei (art. 731 NCPC), urmărirea prin poprire asupra sumelor de bani prezente și viitoare aparținând debitorului sau datorate de orice terț debitorului.

În speță, se reține că, în ceea ce privește executarea silită mobilă, legiuitorul, prin Cartea a –V-a „Despre executarea silită”, Titlul II, Capitolul II din Noul Cod de procedură civilă, a consacrat norme speciale pentru urmărirea silită imobiliară (și sub aspectul instanței de executare) a căror încălcare, este de natură să atragă nulitatea absolută a executării.

Astfel, în materia încuviințării executării silite imobiliare, competența de soluționare a cererii formulate de executorul judecătoresc, revine instanței din circumscripția căreia se află imobilul, așa cum menționează dispozițiile art. 819 Noul Cod de procedură civilă.

Împrejurarea că, prin cererea dedusă judecării s-a solicitat încuviințarea executării silite în toate formele de executare silite, respectiv, nu numai asupra bunului imobil, proprietatea debitoarei, ci și prin urmărirea bunurilor mobile, respectiv, prin poprirea asupra sumelor de bani aparținând debitoarei sau datorate acesteia, nu este de natură să excludă de la aplicare dispozițiile derogatorii ale art. 819 Noul Cod de procedură civilă, normele comune neputând înlătura de la aplicare norma specială, în virtutea principiului *specialia generalibus derogant*, reținut, de altfel, și de către instanța mai întâi sesizată.

A admite faptul că, în raport de cererea de încuviințare a executării silite în toate formele, competent, inclusiv, sub aspectul executării silite imobiliare, ar fi, cea prevăzută de art. 650 alin. 1 N. Cod de procedură civilă, conform căruia instanța de executare este judecătoria din circumscripția căreia se află biroul executorului judecătoresc, înseamnă a recunoaște, în materia executării silite imobiliare (formulată expres în cauză), ca fiind competentă o altă instanță de executare, decât cea prevăzută de norma specială, în speță art. 819 Noul Cod de procedură civilă și contrar înseși mențiunii din art. 650 alin. 1 Noul Cod de procedură civilă „în afara cazurilor în care legea dispune altfel”.

În raport de cele anterior menționate, Curtea, ca regulator de competență, apreciază, că, în condițiile acordării priorității normei speciale de competență, și în raport de situarea imobilului supus executării (loc. P.N., jud. N), instanța de executare este Judecătoria P.N, conform art. 819 Noul Cod de procedură civilă.

Pe cale de consecință, în temeiul art. 135 din Noul Cod de procedură civilă, stabilește competența de soluționare a cauzei, în favoarea Judecătoriei P.N.

4. Recurs - partaj judiciar. Aplicare greșită a legii.

Drept civil și procesual civil

Art. 163, art. 304 pct. 9 C. pr. civ.; art. 1201 din Codul civil

Autoritatea de lucru judecat este clar definită de art. 163 C. pr. civ. și nu se confundă cu puterea de lucru judecat a unor dezlegări din alte litigii ce au avut alt obiect și altă cauză.

*Curtea de Apel Bacău – Secția I Civilă
Decizia civilă nr. 575 din 18 septembrie 2013*

Prin sentința civilă nr. 3330/5.06.2012, pronunțată de Judecătoria Piatra Neamț în dosar 6865/279/2011, s-a admis atât excepția autorității de lucru judecat cât și excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului, și, în consecință, s-a respins acțiunea formulată de reclamantul M. M., în contradictoriu cu pârâta N. I., ca fiind formulată de o persoană fără calitate procesuală activă.

În motivarea soluției s-a reținut că prin cererea dedusă judecării la 16.01.2012 reclamantul M.M. a solicitat, în contradictoriu cu pârâta N.I., partajarea bunurilor comune dobândite în timpul concubinajului cu aceasta, reprezentate de suprafața de 2932 mp teren arabil situat în extravilanul comunei Dumbrava Roșie, județul Neamț, din suprafața de 668 mp teren curți - construcții situat în intravilanul aceleiași localități, pe care se află o construcție tip S+P+2+M, nefinisată, având amprenta la sol de 165 mp.

Reclamantul a arătat în susținerea acțiunii că a cunoscut-o pe pârâtă în anul 1998, în Italia, că la scurt timp au devenit concubini iar din anul 2000 au locuit împreună, timp în care pârâta a obținut venituri proprii, prin prestarea unor activități la societatea sa, o perioadă de numai 6 luni, după care s-a ocupat în exclusivitate de întreținerea acesteia. A mai arătat că din suma de 100.000 euro, provenită din vânzarea a două proprietăți pe care le deținea în Italia precum și din profitul unei societăți comerciale pe care o conducea, a cumpărat imobilele de

mai sus, dar pentru că la notariat a fost informat că legislația română nu îi permite să le dobândească în persoana sa, contractul de vânzare - cumpărare a fost încheiat pe numele pârâtei. În consecință, din aceste imobile i se cuvine o cotă de 90%, dar solicită ca ele să îi fie atribuite pârâtei, cu obligarea acesteia la plata unei sulte.

Pârâta a depus întâmpinare prin care a invocat excepția autorității de lucru judecat, raportat la hotărârile judecătorești pronunțate în dosarul nr. 3147/279/2007 al Judecătoriei Piatra Neamț, iar pe fond a solicitat respingerea acțiunii întrucât suma de bani achitată cu titlu de preț pentru dobândirea imobilelor supuse partajului nu i-a aparținut reclamantului.

După administrarea probelor solicitate de părți și atașarea în vederea consultării a dosarului nr. 3147/279/2007 al Judecătoriei Piatra Neamț, prima instanță a apreciat că autoritatea de lucru judecat este întemeiată, reținând că această excepție presupune existența a două procese care au același obiect, părți și cauză, din care unul a fost deja soluționat printr-o hotărâre judecătorească definitivă, având în vedere că dispozițiile legale incidente – respectiv art. 1201 din Codul civil și art. 166 din Codul de procedură civilă – se opun ca ceea ce s-a stabilit în mod definitiv printr-o hotărâre judecătorească să fie repus în discuție într-un nou proces.

Ori, prin Sentința civilă nr. 629 din 08.02.2008, pronunțată de Judecătoria Piatra Neamț în dosarul nr. 3147/279/2007, a fost respinsă acțiunea în pretenții întemeiată pe îmbogățirea fără justă cauză, formulată de reclamantul M. M. în contradictoriu cu pârâta N.I., constatându-se, în esență, că acesta nu a făcut dovada că ar fi contribuit în tot sau în parte la constituirea sumei de 100.000 euro cu care pârâta N.I. a achiziționat imobilele ce fac obiectul Contractului de vânzare - cumpărare autentificat de Notarul public S.G. din Piatra Neamț sub nr. 939/ 03.08.2006. Aceasta pentru că, din probele administrate în acel dosar nu a rezultat că mărirea patrimoniului pârâtei cu imobilele achiziționate prin contractul de mai sus s-ar fi făcut pe seama patrimoniului reclamantului, deoarece nu s-a probat că sumele de 24.000 euro și respectiv de 40.000 euro, rezultate în urma vânzării, de către reclamant și de către soția lui a unui apartament și a terenului aferent, precum și din vânzarea de către fiul reclamantului a altui imobil, ar fi fost dați pârâtei N.I., chiar dacă reclamantul a declarat la vamă, când a intrat în România, că deține suma de 100.000 euro.

În noua cauză obiectul îl constituie ieșirea din indiviziune cu privire la un bun comun dobândit în timpul concubinajului, însă în acest caz trebuie stabilit în prealabil că reclamantul poate să invoce un drept de coproprietate cu privire la respectivul imobil. Dar, cum prin sentința civilă nr. 629 din 08.02.2008 s-a stabilit în mod irevocabil că reclamantul nu a contribuit în nici un fel la dobândirea de către pârâtă a imobilelor din comuna Dumbrava Roșie, județul Neamț, reiese că prin aceasta s-a statuat lipsa oricărui drept pe care l-ar putea invoca reclamantul față de bunurile respective, astfel că excepția autorității de lucru judecat în ceea ce privește lipsa oricărei contribuții a reclamantului la cumpărarea imobilelor ce fac obiectul Contractului de vânzare - cumpărare autentificat sub nr. 939/03.08.2006 de Notarul public Samson Grigore, este admisibilă.

În privința excepției lipsei calității procesuale active, pe care a invocat-o din oficiu, prima instanță a considerat că se impune a fi cercetată și aceasta, având în vedere că autoritatea de lucru judecat a fost stabilită numai față de una din părțile din prezentul dosar.

Astfel, a reținut că, pentru ca o persoană să fie parte într-un proces trebuie ca acea persoană să aibă calitate procesuală, cea activă presupunând existența unei identități între persoana reclamantului și titularul dreptului invocat, derivate din raportul juridic dedus judecății.

Cum, în cauză, prin sentința civilă nr. 629 din 08.02.2008 s-a stabilit că reclamantul nu a contribuit, prin sume de bani remise pârâtei, la cumpărarea imobilelor ce au făcut obiectul Contractului de vânzare - cumpărare autentificat sub nr. 939/03.08.2006, reiese că reclamantul își pierde legitimitatea procesuală activă și, din acest motiv, prima instanță a conchis că și excepția lipsei calității procesuale active este admisibilă.

Împotriva acestei sentințe a formulat în termen legal apel reclamantul M. M., invocând

greșita reținere a autorității de lucru judecat, în condițiile în care prima instanță a analizat în mod trunchiat obiectul dedus judecării. Acesta consideră că trebuia lămurit în prealabil dacă părțile au fost concubini sau nu, în ce perioadă, dacă au achiziționat bunurile a căror partajare se cere, și abia ulterior se putea discuta de contribuția fiecăruia dintre concubini la achiziționarea bunurilor. Cum din sentința civilă nr. 629 din 08.02.2008 reiese că pârâta a avut anumite fonduri în acest scop, judecătoria trebuia să verifice cu ce sume de bani a contribuit fiecare dintre părți la dobândirea imobilelor prevăzute în Contractul de vânzare - cumpărare autentificat sub nr. 939/03.08.2006.

Reclamantul a mai criticat sentința și cu privire la greșita admitere a excepției lipsei calității sale procesuale active, deoarece astfel este discriminat față de persoana care ar fi avut calitatea de soț. Ori, dacă soțul beneficiază de prezumția de comunitate de bunuri, concubinul trebuie să facă dovada contribuției la dobândirea fiecărui bun, însă prin admiterea excepției a fost în imposibilitate de a face această dovadă. Intimata - pârâta N.I. a depus întâmpinare, solicitând respingerea apelului și menținerea ca legală și temeinică a sentinței apelate deoarece în cauză există autoritate de lucru judecat, iar reclamantul nu are calitate procesuală activă.

Prin Dec. civ. nr. 53/AC/8.03.2013, pronunțată de Tribunalul Neamț în dosar 6865/279/2011, s-a admis apelul și s-a dispus schimbarea în parte a sentinței apelate în sensul respingerii excepției lipsei calității procesuale active. S-au menținut celelalte dispoziții ale sentinței apelate.

În motivarea deciziei, tribunalul a reținut că prin declararea ca admisibile a ambelor excepții, judecătoria a realizat o contradicție în termeni. Astfel, s-a arătat că din moment ce autoritatea de lucru judecat presupune existența, în cele două procese, a triplei identități de obiect, de părți și de cauză, reiese că nu sunt întrunite cerințele acestei excepții dacă una dintre părțile din cel de-al doilea proces nu are calitate procesuală. Aceasta pentru că lipsa calității procesuale presupune că acea persoană nu întrunește condițiile necesare pentru a fi parte în proces și, pe cale de consecință, că în cele două procese nu este îndeplinită condiția identității de părți și, implicit, că nu s-ar putea vorbi de întrunirea condițiilor existenței autorității de lucru judecat.

În realitate, calitatea procesuală activă – definită ca fiind identitatea dintre persoana care are calitatea de reclamant și persoana care este titulara dreptului în raportul juridic dedus judecării – nu trebuie înțeleasă în sens restrâns, respectiv că reclamantul are calitate procesuală activă doar dacă face dovada că are calitatea de creditor în raportul juridic dedus judecării – pentru că în acest caz procesele ar avea doar două soluții: de admitere a acțiunii sau de respingere a acesteia pe excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului.

Definiția calității procesuale active, reținută de jurisprudență și de doctrină, redată mai sus, conduce la concluzia că are o astfel de calitate orice persoană care se poate prevala de un drept în cadrul raportului juridic dedus judecării.

Ori, cum în cauza ce a făcut obiectul dosarului nr. 3147/279/2007 – soluționat de Judecătoria Piatra Neamț prin sentința civilă nr. 629 din 08.02.2008, rămasă definitivă prin decizia civilă nr. 236/AC din 24.09.2008 a Tribunalului Neamț și irevocabilă prin decizia civilă nr. 149 din 23.02.2009 a Curții de Apel Bacău – atât instanța de fond cât și instanțele de control judiciar au constatat că între reclamantul M.M. și pârâta N.I. au existat relații de concubinaj, timp în care este posibil ca aceștia să fi dobândit bunuri împreună, astfel că oricare dintre ei poate solicita partajarea acestor bunuri; deci fiecare dintre ei poate avea calitate procesuală activă.

Faptul că prin sentința civilă irevocabilă nr. 629 din 08.02.2008 s-a stabilit cu autoritate de lucru judecat că reclamantul nu a avut nici o contribuție la constituirea sumei de 100.000 euro cu care pârâta a dobândit imobilele prevăzute în Contractul de vânzare - cumpărare autentificat sub nr. 939/03.08.2006 nu conduce la concluzia că reclamantul nu ar avea calitate procesuală activă în prezentul proces în care solicită partajarea bunurilor dobândite în comun în timpul concubinajului.

Dimpotrivă, această împrejurare permite instanței să constate că prin noua acțiune reclamantul reiterează, practic, aceeași pretenție ca și dosarul nr. 3147/279/2007 și, pe cale de consecință, să constate că față de această pretenție există într-adevăr autoritate de lucru judecat în raport de sentința civilă irevocabilă nr. 629 din 08.02.2008 – care operează față de toate părțile din proces, nu numai față de una, cum a afirmat instanța de fond.

Argumentele în sens contrar invocate de apelant nu pot fi reținute deoarece faptul că părțile au avut calitatea de concubini anterior dobândirii imobilelor în litigiu nu a fost contestată, însă – și acesta constituie faptul cel mai important – s-a stabilit în mod irevocabil că reclamantul nu a contribuit cu nimic la constituirea sumei cu care au fost achiziționate bunurile a căror partajare se cere.

Împotriva deciziei, în termen, motivat și legal timbrat, s-a formulat recurs de către reclamant, cauza înregistrându-se pe rolul Curții de Apel Bacău sub nr. 6865/279/2011.

Criticile formulate au vizat, exclusiv, modul de soluționare a excepției autorității de lucru judecat, recurentul susținând, în esență, nelegalitatea soluțiilor prin ignorarea naturii diferite a cauzelor și, implicit a obiectului și cauzei distincte a celor două litigii.

Legal citată, intimata prin apărător, a depus întâmpinare și a formulat concluzii orale de respingere a recursului ca nefondat, apreciind că asupra aspectelor litigioase există dezlegare irevocabilă în dosarul 3147/279/2007 al Judecătoriei Piatra Neamț.

Examinând recursul în raport de motivele invocate, de actele și lucrările dosarului, precum și față de dispozițiile art. 304, 312 C. pr. civ., Curtea constată caracterul său întemeiat, justificat de următoarele considerente:

Instanțele de fond au dat dezlegări excepției autorității de lucru judecat întemeiate pe o aplicare greșită a legii (nelegalitate prevăzută de art. 304 pct. 9 C. pr. civ.); Astfel, au enunțat și aplicat interdicția prevăzută de art. 163 alin.1 C.pr.civ. (autoritatea de lucru judecat în raport de soluția din dosarul 3147/279/2007 al Judecătoriei Piatra Neamț), deși cele două litigii au obiect (primul: *pretenții*, al doilea: *ieșire indiviziune bunuri dobândite în perioada concubinajului*) și cauze diferite (primul: *986 C.civil*, cel de-al doilea: *673/1 ș.u. C.pr.civ*); eventuala finalitate identică sau asemănătoare a cauzelor, nu putea servi ca temei al reținerii autorității, ci, funcție de aspectele concrete de examinat în noua cauză și care beneficiau de dezlegări în speța anterioară, poate ridica problema puterii lucrului judecat; însă aceasta ar constitui un argument pe fondul litigiului, nu pe excepție.

În atare împrejurări, găsind recursul întemeiat, s-au casat decizia și sentința sub aspectul modului de soluționare a excepției autorității și s-a trimis cauza spre rejudecare la prima instanță.

S-au menținut dispozițiile tribunalului privind soluționarea excepției lipsei calității procesual active.

5. Cerere restituire sume reprezentând indemnizații achitate care depășesc obligația lunară de plată a contribuției pentru concedii și indemnizații.

Drept procesual civil. Recurs. Asigurări sociale.

O.U.G. nr. 158/2005.

Potrivit dispozițiilor art.1 coroborat cu art.2 și 3 din OUG nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, persoana care achită contribuția de asigurări sociale de sănătate destinată suportării indemnizațiilor prevăzute de prezenta ordonanță de urgență, are dreptul la plata concediului medical, pe baza certificatului de concediu medical, care constituie document justificativ de plată, iar potrivit prevederilor art. 36 alin. (3) lit.a OUG nr. 158/2005, plata indemnizațiilor se face lunar de către: „angajator, cel mai târziu odată cu lichidarea drepturilor salariale pe luna respectivă”.

Prin sentința civilă nr. 143 din 25.01.2013 pronunțată de Tr. Bc. în dosarul nr. 5175/110/2011* s-a admis acțiunea formulată de reclamanta S.C. D. și G. SRL Onești, reținându-se în esență următoarele:

Prin cererea formulată prin reprezentanții săi legali, cerere adresată Secției Comerciale și de Contencios Administrativ a Tribunalului Bacău (în continuare SCCA) și înregistrată sub nr. 5175/14.10.2011, SC D. și G. SRL Onești, județul Bacău a solicitat ca prin hotărârea ce se va pronunța în contradictoriu cu Casa de Asigurări de Sănătate a județului Bacău (în continuare CAS Bacău) să fie obligată pârâta să să-i plătească suma de 24.796 lei, pe care reclamanta o are de recuperat de la FNUASS pentru perioada 2008-2010.

În motivarea cererii s-a arătat că în calitatea sa de angajat, societatea reclamantă s-a înregistrat cu concedii medicale ale salariaților pentru care s-au depus documentațiile necesare, conform legislației anterioare O.U.G. 36/26.04.2010, art.40 alin.(1), astfel încât raporturilor juridice nu le este aplicabil termenul de 90 de zile calculabil de la data când beneficiarul trebuia să solicite restituirea.

Motivând în drept acțiunea, reclamanta a invocat dispozițiile O.U.G. 158/2005, art.38 alin. (2) și ale art. 77¹ și următoarele din normele de aplicare a acestui act normativ, dispozițiile O.M.S. 60/32/2006, dispozițiile OG 36/14.04.2010, art.38 alin.(2) și art.40 iar în dovedirea susținerilor sale a depus la dosar, o dată cu cererea de chemare în judecată, înscrisuri.

Formulând întâmpinare prin reprezentantul său legal, doamna V. D., Președinte Director – General, CAS Bacău a solicitat respingerea acțiunii formulate de SC D. și G. SRL Onești ca neîntemeiată arătând în motivare, în esență, că reclamanta a depus la sediul instituției pârâte declarațiile lunare privind evidența obligațiilor de plată către bugetul FNUASS pentru perioada anilor 2006-2010 pe formularul stabilit în anexa 1 la Ordinul 60/2006 fără a formula solicitări scrise pe modelul de cerere prevăzut la anexa 12 a aceluiași ordin și depunând cererile de rambursare la data de 01.03.2011, cu încălcarea termenului de 90 de zile stabilit de legiuitor prin art.40 alin.(1) din O.U.G. 158/2005, aceste cereri constituind singurul document care obligă CAS Bacău la verificarea cererii și la rambursarea sumelor.

A arătat, de asemenea, pârâta prin întâmpinare, că prin cererea înaintată cu adresa nr.27/01.03.2011 reclamanta solicită sume aferente perioadei de timp cuprinse între 2006 și 2010, deci o perioadă mai mare chiar și decât termenul de 3 ani stabilit de legiuitor în art.40 din O.U.G. 158/2005, până la modificarea acestei prevederi la data de 26.04.2010, termen pe care aceasta îl invocă fără a fi aplicabil în situația dată.

Prin încheierea din 12.01.2012 Secția de contencios administrativ și fiscal a Tribunalului Bacău a dispus scoaterea cauzei de pe rol și trimiterea acesteia secției civile a aceleiași instanțe, pe rolul căreia a fost înregistrată la data de 20.03.2012 sub nr.5175/110/2011*.

Din oficiu, instanța a dispus efectuarea unei expertize contabile, lucrare întocmită de domnul C. Gh.

La dosarul cauzei, prin reprezentantul său convențional, domnul S.D.S., avocat în Baroul Bacău, conform împuternicirii avocațiale nr. 8570, a depus practică judiciară.

Acțiunea este legal scutită de plata taxei judiciare de timbru potrivit art.157 din L.263/2010.

Analizând actele dosarului, tribunalul a reținut următoarele:

Ordonanța de urgență nr. 158 din 17 noiembrie 2005, privind concediiile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate stabilește dreptul la concedii medicale și la indemnizații de asigurări sociale de sănătate în sistemul de asigurări sociale de sănătate,

condițiile pe care o persoană trebuie să le îndeplinească pentru a beneficia de aceste drepturi și reglementează modalitatea de constituire a fondurilor necesare și de plată a acestor drepturi.

Astfel, o primă categorie de persoane, denumite de O.U.G. 158/2005 „beneficiari” o constituie cele care desfășoară activități pe bază de contract individual de muncă sau în baza raportului de serviciu, precum și orice alte activități dependente (art.1 alin.1 lit. A) iar cota de contribuție pentru concediile și indemnizațiile convenite acestor asigurați, destinată exclusiv finanțării cheltuielilor cu plata drepturilor enumerate de art.2, este de 0,85%, aplicată la fondul de salarii și se achită de către angajator (persoane fizice sau persoane juridice) la bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate (art. 4 alin. 2 și art. 5), angajator care are obligația să calculeze și să vireze la Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate cota de contribuție pentru concedii și indemnizații precum și obligația de a depune lunar declarația privind obligațiile de plată a contribuțiilor sociale și evidența nominală a persoanelor asigurate (art. 6).

În ceea ce privește calculul și plata indemnizațiilor către asigurați, art. 36 stabilește că angajatorul efectuează atât calculul, pe baza certificatului de concediu medical eliberat în condițiile legii, care constituie document justificativ pentru plată, cât și plata care se face lunar, cel mai târziu odată cu lichidarea drepturilor salariale pe luna respectivă iar potrivit art. 38 sumele reprezentând indemnizații, care se plătesc asiguraților și care se suportă din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate (indemnizația pentru incapacitate temporară de muncă din ziua a 6-a de incapacitate temporară de muncă și până la data încetării incapacității temporare de muncă a asiguratului sau a pensionării acestuia – art. 12, indemnizația pentru reducerea timpului de muncă și indemnizația pentru carantină – art. 18, indemnizația de maternitate – art. 25, indemnizația pentru îngrijirea copilului bolnav în vârstă de până la 7 ani, iar în cazul copilului cu handicap, pentru afecțiunile intercurente, până la împlinirea vârstei de 18 ani – art. 26, indemnizația de risc maternal – art. 31), se rețin de către plătitor din contribuțiile pentru concedii și indemnizații datorate pentru luna respectivă (alin. 1).

Sumele reprezentând indemnizații plătite de către angajatori asiguraților, care depășesc suma contribuțiilor datorate de aceștia în luna respectivă, se recuperează din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate din creditele bugetare prevăzute cu această destinație, în condițiile reglementate prin normele de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență. Aceste sume nu pot fi recuperate din sumele constituite reprezentând contribuții de asigurări sociale de sănătate (alin.2).

Art. 77 alin. (2) din Ordinul ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 60/32/2006, pentru aprobarea Normelor de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate (în continuare Norme), stabilește că pentru recuperarea sumelor reprezentând indemnizații achitate care depășesc obligația lunară de plată a contribuției pentru concedii și indemnizații, angajatorul depune la registratura casei de asigurări de sănătate solicitarea scrisă conform modelului prevăzut în anexa nr. 12, la care se atașează Centralizatorul privind certificatele de concediu medical prevăzut în anexa nr. 18, precum și, după caz, dovada achitării contribuției pentru concedii și indemnizații, pentru perioada anterioară pentru care se solicită restituirea.

Cu adresa nr. 27/01.03.2011 S.C. D. și G. S.R.L. Onești a înaintat C.A.S. Bacău cererea nr. 26/28.02.2011 pentru recuperarea creanțelor de la FNUASS, cerere însoțită de copii ale declarațiilor privind evidența obligațiilor de plată aferente perioadei ianuarie 2006 – decembrie 2010, copii ale certificatelor medicale în baza cărora s-au calculat și plătit indemnizațiile aferente aceleiași perioade și copii ale ordinelor de plată privind plata contribuției pentru lunile în care s-au efectuat plăți.

Cererea societății reclamante a fost înregistrată de instituția pârâtă sub nr. 4031/03.03.2011.

Prin întâmpinarea formulată, pârâta CAS Bacău recunoaște faptul că reclamanta a

depus declarațiile lunare, susținând, totodată, că aceste declarații ar fi trebuit însoțite de cererile de rambursare, care constituie singurul document ce obligă instituția la plată, cereri care au fost depuse cu încălcarea termenului de 90 de zile stabilit prin art. 40 alin. (1) din OUG 158/2005.

Susținerile pârâtei sunt, însă, nefondate întrucât, art. 6 din OUG 158/2005 mai suscită nu impune angajatorului și obligația de a depune lunar alte declarații/cereră cu excepția declarației privind obligațiile de plată a contribuțiilor sociale și evidența nominală a persoanelor asigurate iar în ceea ce privește recuperarea sumelor reprezentând indemnizații achitate care depășesc obligația lunară de plată a contribuției pentru concedii și indemnizații textele legale incidente nu stabilesc un termen de prescripție, termenul de 90 de zile prevăzut de 40 alin.(1) din O.U.G. 158/2005 fiind aplicabil cererilor formulate de beneficiari (noțiune echivalentă cu aceea de „asigurați”) de plată a indemnizațiilor de asigurări sociale și adresate, în cazul de față, angajatorului, potrivit art. 36 alin.(3) lit. a din O.U.G. 158/2005.

Prin urmare, în lipsa unui termen de prescripție stabilit de dispozițiile legale speciale, dreptul angajatorului de a solicita restituirea sumelor reprezentând indemnizații achitate care depășesc obligația lunară de plată a contribuției pentru concedii și indemnizații, sume plătite în plus față de obligația fiscală, în sensul art.117 alin.(1) din O.G. 92/2003 este supus termenului de prescripție general, de 5 ani, prevăzut de art. 135 din același act normativ care constituie, fără doar și poate, cadrul legal general, potrivit art. 2 alin. (2) („prezentul cod constituie procedura de drept comun pentru administrarea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat”, buget înțeles ca sistem unitar și corelat de bugete incluzând și fondul special pentru asigurări sociale de sănătate).

În consecință, apreciind acțiunea reclamantei ca fiind fondată, cum în ceea ce privește modalitatea de calcul pârâta nu a formulat obiecțiuni, în temeiul art. 38 din OUG 158/2005 coroborat cu dispozițiile art. 117 alin. (1) lit. b) și 135 din O.G. 92/2003, tribunalul a admis acțiunea și a obligat CAS Bacău să plătească societății reclamante S.C. D. și G. S.R.L. Onești suma de 24.796 lei reprezentând indemnizații achitate de angajator care depășesc obligația lunară a acestuia de plată a contribuției pentru concedii și indemnizații în anii 2008 – 2010, stabilită prin raportul de expertiză efectuat în cauză.

Dând eficiență și dispozițiilor art. 274 Cpc, instanța a obligat pârâta să plătească reclamantei suma de 702,10 lei reprezentând cheltuieli de judecată (onorariu expert).

Împotriva hotărârii primei instanțe, în termen legal, a formulat recurs, pârâta Casa de Asigurări de Sănătate Bacău criticând-o pentru următoarele motive:

- instanța a interpretat greșit atât apărările și dovezile invocate de pârâta cât și textele legale aplicabile în cauză;

- angajatorii persoanelor care „desfășoară activități pe bază de contract individual de muncă sau în baza raportului de serviciu” prevăzute la art. 1 lit. A din OUG nr. 158/2005, nu se regăsesc ca și categorie distinctă de asigurați fiind denumiți doar cu termenul de plătitori pe parcursul legislației aplicabile, astfel încât interpretarea primei instanțe este forțată;

- contribuția pentru concedii și indemnizația pentru concedii medicale legiferată prin OUG nr. 158/2005 nu are nicio legătură cu contribuția la fondul asigurărilor sociale de sănătate la care se referă Decizia nr. 140/2005 a CNAS reținută de prima instanță.

Analizând recursul prin prisma dispozițiilor art. 304¹ Cod pr. civilă, Curtea îl reține ca nefondat pentru considerentele ce se vor arăta în continuare.

Prin acțiunea introductivă, intimata-reclamantă a solicitat obligarea recurentei-pârâte la restituirea sumei reprezentând indemnizațiile plătite asiguraților de către societate în calitate de angajator, indemnizații ce au depășit suma contribuțiilor datorate în perioada 2008-2010. Ca temei de drept al acțiunii s-au invocat dispozițiile art. 38 al.2 din OUG nr. 158/2005 și art. 77 din Normele de aplicare ale ordonanței.

Potrivit dispozițiilor art. 1 coroborat cu art. 2 și 3 din OUG nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, persoana care achită contribuția de asigurări sociale de sănătate destinată suportării indemnizațiilor prevăzute de prezenta

ordonanță de urgență, are dreptul la plata concediului medical, pe baza certificatului de concediu medical, care constituie document justificativ de plată, iar potrivit prevederilor art. 36 alin. (3) lit.a OUG nr. 158/2005, plata indemnizațiilor se face lunar de către: „angajator, cel mai târziu odată cu lichidarea drepturilor salariale pe luna respectivă”.

Având în vedere prevederile OUG nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate precum și Ordinul MSP CNAS nr. 60/32/2006 – pentru aprobarea Normelor de aplicare a prevederilor OUG nr. 150/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, persoanele juridice și persoanele fizice în calitate de angajator au obligația de a întocmi lunar Declarația privind evidența obligațiilor de plată către bugetul Fondul Unic de Asigurări Sociale de Sănătate pentru concedii și indemnizații.

În prevederile art.1, coroborat cu art. 2,3 și 4 din ordinul comun MS/CNAS nr. 60/32/2006 pentru aprobarea Normelor de aplicare a prevederilor OUG nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, casele de asigurări de sănătate au competența de a verifica și de a valida datele cuprinse în declarațiile privind obligațiile de plată către bugetul FNUASS privind contribuția pentru concedii și indemnizații, declarații care se depun lunar la casele de sănătate de către persoanele fizice și juridice, care au calitatea de angajator.

Angajatorii au obligația lunară de a plăti contribuția pentru concedii și indemnizații către FNUASS, într-o cotă de contribuție de 0,85 % aplicată la fondul total de salarii realizat de angajator.

În conformitate cu cele de mai sus, recurenta-pârâtă are obligația verificării declarațiilor și a concediilor medicale depuse de angajator în vederea efectuării plății.

Ca atare, pârâta ar fi trebuit să utilizeze această procedură și să îi restituie reclamantei sumele solicitate a căror valoare nu a fost negată de pârâta-recurentă.

Contrar susținerilor recurente, instanța fondului a făcut o interpretare și aplicare corectă în cauză a prevederilor art. 40 din OUG nr. 158/2005, în forma în vigoare la data formulării cererii de restituire a indemnizațiilor de asigurări sociale și întrucât pârâta-recurentă nu a făcut obiecțiuni în ce privește cuantumul sumei datorate, în mod legal tribunalul a admis acțiunea luând în considerare concluziile raportului de expertiză contabilă efectuată în cauză.

Față de considerentele expuse, în baza art. 312 al.1 Cod pr. civilă, Curtea a respins recursul ca nefondat.

6. Drept procesual civil. Perimare. Cerere de repunere pe rol urmată de neîndeplinirea obligației stabilite în sarcina reclamantului. Neîntreruperea termenului de perimare.

Drept procesual civil. Perimare.

Art. 248 alin. 1 Cod procedură civilă; art. 249 Cod procedură civilă;
art.155 indice 1 Cod procedură civilă.

Simpla cerere de repunere a cauzei pe rol neurmată de îndeplinirea obligației stabilite în sarcina reclamantului și fără ca instanța să fi dispus repunerea pe rol a cauzei nu are ca efect întreruperea termenului de perimare față de prevederile art. 250 alin.1 Cod procedură civilă.

*Curtea de Apel Bacău – Secția I Civilă
Decizia civilă nr. 1291 din 23 septembrie 2013*

Prin sentința civilă nr. 355 din 20.02.2013 pronunțată de Tribunalul N. în dosarul nr.

8836/110/2010 s-a admis sesizarea. S-a constatat perimată judecarea cauzei privind pe contestatorul M.I. în contradictoriu cu intimata C.J.P. Bacău.

Pentru a pronunța această sentință prima instanță a reținut următoarele:

Prin acțiunea formulată s-a solicitat de reclamantul M.I. în contradictoriu cu intimata C.J.P. Bacău să se constate că îndeplinește toate condițiile de pensionare.

Instanța având în vedere modalitatea cum a fost formulată acțiunea (nefiind clară așa cum arată art. 112 Cod procedură civilă a dispus pentru reclamant obligația depunerii de precizări clare la acțiune sens în care a acordat termen, obligație care nu a fost îndeplinită.

Față de această situație instanța la termenul din 11.01.2012 a dispus suspendarea în condițiile art. 155¹ Cod procedură civilă întrucât la dosar nu s-au depus precizări clare privind perioada, luna, anul în care s-a realizat venituri și intimata nu le-a luat în calcul.

Ulterior prin cererea formulată la 27.06.2012 s-a solicitat repunerea pe rol, cerere care a fost respinsă prin încheierea din 21.11.2012.

Văzând că reclamantul nu și-a îndeplinit obligațiile ce îi revin în cauză respectiv pentru a formula în concret precizări, din care să rezulte în mod clar perioada, cu lună, an în care s-au realizat venituri și intimata nu le-a luat în calcul.

Prin referatul aflat la fila 183 dosar serviciul arhivă registratură a sesizat instanța în vederea constatării perimării.

Instanța verificând actele dosarului, a constatat că în cauză sunt incidente dispozițiile art. 248 și urm. următoarele și în consecință a admis sesizarea.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamantul M.I., recurs promovat și motivat în termen, legal scutit de plata taxei de timbru și înregistrat pe rolul Curții de Apel Bacău sub nr. 8836/110/2010.

A fost criticată soluția primei instanțe, susținându-se faptul că în mod greșit s-a constatat perimată cererea de chemare în judecată, atâta timp cât cursul prescripției a fost întrerupt prin formularea unei cereri de repunere pe rol la 27.06.2012; ori, după această dată a început să curgă un nou termen de prescripție.

Intimata, legal citată, nu s-a prezentat în instanță și nu a depus întâmpinare.

Examinând recursul prin prisma motivelor invocate, a actelor și lucrărilor dosarului, a dispozițiilor art.304, 304¹ și 312 Cod procedură civilă, Curtea a reținut următoarele:

Potrivit dispozițiilor art.248 alin.1 Cod procedură civilă „orice cerere de chemare în judecată, contestație, apel, recurs, revizuire și orice altă cerere de reformare sau de revocare se perimă de drept chiar împotriva incapacabililor dacă a rămas în nelucrare din vina părții timp de 1 an.”

Prin dispozițiile art.249 Cod procedură civilă se arată însă că perimarea se întrerupe prin îndeplinirea unui act de procedură făcut în vederea judecării procesului de partea care justifică un interes.

În speță, prin cererea formulată la 27.06.2012 contestatorul a solicitat repunerea cauzei pe rol, dar această cerere a fost respinsă la 21.11.2012 constatându-se neîndeplinirea obligațiilor de către reclamant așa cum au fost ele detaliate în încheierea de suspendare din 11.01.2012.

Ori, pentru ca un act de procedură să aibă drept efect întreruperea termenului de perimare, acesta trebuie să fie valabil făcut, cerință care nu este îndeplinită în cauză atâta timp cât cererea de repunere pe rol a fost respinsă.

Ca atare, în mod legal Tribunalul Bacău – a considerat că de la data suspendării cauzei – 11.01.2012 a trecut termenul de 1 an prevăzut de art.248 Cod procedură civilă, nedând eficiență cererii de repunere pe rol.

Simpla cerere de repunere a cauzei pe rol, neurmată de îndeplinirea obligației stabilite în sarcina reclamantului și fără ca instanța să fi dispus repunerea pe rol a cauzei, nu are efect întreruperea termenului de perimare față de prevederile art.250 alin.1 Cod procedură civilă.

Pentru considerentele sus-arătate, în baza art.312 Cod procedură civilă a fost respins ca nefondat recursul.

7. Restituire diferențe drepturi de pensie reprezentând contribuție la asigurările sociale de sănătate în procent de 5,5% calculate asupra întregii pensii acordate defunctului titular al dreptului și cele rezultate din aplicarea cotei CASS de 5,5 % asupra veniturilor ce depășesc 740 lei, către moștenitori.

Asigurări sociale

Art.120 din Legea nr. 263/2010 cu referire la OUG nr. 17/2012.

Diferențele de drepturi de pensie reprezentând sume rezultate din aplicarea cotei CASS de 5,5 % asupra întregii pensii acordate titularului (titular care ulterior a decedat) și cele rezultate din aplicarea cotei CASS de 5,5% doar asupra veniturilor ce depășesc 740 lei, se cuvin moștenitorilor conform art. 120 din Legea nr. 263/2010 dar în condițiile HG nr. 850 din 14 august 2012.

*Curtea de Apel Bacău – Secția I Civilă
Decizia civilă nr. 1370 din 30 septembrie 2013*

Prin sentința civilă nr. 239 din 27 februarie 2013 a Tribunalului Neamț s-a admis acțiunea formulată de contestatoarea T.E. în contradictoriu cu intimata C.J.P. Neamț și a fost obligată intimata să-i restituie contestatoarei diferențele de sume rezultate din aplicarea cotei CASS de 5,5% asupra întregii pensii acordate defunctului T.N. și cele rezultate din aplicarea cotei CASS de 5,5% doar asupra veniturilor ce depășesc 740 lei pentru perioada 1 ianuarie 2011 – 1 decembrie 2011 și să-i plătească dobândă fiscală datorată pentru aceste sume, precum și cheltuieli de judecată în sumă de 37,2 lei.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs C.J.P. Neamț, recursul fiind declarat și motivat în termen și scutit de plata taxei de timbru.

În motivarea recursului s-a arătat în esență că hotărârea atacată este nelegală pentru motivele prevăzute de art.304 pct.9 Cod procedură civilă, întrucât potrivit art.2 alin.4 din OUG nr. 17/2012 plata către titularii drepturilor de pensii a sumelor care se restituie în condițiile art.1 se efectuează împreună cu drepturile de pensie aferente fiecărei luni, ceea ce înseamnă că sumele încasate în mod ilegal se restituie, în mod eșalonat odată cu drepturile lunare de pensie.

A apreciat recurenta că noțiunea de titular folosită în actul normativ exclude restituire acestor bani către moștenitorii legali sau testamentari ai celui decedat și că legea nu transferă debitul pensionarului către stat asupra moștenitorului și prin analogie nici această sumă care i se cuvine titularului nu poate fi transferată moștenitorilor indiferent de data la care a intervenit decesul titularului.

Examinând cauza în raport de motivele de recurs invocate Curtea de Apel reține următoarele:

Intimata-contestatoare este soția supraviețuitoare a defunctului T.N. și contestă reținerile operate de recurenta-intimată asupra veniturilor defunctului său soț, din pensie cu titlu de contribuție pentru asigurările sociale de sănătate în procent de 5,5% din valoarea totală a drepturilor de pensie și nu la valoarea ce depășește 740 lei.

Prin motivele de recurs nu se contestă îndreptățirea titularului pensiei T.N. (în prezent decedat) la restituirea reținerilor operate de recurentă din pensie, rețineri reprezentând contribuție pentru asigurările sociale de sănătate în procent de 5,5 % din valoare, susținându-se că moștenitoarea acestuia nu ar fi îndreptățită să încaseze sumele menționate întrucât OUG nr. 17/2012 face vorbire doar de „titularul” dreptului.

Aceste susțineri nu vor putea fi reținute întrucât potrivit art.120 din Legea nr. 263/2010 sumele neîncasate de către pensionar, reprezentând pensia pe luna în care a avut loc

decesul și /sau, după care drepturi restante de pensie, cuvenite și neîncasate până la deces, se plătesc soțului supraviețuitor, copiilor, părinților sau, în lipsa acestora, celorlalți moștenitori în condițiile dreptului comun.

În raport de textul legal menționat se constată că intimata-contestatoare este îndreptățită a încasa sumele cuvenite titularului conform OUG nr. 17/2012 care reglementează modalitatea de restituire a sumelor reținute nelegal.

De menționat este însă că prin Hotărârea Guvernului nr. 850 din 14 august 2012 s-a aprobat graficul și modalitățile de restituire a unor contribuții de asigurări sociale de sănătate în care se prevede la art.1 că sumele prevăzute la art.1 alin.1 lit.b din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 17/2012 privind stabilirea unor măsuri de restituire a unor contribuții de asigurări sociale de sănătate se restituie în perioada septembrie 2012 – septembrie 2013 conform graficului cuprins în hotărâre.

Trebuie precizat că titularului dreptului trebuia să i se restituie contribuția în cauză pentru perioada 1 ianuarie 2011 – 1 decembrie 2011 întrucât la 1 decembrie 2011 acesta a decedat.

În raport de graficul de eșalonare cuprins în HG nr. 850/2012 titularului dreptului ar fi trebuit să i se restituie până la pronunțarea hotărârii instanței de fond (27 februarie 2013) diferențele reținute în perioada 1 ianuarie 2011 – septembrie 2011 astfel încât și moștenitorilor acestuia trebuia să li se acorde diferențele de sume reținute prin aplicarea cotei de 5,5% asupra întregii pensii acordate defunctului cât și cele reținute din aplicarea cotei de CASS de 5,5 % doar asupra veniturilor ce depășesc 740 lei pentru aceeași perioadă neputându-se acorda moștenitoare drepturi în alte condiții decât cele prevăzute pentru titularul dreptului.

Având în vedere situația reținută Curtea de Apel în baza art. 304¹ și art. 312 Cod procedură civilă va admite recursul doar sub acest aspect, urmând a se modifica în parte sentința recurată, a admite în parte acțiunea și a obliga intimata să plătească reclamantei diferențele de sume rezultate din aplicarea cotei de CASS de 5,5% asupra întregii pensii acordate defunctului T.N. și cele rezultate din aplicarea cotei CASS de 5,5% doar asupra veniturilor ce depășesc 740 lei pentru perioada 1 ianuarie 2011 – septembrie 2011 cu dobânda aferentă sumelor datorate raportat la termenele de eșalonare prevăzute în actele normative menționate. Se vor menționa dispoziții ale sentinței recurate.

SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

1. Suspendare executare act administrativ. Inadmisibilitatea cererii raportat la natura și calificarea juridică a actului a cărui suspendare se solicită.

Drept administrativ. Contencios administrativ fiscal.

O.G. 92/2003, O.G. 79/2003, Legea 554/2004.

Pentru a dispune suspendarea executării unui act, în temeiul art. 14 din Legea 554/2004, instanța este obligată să analizeze mai întâi dacă respectivul act este un act administrativ în sensul legii. O adresă prin care autoritatea administrativă îi aduce la cunoștință contribuabilului sumele pe care le are de achitat (sume stabilite anterior prin titlu executoriu, ce a fost contestat pe cale separată), nu poate fi considerată act administrativ, atât prin prisma legii generale – 554/2004, cât și a legilor speciale - O.G. 92/2003 și O.G. 79/2003.

*Curtea de Apel Bacău – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal
Sentința civilă nr. 123 din 4 iulie 2013*

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Curții de Apel Bacău sub nr. 364/32/2013 reclamanta SC N.S. SA a solicitat în contradictoriu cu pârâta AGENȚIA DE PLĂȚI PENTRU DEZVOLTARE RURALĂ ȘI PESCUIT (A.P.D.R.P.) suspendarea executării Notei de debit nr. 1691/18.04.2013, în ce privește obligația de plată a sumei de 386.146,90 lei stabilită de pârâtă în sarcina reclamantei.

În motivarea cererii reclamanta a arătat că la data de 30.10.2006 a încheiat cu pârâta Contractul de finanțare C 3.50302312900016, având ca obiect acordarea unui ajutor financiar nerambursabil în condițiile programului SAPARD, că în urma verificărilor pârâta a încheiat Procesul verbal de constatare nr. 4825/09.03.2011, prin care s-a constatat că suma de 864.250 lei reprezintă cheltuieli neeligibile și urmează a fi restituită de societatea reclamantă.

Acest proces verbal a fost contestat pe cale administrativă și ulterior în instanță, litigiul fiind în curs de soluționare a recursului în dosarul nr. 6420/2/2011 al ÎCCJ. Totodată, până la data soluționării pe fond a acțiunii în anularea procesului verbal menționat, executarea acestui act a fost suspendată de ÎCCJ în dosarul nr. 3557/2/2001.

Prin Nota de debit nr. DPP SRD 1691/18.04.2013 se stabilesc în sarcina reclamantei penalități(129.637,50 lei) și dobânzi de întârziere (256.509,40 lei), aferente debitului de 864.250 lei.

Reclamanta solicită suspendarea executării acestei Note de debit, în temeiul art. 14 din legea 554/2004, susținând că sunt îndeplinite condițiile impuse de lege, atât în ce privește cazul bine justificat (actul nu îndeplinește condițiile de formă prevăzute de Codul de procedură fiscală pentru un titlu executoriu, suma este greșit calculată), cât și paguba iminentă (executarea imediată a debitului ar pune societatea în imposibilitatea de a-și onora obligațiile contractuale și față de salariați și bugetul de stat).

La cerere au fost anexate înscrisuri, respectiv Nota de debit nr. DPP SRD 1691/18.04.2013, contestația administrativă promovată împotriva acestui act, acte privind contestarea procesului verbal de constatare nr. 4825/09.03.2011.

Prin întâmpinare, pârâta a invocat că, sub un prim aspect, se impune ca reclamanta să achite o cauțiune, potrivit art. 215 alin. 2 Cod procedură fiscală, iar pe de altă parte, a invocat excepția de inadmisibilitate a cererii de suspendare, prin prisma faptului că Nota de debit nr. DPP SRD 1691/18.04.2013 nu este un act administrativ fiscal, în sensul legii, ci o simplă

notificare a societății privind sumele de plată. De asemenea, pârâta a invocat apărări pe fondul cererii de suspendare, din perspectiva dispozițiilor art. 14 din legea 554/2004.

Față de aspectele prealabile invocate prin întâmpinare, curtea, având în vedere dispozițiile art. 248 alin. 1 și 2 Cod procedură civilă a apreciat că se impune a fi examinată cu prioritate, excepția de inadmisibilitate a cererii de suspendare, din perspectiva naturii juridice a actului a cărui suspendare s-a solicitat, stabilirea unei cauțiuni, în raport de art. 215 alin. 2 Cod procedură fiscală fiind o măsură ulterioară clarificării primului aspect.

Curtea reține că în fapt, prin procesul verbal de constatare nr. 4825/09.03.2011, încheiat în urma controlului efectuat de pârâtă în temeiul dispozițiilor art. 4 din O.G. 79/2003 privind controlul și recuperarea fondurilor comunitare, s-a constatat că suma de 864.250 lei – primită de societatea reclamantă ca finanțare nerambursabilă, în baza contractului de finanțare nr. C 35030231200016/2006 reprezintă cheltuieli neeligibile și urmează a fi restituită de societatea reclamantă.

Împotriva acestui proces verbal reclamanta a promovat contestație administrativă și apoi acțiune în contencios administrativ, aflată în prezent în faza recursului, în dosar nr. 6420/2/2011, pe rolul ÎCCJ (conform dovezii de la fila 19 dosar). De asemenea, reclamanta a formulat cerere de suspendare a executării procesului verbal de constatare nr. 4825/09.03.2011, cerere care a fost admisă de ÎCCJ în dosar nr. 3557/2/2011 (fila 18).

Potrivit art. 10 alin. 1 din OG 79/2003, acest proces verbal constituie titlu executoriu în condițiile Codului de procedură fiscală.

Prin Adresa nr. DPP SRD 1691/18.04.2013 – ce face obiectul prezentei cereri de suspendare – i se aduce la cunoștință reclamantei că are de achitat un debit total de 1.245.011,90 lei, din care penalități (129.637,50 lei) și dobânzi de întârziere (256.509,40 lei).

Efectuând un calcul sumar, rezultă că accesoriile fiscale menționate sunt aferente debitului de 864.250 lei, din adunarea celor trei sume, 129.637,50 + 256.509,40 + 864.250 rezultând suma totală de 1.245.011,90 lei menționată în adresă.

Având în vedere că actele mai sus menționate, inclusiv actul a cărui suspendare se solicită au fost emise în temeiul dispozițiilor O.G. 79/2003, se constată că sunt incidente dispozițiile art. 3 din acest act normativ, potrivit cărora:

(1) Obiectul constatării existenței creanțelor bugetare îl constituie stabilirea neregulilor, prejudiciilor și/sau a persoanelor juridice ori fizice debitoare, ca urmare a nerespectării legalității, conformității și regularității utilizării și administrării fondurilor comunitare și a fondurilor de cofinanțare aferente.

(2) Constituie titlu de creanță:

a) actul/documentul de constatare, stabilire și individualizare a obligațiilor de plată privind creanțele bugetare rezultate din nereguli, precum și accesoriile acestora și costurile bancare;

(3) Creanțele bugetare rezultate din nereguli, inclusiv accesoriile datorate conform contractelor sau altor angajamente legale prin care se utilizează fondurile comunitare și cofinanțarea aferentă, înscrise în titlul de creanță specificat la alin. (2) lit. a), se stabilesc în moneda utilizată pentru efectuarea plăților în cadrul contractului ori altor angajamente legale sau acordului de finanțare și în lei, utilizându-se cursul de referință comunicat de Banca Națională a României, valabil la data emiterii titlului de creanță.

(4) Titlul de creanță specificat la alin. (2) lit. a) constituie înștiințare de plată și cuprinde elementele actului administrativ fiscal prevăzute de Codul de procedură fiscală, precum și elemente specifice, acolo unde este necesar.

(5) Titlul de creanță se comunică debitorului în conformitate cu prevederile Codului de procedură fiscală.

(6) Împotriva titlului de creanță debitorul poate formula contestație la organul emitent, în condițiile și termenele stabilite de Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 174/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Așadar, recuperarea creanțelor rezultate din nereguli se face în baza unui titlu executoriu emis în conformitate cu dispozițiile Codului de procedură fiscală.

Având în vedere dispozițiile art. 110 și art. 141 Cod procedură fiscală, referitoare la titlul de creanță, precum și definiția dată de lege actului administrativ fiscal (*actul emis de organul fiscal competent în aplicarea legislației privind stabilirea, modificarea sau stingerea drepturilor și obligațiilor fiscale - art. 41*) curtea constată că actul administrativ fiscal care constituie titlu executoriu și este supus cenzurii instanței este în speță procesul verbal de constatare nr. 4825/09.03.2011.

Adresa nr. DPP SRD 1691/18.04.2013 este o simplă notificare a obligațiilor de plată pe care societatea le are de achitat, fără a constitui titlu executoriu și nici un act administrativ fiscal în sensul legii. Nu se poate aprecia că o simplă adresă de informare privind cuantumul sumelor datorate, fără referire la titlul executoriu, la natura și temeiul legal al sumelor datorate, scadență - ar putea fi considerată act administrativ fiscal care să fie pus în executare.

Nici din perspectiva dispozițiilor art. 2 lit. c din legea 554/2004 adresa în discuție nu poate fi considerată act administrativ, întrucât nu dă naștere și nici nu modifică un raport juridic între părți, un asemenea raport fiind generat de procesul verbal de constatare nr. 4825/09.03.2011.

Față de considerentele expuse, concluzionând în sensul că actul a cărui suspendare se solicită nu este un act administrativ fiscal susceptibil de executare, în considerarea dispozițiilor legale mai sus invocate, curtea a respins cererea de față ca inadmisibilă.

2. Insolvență. Rectificare plan preliminar și definitiv. Contestație măsuri lichidator

Drept comercial

Art. 21, 64, 66, 73 și 75 din Legea 85/2006

Actul de procedură depusă în interiorul termenului prevăzut de lege pentru exercitarea căii de atac la oficiul poștal este efectuat în termen chiar dacă acesta a fost înregistrat pe rolul instanței după împlinirea termenului.

În situația în care, deși a fost formulată o cerere de înregistrare a creanței în termenul legal, însă nu a fost trecută pe tabelul preliminar din culpa lichidatorului judiciar, acesta din urmă poate să rectifice tabelul preliminar, iar în urma acestei rectificări, noul tabel preliminar rectificat și exclusiv în limitele rectificării, poate fi contestată în condițiile art. 73 din Legea 85/2006, și în raport de hotărârea judecătorescă în soluționarea contestației, lichidatorul urmează să rectifice tabelul definitiv de creanțe.

După trecerea creanțelor în tabelul preliminar, acestea fiind prezumate corecte de lege dacă nu s-a dovedit contrariul pe calea contestației, lichidatorului judiciar îi este interzis să înlăture o creanță aflat pe tabel, pe calea rectificării acestuia, fiind obligat să întocmească tabelul definitiv de creanțe potrivit creanțelor din tabelul preliminar dacă acesta nu a fost contestat. Cu atât mai mult îi este interzis acestuia să înlăture de pe tabelul definitiv de creanțe o creanță care a fost trecută în tabelul preliminar și necontestată în condițiile art. 73 din lege, tabelul definitiv de creanțe putând fi contestat exclusiv în condițiile art. 75 din Legea 85/2006.

Încălcarea acestor prohibiții de către lichidatorul judiciar constituie o măsură luată de acesta ce poate fi contestată în condițiile art. 21 alin. 2 din Legea 85/2006.

*Curtea de Apel Bacău – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal
Decizia civilă nr. 2769 din 18 iulie 2013*

Prin sentința civilă 59/24 Ianuarie 2013 a admis contestațiile formulate de S.D.I și B.SA și a dispus anularea măsurii lichidatorului judiciar B.I. IPURL de rectificare a tabelului definitiv de creanță în sensul în care a fost publicat în BPI 8393/12.06.20123 cu privire la înscrierea creditorilor SC M.C. SRL, DGFP Bacău, P. O. și în ce privește înlăturarea creanței creditorului S. D. I.

Pentru a pronunța această hotărâre instanța de fond a reținut următoarele:

Astfel, prin încheierea din data de 12.01.2012 a fost deschisă procedura insolvenței asupra SC M. C. SRL, fiind desemnat administrator judiciar B.I. IPURL, stabilindu-se termenele de formulare a declarațiilor de creanță, de afișare a tabelului preliminar și a celui definitiv și de convocare a primei adunări a creditorilor.

De asemenea, prin încheierea din data de 10.04.2012, aceste termene au fost majorate ca urmare a solicitării formulate în acest sens de către administratorul judiciar, stabilindu-se ca termen limită de declarare a creanțelor împotriva debitoarei data de 1.05.2012 iar ca termen de definitivare a tabelului preliminar data de 16.05.2012.

La data de 19.04.2012, administratorul judiciar a depus la dosar tabelul definitiv al creanțelor, acesta fiind afișat la data de 26.04.2012.

Cu toate acestea, la data de 12.06.2012, administratorul judiciar a depus la dosar un nou tabel definitiv de creanțe, din care a fost radiată creanța contestatorului S. D.I., în care a fost înscrisă creanța SC M. C.SRL, fiind majorate creanțele DGFP Bacău și P. Onești.

În prealabil, instanța a constatat ca fiind introdusă în termen contestația formulată de către contestatorul S.D.I., fiind respectat termenul de 3 zile de la data publicării în BPI a tabelului definitiv rectificat (apreciind că se contestă măsura de rectificare a tabelului definitiv de creanțe).

Că în ce privește măsura de rectificare a tabelului definitiv de creanțe, aceasta s-a efectuat fără nici un fel de justificare din parte fostului administrator judiciar, în rapoartele întocmite de acesta nereieșind motivele pentru care a procedat în acest mod, că după majorarea termenelor prevăzute de art. 62 din Legea nr. 85/2006 potrivit încheierii din data de 10.04.2012, administratorul judiciar a depus la dosar un tabel preliminar rectificat și un tabel definitiv, acesta fiind afișat la data de 26.04.2012.

În acest sens, instanța reține că administratorul judiciar nu are dreptul de a modifica tabelul definitiv de creanțe, acesta fiind doar atribuția judecătorului sindic ca urmare a soluționării contestațiilor (art. 3 pct. 17 din Legea nr. 85/2006), că administratorul judiciar a trecut în tabelul definitiv creanța SC M.C SRL, deși această creditoare nu are înregistrată la dosar o declarație de creanță.

În ce privește faptul că această creditoare ar fi trimis prin fax declarația de creanță fostului administrator judiciar, judecătorul sindic a constatat că raportul de fax din data de 14.02.2012 nu face dovadă în acest sens, mai ales în condițiile în care fostul administrator judiciar nu a predat actualului lichidator judiciar arhiva cuprinzând actele de procedură efectuate în prezenta cauză.

În ce privește cererea formulată de DGFP Bacău, fostul administrator judiciar a dispus înscrierea creditorului bugetar în tabelul definitiv rectificat deși judecătorul sindic nu a soluționat cererea de repunere în termen cu privire la creanța suplimentară în cuantum de 356.324 RON.

Referitor la suplimentarea creanței P. Onești, administratorul judiciar a procedat la rectificarea tabelului definitiv de creanțe deși nici acest creditor nu a formulat o cerere de completare sau suplimentare a creanței cu care fusese înscris în tabelul preliminar de creanțe.

Că nu există nici un temei pentru înlăturarea din tabelul definitiv a creanței creditorului S. D. I. în condițiile în care nu a fost admisă o contestație formulată împotriva tabelului definitiv de creanțe în baza art. 75 din Legea nr. 85/2006.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs creditoarea S.C. M. C. S.R.L.

În motivarea recursului societatea recurentă critică hotărârea recurată sub următoarele aspecte:

1. Greșit judecătorul sindic a apreciat că cele două contestații au fost formulate în termen, ca tabelul definitiv rectificat a fost publicat în B.P.I. în data de 12.06.2012, iar contestațiile au fost înregistrate la grefa instanței la 20.06.2012, după împlinirea termenului de 3 zile prevăzut de art. 21 din Legea 85/2006, precum și a termenului de 5 zile prevăzut de art. 73 din aceeași lege.

2. Instanța de fond a soluționat cauza cu depășirea cadrului procesual în condițiile în care contestatorul S.D.I și-a întemeiat cererea pe dispozițiile art. 73 din Legea 85/2006, iar judecătorul sindic s-a pronunțat având în vedere dispozițiile art. 21 din lege, fără ca modificarea cererii să fi fost realizată de contestator.

Arată recurenta ca judecătorul sindic a fost investit cu o contestație la tabelul preliminar, potrivit art. 73 din Legea 85/2006 și nu asupra măsurilor luate de lichidatorul judiciar pentru a reține incidența art. 21.

3. Susține aplicarea greșită de către judecătorul sindic, în soluționarea contestațiilor, a dispozițiilor art. 21 din Legea 85/2006, acestea fiind incidente doar când se contestă măsurile lichidatorului judiciar în îndeplinirea atribuțiilor sale de creanțe.

Apreciază recurenta că în cauză puteau fi incidente dispozițiile art. 75 din Legea 85/2006 și în temeiurile invocate de contestatori sau cel reținut de instanță.

4. Recurenta invocă lipsa de temei legal al sentinței recurate, că aceasta nu este motivată, iar judecătorul sindic nu și-a fundamentat motivele de admitere a contestațiilor, rezumându-se doar la faptul că nu ar fi făcut dovada unei cereri de înscriere a creanței invocând culpa fostului administrator judiciar de a nu fi predat actualului lichidator judiciar arhiva cuprinzând actele de procedură efectuate.

Pe fondul cauzei, recurenta prezintă măsurile dispuse la deschiderea procedurii față de debitoare și arată că în tabelul definitiv rectificat a fost înregistrată creanța sa în baza cererii din 14.02.2012, cerere formulată în termen.

Invocă recurenta dispozițiile art. 75 din Legea 85/2006 și arată că cei doi contestatori nu au dovedit împlinirea condițiilor expres prevăzute de dispozițiile legale invocate.

Cu privire la creanță, arată că la 01.09.2006 a încheiat un contract de închiriere cu debitoarea, cu o chirie lunară de 24.000 lei+TVA, contract prelungit până la 30.11.2010, că în baza acestor raporturi contractuale, au fost emise facturile 11/01.04.2009; 12/30.11.2009; 13/30.10.2010 pentru perioadele ianuarie 2008-noiembrie 2010, dovada existenței creanțelor fiind confirmările de solduri transmise între cele două societăți.

Afirmă recurenta că la data de 12.01.2012, data deschiderii procedurii, deținea împotriva debitoarei o creanță certă, lichidă și exigibilă, în quantum de 846.000 lei, creanță înscrisă în tabelul definitiv al debitoarei după ce aceasta a fost verificată de administratorul judiciar.

Că în raport de acestea, susținerile referitoare la inexistența creanței sunt nefondate.

5. Cu privire la creanța intimatului S. D. I. în quantum de 807.805,65 lei, reprezentând drepturi bănești provenind din calitatea sa de asociat, suma reprezintă un calcul matematic, neînsușit de instanță în dosarul 1310/110/2009, creanța nefiind certă.

Prin decizia 2769/2013 curtea a respins ca nefondat recursul declarat, reținând următoarele:

În fapt, așa cum rezultă din dosarul cauzei, debitoarea a solicitat deschiderea procedurii insolvenței, cererea debitoarei fiind admisă prin încheierea din 12.01.2012.

Prin aceeași încheiere, s-a stabilit termen pentru înregistrarea cererilor de creanță la 23.02.2012, termen pentru afișarea tabelului preliminar de creanțe la 4.03.2012 și pentru definitivarea tabelului definitiv la 18.03.2012.

Prin încheierea din 10.04.2012, judecătorul sindic a dispus un termen limită pentru înregistrarea creanțelor născute după data deschiderii procedurii la 01.05.2012 și un termen pentru definitivarea acestora la 16.05.2012.

În data de 8.03.2012 administratorul judiciar întocmește un prim tabel preliminar, iar la 20.03.2012 un tabel preliminar rectificat.

Recurentul nu a făcut dovada că în tabelele preliminare ar fi fost înregistrată creanța recurente, însă nu se contestă că în acestea era înregistrată creanța contestatorului S.

În cauză, deși recurenta pretinde că a formulat cerere de admitere a creanței, nu a făcut dovada că ar fi contestat măsura lichidatorului judiciar de a nu-i fi trecut creanța pretinsă pe tabel preliminar de creanțe.

Lichidatorul judiciar întocmește un tabel definitiv rectificat la 29.03.2012, un tabel definitiv la 25.04.2012, iar la 12.06.2012 tabelul definitiv rectificat, completat, măsură contestată în prezenta cauză.

Prin acest ultim tabel, printre alte măsuri, a fost înlăturată creanța creditorului Stoica D. Ionuț și a fost trecută creanța recurente, deși nu creanța nu fusese trecută în tabelul preliminar și astfel eliminând dreptul persoanelor interesate de a o contesta potrivit art. 73 din Legea 85/2006.

În cursul soluționării cauzei recurenta depune la dosar o cerere de admitere a creanței din care rezultă că, atașat cererii, se află contractul de închiriere, copii facturi și fișe cont, și o confirmare de recepție a unei transmisii pe fax din 14.02.2012 la nr. 810213303372, care s-a realizat în 11 s, fiind transmisă o singură pagină.

Împotriva măsurii rectificării ultimului tabel de creanță au formulat contestație la 18.06.2012 cei doi intimați creditori, creditorul S. D. I., invocând faptul că, creditoarea-recurentă nu formulase declarație de creanță în termenul fixat de instanță, precum și nelegalitatea rectificării tabelului definitiv de creanță în sensul înlăturării creanței sale, invocându-se art. 73 din Legea 85/2006.

Creditoarea B. SA invocă de asemenea, lipsa cererii creditoarei recurente în termenul legal, criticând și creanțele altor creditori și invocă atât dispozițiile art. 76 cât și 21 din Legea 85/2006.

I. Cu privire la tardivitatea contestațiilor formulate.

Așa cum s-a reținut, tabelul definitiv rectificat/completat, a fost publicat în BPI nr. 8258/12.06.2012, în cauză nefăcându-se dovada datei afișării acestuia în condițiile art. 74 alin. 1 din Legea 85/2006.

Potrivit art. 73 din Legea 85/2006, tabelul preliminar poate fi contestat în 5 zile de la publicarea în BPI, iar potrivit art. 21 al.3 din Legea 85/2006, măsurile luate de administratorul judiciar pot fi contestate în 3 zile de la depunerea raportului lunar.

Data de 12.06.2012 a fost într-o zi de marți, termenul de 3 zile libere, conform art. 101 alin. 1 din Codul de procedură civilă, începe să curgă din ziua de miercuri 13.06.2012 și s-a împlinit în ziua de sâmbătă 16.06.2012.

Potrivit art. 101 al.5 din Codul de procedură civilă, termenul care se împlinește într-o zi nelucrătoare se prelungește până la sfârșitul primei zile de lucru următoare, care în prezenta cauză este luni – 18.06.2012. De asemenea, potrivit art. 104 din Codul de procedură civilă, actele de procedură transmise prin poștă sunt considerate efectuate în termen dacă au fost predate la oficiul poștal.

Cum în cauză este pe deplin dovedit că cei doi contestatori au depus la oficiul poștal contestațiile în data de 18.06.2012, aceste acte de procedură apar ca fiind efectuate în termenul procedural de trei zile, critica recurente sub acest aspect apare ca nefondată.

II. Referitor la motivele de recurs 2-5, acestea urmează a fi analizate împreună.

A. Sub un prim aspect, instanța de recurs este ținută să stabilească natura juridică a actelor și faptelor lichidatorului judiciar în legătură cu tabelul de creanțe din 12.06.2012, având în vedere și limitele cu care a fost investită prin cererea de recurs.

Înregistrarea creanțelor la masa credală se realizează în temeiul unei cereri formulate de creditorii cu creanțe anterioare deschiderii procedurii conform art. 64 alin. 1 din Legea 85/2006, potrivit căroră, cu excepția salariaților ale căror creanțe vor fi înregistrate de administratorul judiciar conform evidențelor contabile, toți ceilalți creditori, ale căror creanțe sunt anterioare datei de deschidere a procedurii, vor depune cererea de admitere a creanțelor în termenul fixat în sentința de deschidere a procedurii; cererile de creanțe vor fi înregistrate

într-un registru, care se va păstra la grefa tribunalului.

Potrivit art. 3 pct. 16 din Legea 85/2006, tabelul preliminar de creanțe cuprinde toate creanțele născute înainte de data deschiderii procedurii curente, scadente, sub condiție sau în litigiu, acceptate de către administratorul judiciar în urma verificării acestora. În cazul procedurii simplificate, în acest tabel se vor înregistra și creanțele născute după deschiderea procedurii și până la momentul intrării în faliment, iar potrivit pct. 17, prin tabel definitiv de creanțe se înțelege tabelul care cuprinde toate creanțele asupra averii debitorului la data deschiderii procedurii, acceptate în tabelul preliminar și împotriva cărora nu s-au formulat contestații în conformitate cu prevederile art. 73, precum și creanțele admise în urma soluționării contestațiilor.

De asemenea, potrivit art. 73 alin. 1 din aceeași lege, ca rezultat al verificărilor făcute, administratorul judiciar/lichidatorul va întocmi și va înregistra la tribunal un tabel preliminar cuprinzând toate creanțele împotriva averii debitorului, iar potrivit art. 73 alin. 1 debitorul, creditorii și orice altă parte interesată vor putea să formuleze contestații cu privire la creanțele și drepturile de preferință trecute de administratorul judiciar/lichidator în tabelul preliminar de creanțe, iar potrivit art. 74 alin. 1, după ce toate contestațiile la creanțe au fost soluționate, administratorul judiciar/lichidatorul va înregistra, de îndată, la tribunal și va avea grijă să fie afișat la sediul acestuia tabelul definitiv al tuturor creanțelor împotriva averii debitorului, arătând suma, prioritatea și situația - garantată sau negarantată - a fiecărei creanțe.

Din economia acestor dispoziții legale rezultă că înscrierea creanțelor la masa credală a debitorului se realizează în temeiul cererii formulate în termenul stabilit prin hotărârea de deschidere și în urma verificării lichidatorul judiciar trece creanța în limitele pe care acesta le consideră dovedite în tabelul preliminar de creanțe.

Potrivit art. 66 alin. 3 din Legea 85/2006, toate creanțele prezentate pentru a fi admise și înregistrate la grefa tribunalului vor fi prezumate valabile și corecte dacă nu sunt contestate de către debitor, administratorul judiciar sau creditorii. Față de dispozițiile legale menționate, după înregistrarea creanțelor în tabelul preliminar, modificarea sau înlăturarea acestora din tabel poate fi făcută exclusiv de judecătorul sindic pe calea contestației formulate în condițiile art. 73 din lege.

Așadar, ca o primă concluzie, după trecerea creanțelor în tabelul preliminar, acestea fiind prezumate corecte de lege, lichidatorului judiciar îi este interzis să înlătore o creanță aflat pe tabel, pe calea rectificării acestuia, fiind obligat să întocmească tabelul definitiv de creanțe potrivit creanțelor din tabelul preliminar dacă acesta nu a fost contestat și cu distincțiile prevăzute de art. 41 alin. 2 din Legea 85/2006.

Cu atât mai mult îi este interzis acestuia să înlătore de pe tabelul definitiv de creanțe o creanță care a fost trecută în tabelul preliminar și necontestată în condițiile art. 73 din lege, tabelul definitiv de creanțe putând fi contestat exclusiv în condițiile art. 75 din Legea 85/2006.

Înlăturarea unei creanțe este o măsură nelegală a lichidatorului judiciar această măsură poate fi contestată, pentru aceleași rațiuni ale legii, potrivit art. 21 alin. 2 din Legea 85/2006, dispoziție de principiu care se aplică tuturor măsurilor dispuse de lichidatorul judiciar pentru care legea nu a stabilit o procedură expresă de contestare și potrivit cărora debitorul persoană fizică, administratorul special al debitorului persoană juridică, oricare dintre creditorii, precum și orice altă persoană interesată pot face contestație împotriva măsurilor luate de administratorul judiciar.

În situația în care, deși a fost formulată o cerere de înregistrare a creanței în termenul legal, însă nu a fost trecută pe tabelul preliminar din culpa sau eroarea lichidatorului judiciar, acesta din urmă poate să rectifice tabelul preliminar, în urma acestei rectificări, noul tabel preliminar rectificat și exclusiv în limitele rectificării, poate fi contestată în condițiile art. 73 din Legea 85/2006, și în raport de hotărârea judecătorului sindic în soluționarea contestației, lichidatorul urmează să rectifice tabelul definitiv de creanțe.

Așadar, lichidatorului judiciar îi este interzis să treacă în tabelul definitiv de creanțe, o creanță anterioară deschiderii procedurii și care nu a fost trecută în tabelul preliminar,

încălcarea acestei prohibiții de către lichidatorul judiciar constituie de asemenea o măsură ce poate fi contestată în condițiile art. 21 alin. 2 din Legea 85/2006.

În prezenta cauză, cererile contestatorilor reprezintă contestarea măsurilor nelegale ale lichidatorului, contestație ce poate fi formulată în termenul prevăzut de art. 21 alin. 2 din Legea 85/2006.

Instanța nu poate să rețină susținerile recurente referitoare la incidența art. 75 din Legea 85/2006. Astfel, potrivit acestui text de lege, după expirarea termenului de depunere a contestațiilor, prevăzut la art. 73 alin. (2), și până la închiderea procedurii, orice parte interesată poate face contestație împotriva trecerii unei creanțe sau a unui drept de preferință în tabel definitiv de creanțe, în cazul descoperirii existenței unui fals, dol sau unei erori esențiale care au determinat admiterea creanței sau a dreptului de preferință, precum și în cazul descoperirii unor titluri hotărâtoare și până atunci necunoscute.

Așa cum s-a reținut din interpretarea dispozițiilor legale menționate anterior, creanțele anterioare deschiderii procedurii, pot fi trecute în tabelul definitiv numai dacă au fost trecute în tabelul preliminar de creanțe, contestația prevăzută de art. 75 poate fi formulată numai dacă aceste creanțe sunt atinse de cauzele de ineficacitate prevăzute de art. 75 în momentul admiterii acestora potrivit procedurii prevăzute de lege pentru admiterea lor.

B. Cu privire la creanța recurentă

Instanța de recurs reține că în cauză recurenta nu a făcut dovada formulării cererii de înscriere a creanței în termenul prevăzut prin hotărârea de deschidere a procedurii. Astfel, pe de o parte, pretinsa cerere a fost depusă la dosarul cauzei de recurenta creditoare, aceasta negăsindu-se la dosarul cauzei, iar creditoarea recurentă nu a făcut dovada înregistrării pretinsei cereri de creanță în registrul ținut de grefa tribunalului, așa cum dispune art. 64 alin. 1 din Legea 85/2006.

Pe de altă parte, cu privire la confirmarea transmisiei din 14.02.2012 prin intermediul faxului, din aceasta nu rezultă cu certitudine ca obiectul transmisiei îl constituie cererea de creanță.

Mai mult chiar, deși cererea depusă la dosar de recurentă era într-un singur exemplar, aceasta, potrivit conținutului său, era însoțită de mai multe înscrisuri, conform enumerării făcute de recurentă în chiar cerere, un număr de cel puțin 6 pagini (cererea o pagină, contract de închiriere 2 pagini, 3 facturi), însă din confirmarea de transmisie depusă la dosar rezultă că obiectul transmisie îl reprezenta o singură pagină.

Așadar, recunoscând dreptul lichidatorului judiciar de a rectifica omisiunea din tabelul preliminar, recurenta, pe de o parte, nu a făcut dovada formulării cererii în termenul legal, iar pe de altă parte, tabelul rectificat, ca urmare a unei pretinse omisiuni, a fost tabelul definitiv și nu tabelul preliminar.

În consecință, instanța de recurs reține că recurenta nu a făcut dovada formulării în termen legal a cererii de înscriere a creanței în tabelul preliminar de creanță și față de această împrejurare, având în vedere și nelegalitatea înscrierii unei creanțe anterioare deschiderii procedurii direct în tabelul definitiv de creanțe, motivul de recurs formulat este nefundat iar verificarea motivului de recurs privind fondului dreptului de creanță invocat, este de prisos.

C. În ceea ce privește critica referitoare la creanța creditorului intimat S. D. I, aceasta poate fi analizată doar în condițiile art. 73 și/sau 75 din Legea 85/2006 or, în prezenta cauză recurenta nu a formulat o astfel de contestație care să fi făcut obiectul judecății judecătorului sindic.

Așa fiind, atât timp cât această creanță a fost trecută în tabelul preliminar de creanțe și nici o persoană interesată nu a contestat-o, aceasta se bucură de prezumția relativă instituită prin art. 66 alin. 3 din Legea 85/2006, prezumție ce poate fi răsturnată doar prin procedura contestației formulată potrivit art. 73 și/sau 75 din Legea 85/2006.

3. Exercițarea dreptului de acces în perimetrul de exploatare petrolieră. Terenuri aparținând domeniului privat al unității administrativ-teritoriale. Hotărâre a consiliul local de stabilire a impozitelor și taxelor locale. Legalitatea hotărârii. Competența instanței de contencios administrativ.

Drept administrativ

Art. 44 alin. 2 din Constituție, art. 36 alin. 2 lit. b) și c), alin. 4 lit. c), alin. 5 lit. b), art. 121 din Legea nr. 215/2001, art. 7 din Legea nr. 238/2004, art. 244 pct. 1 din Codul de procedură civilă, art. 2 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 554/2004

Exceptând terenurile declarate de utilitate publică, dreptul de servitute legală reglementat de art. 7 alin. 1 din Legea nr. 238/2004 este recunoscut titularului căruia i s-a acordat dreptul de a efectua operațiuni petroliere indiferent de titularul dreptului de proprietate asupra terenului.

Faptul că titularul dreptului de proprietate privată asupra terenului este o unitate administrativ teritorială nu poate avea nici un fel de consecințe asupra modalității de stabilire a chiriei/rentei anuale pentru exercitarea dreptului de servitute legală reglementat de art. 7 din Legea nr. 238/2004 câtă vreme textul nu face nicio distincție. Aceasta întrucât, în privința bunurilor care fac parte din domeniul privat al unităților administrativ-teritoriale art. 121 din Legea nr. 215/2001 prevede că „sunt supuse dispozițiilor de drept comun, dacă prin lege nu se prevede altfel.”, iar în timp ce prin art. 44 alin. 2 teza I din Constituție se prevede că „Proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular.”

Deși art. 7 alin. 2 și 3 din Legea nr. 238/2004 prevede o altă modalitate de stabilire a cuantumului rentei anuale, pârâțul a stabilit-o în mod unilateral, printr-o hotărâre dată în exercitarea atribuțiilor prevăzute de art. 36 alin. 2 lit. b) și alin. 4 lit. c) din Legea nr. 215/2001. Art. 36 alin. 2 lit. c) coroborat cu alin. 5 lit. b) din Legea nr. 215/2001 prevede doar dreptul consiliului de a aproba închirierea, iar nu pe acela de a stabili unilateral contravaloarea prestației cocontractantului său.

*Curtea de Apel Bacău – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal
Decizia civilă nr. 2965 din 12 august 2013*

Prin cererea înregistrată la Tribunalul B. sub nr. 5604/110/2012, reclamanta S.C. O. P. S.A. a chemat în judecată Consiliul local al orașului C. în contradictoriu cu care a solicitat: anularea parțială a Hotărârii nr. 105/20.07.2011 a Consiliului local C., respectiv art. 5 din anexa nr. 4 cu privire la cuantumul taxei de închiriere de 45.000 lei/mp/an, menționată în tabelul de la pct. 5 „P. – prestări servicii, drum de acces”, aplicabilă de la 1.01.2012; suspendarea parțială a aceluiași dispoziții.

La data de 28.02.2013 reclamanta a formulat, în temeiul art. 244 pct. 1 din Codul de procedură civilă, o cerere de suspendare a judecății până la soluționarea dosarului nr. 4347/260/2012 având ca obiect acțiunea formulată de Orașul C. împotriva sa, dar și cererea sa reconvențională prin care a solicitat obligarea Consiliului local C. la respectarea dreptului său de servitute legală asupra terenului de 8093 mp aflat în proprietatea privată a orașului, precum și stabilirea de către instanță, în temeiul art. 7 alin. 3 din Legea nr. 238/2004, a cuantumului rentei anuale pentru acest teren.

Totodată, reclamanta a invocat excepția necompetenței funcționale susținând, în esență, că în raport de faptul că terenul pentru care s-a stabilit chiria se află în proprietatea privată a orașului C., competența revine instanței de drept comun.

Prin încheierea din 4 februarie 2013 Tribunalul B. a respins atât excepția

necompetenței funcționale, precum și cererea de suspendare a judecății. pentru a dispune astfel, tribunalul a reținut următoarele:

Legea nu distinge, din punct de vedere al competenței, dacă hotărârea privește un teren din proprietatea publică sau privată a entității administrative locale conform art. 2 lit. c prima teză, hotărârile acestora se soluționează de instanța de contencios administrativ.

În ceea ce privește suspendarea judecării se constată că reclamant în dosarul nr. 4347/260/2012 este unitatea administrativ-teritorială C., pârât O.M.V P., obiect pretenții, respectiv contravaloarea datoriilor restante și a penalităților. O.M.V P. a formulat cerere reconvențională prin care a solicitat obligarea unității administrativ-teritoriale C. la respectarea dreptului de servitute legală asupra terenului de sub sonde și stabilirea rentei anuale pentru terenul respectiv. Cauza ce face obiectul prezentului dosar nu depinde de dezlegarea dată de Judecătoria Moinești în dosarul nr. 4347/260/2012. Dacă Judecătoria Moinești, va stabili o rentă anuală atunci consiliul local va fi obligat să dea o hotărâre cu respectarea acestei soluții.

Prin încheierea din 28.01.2013 Tribunalul B. a respins cererea de suspendare a executării H.C.L. nr. 105/2011.

Prin sentința civilă nr. nr. 686 din 11.03.2013 Tribunalul B. a hotărât următoarele:

- a respins cererea de suspendare a executării art. 5 din anexa nr. 4 a Hotărârii nr. 105/20.07.2011 a Consiliului local C.;
- a respins cererea ca nefondată.

Pentru a hotărî astfel, tribunalul a reținut următoarele:

Între părți s-au încheiat, la data de 3.01.2006, contractele nr. 4, 5, 7, 8, 9, 10 având ca obiect cedarea și preluarea în chirie a unui teren în suprafață totală de 8039 mp parte pentru servicii, parte ca drum de acces la prețul de 12,24 lei mp/an și 7,44 lei mp/an între C.L. M. și S.N.P. P. - Sucursala M.; contractele au fost prelungite anual prin acte adiționale. În actul adițional încheiat la data de 1.02.2010 apare în calitate de chiriaș O. P. S.A. E& P G.Z. M. D. L., prelungit prin actele adiționale din 1.02.2011 cu diferența că în calitate de chiriaș semnează O. P. S.A. E & P Zona de producție VIII M.N. Nici unul dintre acte nu a fost semnat de reprezentanții O. P. S.A., cu sediul în București. În actele adiționale din 2010 și 2011 prețul închirierii era de 25 lei mp/an pentru terenurile pentru prestări servicii și 15 lei mp/an pentru teren drum acces. Terenul a fost preluat în 2006, prin procesul-verbal de S.N.P. P. S.A Sucursala M.; nu au fost depuse alte procese verbale de preluare.

Pârâtul a hotărât, pentru anul 2012, un preț al chiriei de 45 lei mp/an pentru terenurile închiriate către reclamantă, prin H.C.L. nr. 105/20.07.2011, anexa 4 Ț preț cu care reclamanta nu este de acord, tratându-l ca fiind o taxă sau un impozit local; a invocat Codul fiscal, susținând că s-au încălcat principii generale ale fiscalității, că nu a fost respectat principiul legalității stabilirii cuantumului chiriei deoarece acesta a fost majorat cu mai mult de 20% și că a fost încălcat principiul previzibilității fiscale, a fost încălcat principiul nediscriminării și a fost încălcat art. 1 Protocol 1 la CEDO.

Aceste susțineri nu sunt acoperite legal. Chiria este un venit al autorității publice locale, dar nu unul fiscal, ci unul contractual. Nici un temei legal indicat de reclamantă nu prevede caracterul fiscal al chiriei sau taxei de închiriere. Contractele sunt semnate de către reprezentanți ai consiliului local, care are dreptul dat de Legea nr. 215/2001 să emită hotărâri prin care să stabilească prețul chiriei pentru anumite categorii de terenuri, urmând a se încheia contracte de închiriere pentru aceste terenuri. De altfel reclamanta recunoaște caracterul civil al chiriei, susținând că terenul este în domeniul privat al orașului C. și că este competentă în soluționarea cauzei secția civilă I. O taxă sau un impozit nu are în nici un caz caracter civil și nu poate intra în controlul unei instanțe civile.

Discriminarea la care face referire reclamanta nu există deoarece nu mai există o altă persoană fizică sau juridică care să închirieze terenuri în același scop. Dacă pentru aceeași întrebuințare a terenului, situat în aceeași zonă ar fi fost stabilite prețuri ale chiriei diferite, atunci ar fi putut fi pusă în discuție discriminarea. Mai mult, analizând Anexa la H.C.L. e

poate constata că sunt stabilite aceleași prețuri pentru categorii similare de terenuri/spații închiriate, dar reclamanta este singura care închiriază terenuri pentru prestări servicii și drum acces; se poate remarca că există prețuri superioare celui stabilit pentru reclamantă pentru prestări servicii.

Art. 1 Protocol nr. 1 CEDO face referire la dreptul de proprietate, ori reclamanta nu este proprietar al terenului în cauză și nu mai este nici chiriaș deoarece pentru anul 2012 nu a mai încheiat nici un act adițional la contractul existent și nici un nou contract. Folosința este o componentă a dreptului de proprietate, dar ea nu poate fi invocată decât în prezența unui just titlu, iar faptul că reclamanta are bunuri plantate pe terenul respectiv nu îi dă și dreptul de folosință fără acordul proprietarului. Dacă reclamanta s-a referit la încălcarea dreptului de folosință asupra sondelor, acest fapt nu a fost dovedit deoarece nu a fost probată nici o împiedicare la accesul la aceste bunuri care la această dată sunt plantate pe un teren pe care reclamanta nu are drept să îl folosească. Dacă este o încălcare a dreptului de proprietate, atunci dreptul de proprietate a orașului C. asupra terenului pe care sunt amplasate sondele este cel încălcat.

Reclamanta dorește să impună pârâtului un preț al chiriei mai mic decât cel stabilit prin H.C.L. 105/20.07.2011, dar instanța are doar controlul legalității acestor acte administrative, oportunitatea lor nefiind în competența instanței. Motivele invocate privind principiul predictibilității actelor fiscale și a legalității acestora sunt aplicabile actelor administrativ fiscale, dar în speță nu este vorba de un act administrativ fiscal. Stabilirea chiriei este un atribut al consiliului local și dacă hotărârea a fost luată cu respectarea normelor privind această activitate conform Legii 215/2001, instanța nu poate interveni în cenzurarea prețului chiriei.

În ceea ce privește cererea de suspendare a executării nu au fost probate nici un caz bine justificat, nici o pagubă iminentă. Nu s-a probat că reclamanta nu poate să folosească sondele sau drumul în cauză, nu au fost puse în discuție acte ale pârâtei prin care această împiedicare să fie efectuată.

În termen legal, reclamanta a *O. P. S.A. București* a formulat *recurs* împotriva sentinței civile nr. 686/11.03.2013 și a încheierii din 4.02.2013. În motivarea recursului, reclamanta a invocat motivele prevăzute de art. 304¹ art. 304 pct. 1, 7 și 9 din Codul de procedură civilă, susținând următoarele:

1. Instanța nu a fost alcătuită potrivit prevederilor legale.

Soluția tribunalului de respingere a excepției necompetenței funcționale este vădit nelegală, fiind contrară art. 2 lit. c) și art. 8 alin. 2 din Legea nr. 554/2004. H.C.L. nr. 105/2011 reprezintă un act premergător încheierii unui contract între părți, având ca obiect un teren proprietate privată a orașului C., iar nu un act administrativ deoarece nu este emis în regim de putere publică de vreme ce art. 44 alin. 2 din Constituție garantează și ocrotește proprietatea privată indiferent de titular. Fiind vorba de un contract de închiriere a unor bunuri proprietate privată litigiul este de competența instanței civile. Având în vedere și dispozițiile art. 99 alin. 2 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești se constată că instanța nu a fost alcătuită potrivit prevederilor legale, astfel încât se impune casarea hotărârii și trimiterea cauzei spre judecare la secția civilă.

2. Hotărârea și încheierea recurate cuprind motive contradictorii.

Deși a respins acțiunea reținând, în esență, că chiria este un venit contractual, iar nu o taxă sau impozit, instanța s-a considerat competentă funcțional să soluționeze cauza invocând dispozițiile art. 2 lit. c) din Legea nr. 554/2004. Aceste motive sunt contradictorii deoarece nu se poate susține, pe de o parte, că nu este vorba de un impozit sau de o taxă, așa cum nu se poate susține că ar fi vorba de o chirie contractuală, iar pe de altă parte cercetarea prealabilă litigiul ar fi civil. Argumentul respingerii acțiunii privește lipsa regimului de putere publică în stabilirea chiriei, de vreme ce argumentul respingerii excepției necompetenței funcționale a secției de contencios administrativ privește tocmai existența acestui regim de putere publică.

3. Instanța a respins greșit cererea de suspendare a judecării cauzei.

Părțile din cauză au ajuns la un acord cu privire la încheierea contractului, nu însă și în ceea ce privește cuantumul rentei, motiv pentru care a solicitat instanței, prin cererea reconvențională formulată în dosarul nr. 4347/260/2012 al Judecătoria Moinești, să stabilească cuantumul rentei anuale, pârâta neputând impune unilateral un anumit quantum al rentei anuale.

Argumentul pentru care prima instanță a respins cererea de suspendare a judecării este în sensul admiterii acestei cereri de vreme ce constată că soluția din prezenta cauză depinde de dreptul care face obiectul judecării în dosarul nr. 4347/260/2012.

Dacă Judecătoria Moinești va stabili cuantumul rentei anuale pârâtul va fi obligat să o respecte, fiind evident că H.C.L. nr. 105/2011 este nelegală întrucât este un act unilateral prin care se modifică un raport juridic bilateral privat în vreme ce, dacă instanța va admite acțiunea în pretenții, H.C.L. nr. 105/2011 va fi apreciată că a produs efectul majorării quantumului chiriei.

4. Hotărârea recurată este dată cu greșită aplicare a dispozițiilor legale.

Instanța a făcut o greșită aplicare a art. 7 din Legea petrolului nr. 238/2004, H.C.L. nr. 105/2011 prin care s-a stabilit unilateral prețul chiriei fiind nelegală, dată cu încălcarea principiului legalității, principiului nediscriminării și a art. 1 din Protocolul 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Instanța a ignorat dreptul său stabilit prin art. 7 alin. 2 din Legea nr. 238/2004 de a plăti chiria pe baza convenției dintre părți. Deși este autoritate deliberativă, consiliul local nu poate adopta hotărâri decât în condițiile legii, art. 36 alin. 2 lit. c) și art. 36 alin. 5 lit. b), prevăzând că concesionarea/închirierea bunurilor proprietate privată se face „în condițiile legii”, respectiv a Legii nr. 238/2004.

Cuantumul chiriei de 45 lei/mp/an a fost stabilit discriminatoriu în raport cu alți contribuabili. Discriminarea există și atunci când unor situații juridice diferite li se aplică același tratament juridic. A invocat atât dreptul de servitute legală, cât și dreptul de a negocia chiria recunoscute prin Legea nr. 238/2004, iar tribunalul a invocat tocmai acest lucru pentru a justifica același tratament cu celelalte persoane cărora li se adresează H.C.L. nr. 105/2011, ceea ce prezintă o încălcare a principiului nediscriminării.

Majorarea unilaterală și disproporționată a chiriei de către pârât constituie o ingerință în dreptul său de proprietate care nu îndeplinește condițiile prevăzute de Convenție, în sensul că această ingerință nu este prevăzută de lege, nu este necesară într-o societate democratică și nu este proporțională. Dreptul său de folosință asupra terenurilor necesare accesului în perimetrele de exploatare este instituit prin lege, chiar fără acordul proprietarului, fiind o sarcină legală impusă acestuia, având dreptul de servitute legală născut în patrimoniul său prin efectul legii; dispune, în acest fel, de un bun, în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1.

Examinând încheierea din 4.02.2013 și sentința civilă nr. 686 din 11.03.2013, curtea de apel constată următoarele:

Actul a cărui legalitate parțială a fost contestată de reclamantă îl reprezintă Hotărârea nr. 105 adoptată de Consiliul local C. la data de 20.07.2011. Prin această hotărâre Consiliul local al orașului C. a stabilit impozitele și taxele locale pentru anul 2012. Prin art. 5 au fost aprobate taxele pentru folosirea unor terenuri în scop agricol și neagricol în baza unor contracte de închiriere sau concesiune, în conformitate cu anexa nr. 4 care face parte integrantă din hotărâre. În anexa 4 sunt stabilite trei tipuri de taxe și anume: taxa de concesiune (art. 1); redevența minimă anuală pentru terenurile concesionate (art. 2); taxa de redevență anuală pentru terenurile închiriate pentru anul 2012 (art. 3). Litigiul de față s-a născut în legătură cu această din urmă taxă de redevență stabilită, prin art. 3 al anexei 4, sub formă de tabel; în acest tabel este înscrisă o taxă de 45 lei/mp/an pentru „P. – prestări servicii, drum acces”. H.C.L. nr. 105/2011 a fost adoptată în aplicarea prevederilor cuprinse în Codul fiscal și a normele sale de aplicare, H.G. nr. 956/2009, Legea nr. 215/2001 și Legea nr. 273/2006.

Reclamanta O. P. realizează operațiuni petroliere pe raza orașului C., iar accesul în

perimetrul de exploatare și activitățile pe care le implică exploatarea se fac pe terenuri aflate în proprietatea privată a orașului C..

Legea petrolului nr. 238/2004 instituie, prin art. 7 alin. 1, în favoarea titularului căruia i s-a acordat dreptul de a efectua operațiuni petroliere, un drept de servitute legală asupra terenurilor, „*altele decât cele declarate de utilitate publică, necesare accesului în perimetrele de explorare sau exploatare și asupra terenurilor necesare oricăror activități pe care acestea le implică, altele decât cele declarate de utilitate publică*”. Alin. 2 al textului prevede că „*Exercitarea dreptului de servitute legală stabilit potrivit prevederilor alin. (1) se face contra plății unei rente anuale către proprietarii terenurilor afectate de acesta, pe baza convenției încheiate între părți cu respectarea prevederilor legale, în termen de 60 de zile de la comunicarea către proprietarii de terenuri a unei notificări scrise din partea titularilor de acorduri și/sau permise.*”; iar potrivit alin. 3 „*În cazul în care părțile nu ajung la un acord de voință în termenul prevăzut la alin. (2), stabilirea cuantumului rentei se va face de către instanță, în condițiile legii.*”

Afirmând, în temeiul Legii petrolului, dreptul său de servitute legală asupra suprafeței de 8093 mp teren necesar accesului în perimetrul de exploatare și activităților pe care aceasta le implică, reclamanta a contestat dreptul pârâtului de a stabili în mod unilateral, așa cum a făcut-o prin Hotărârea nr. 105 din 20.07.2011, chiria (renta anuală, în termenii Legii petrolului) pentru exercitarea dreptului de servitute legală. Afirmarea dreptului de servitute legală a fost făcută de către reclamantă atât pe cale de apărare – în cadrul acțiunii în contencios administrativ prin care a contestat legalitatea art. 5 din H.C.L. nr. 105/2011 cu referire la art. 3 al anexei nr. 4, investind ea însăși instanța de contencios administrativ –, cât și pe calea dreptului comun, respectiv prin cererea reconvențională care face obiectul dosarului nr. 4347/260/2012 al Judecătoriei Moinești.

Deși prin întâmpinarea formulată în fața primei instanțe în cauza de față pârâtul a susținut că chiria nu este nici taxă și nici impozit, a stabilit chiria pentru terenul folosit de reclamantă printr-o hotărâre privind taxele și impozitele locale. Poziția imprecisă a pârâtului cu privire la natura acestui venit este relevantă și de faptul că, deși a adoptat hotărârea prin care a stabilit valoarea chiriei, a formulat acțiunea principală din dosarul nr. 4347/260/2012, prin care a solicitat obligarea O. P. la plata chiriei începând cu data de 1.01.2012.

Exceptând terenurile declarate de utilitate publică, dreptul de servitute legală reglementat de art. 7 alin. 1 din Legea nr. 238/2004 este recunoscut titularului căruia i s-a acordat dreptul de a efectua operațiuni petroliere indiferent de titularul dreptului de proprietate asupra terenului. Particularitatea situației dedusă judecării este determinată de faptul că titularul dreptului de proprietate privată asupra terenului este o unitate administrativ teritorială.

Această particularitate, însă, nu poate avea nici un fel de consecințe asupra modalității de stabilire a chiriei/rentei anuale pentru exercitarea dreptului de servitute legală reglementat de art. 7 din Legea nr. 238/2004 câtă vreme (așa cum s-a arătat) textul nu face distincția menționată. Aceasta întrucât, în privința bunurilor care fac parte din domeniul privat al unităților administrativ-teritoriale art. 121 din Legea nr. 215/2001 prevede că „*sunt supuse dispozițiilor de drept comun, dacă prin lege nu se prevede altfel.*” în timp ce prin art. 44 alin. 2 teza I din Constituție se prevede că „*Proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular.*”

Cu toate acestea, pârâtul a făcut o asemenea distincție prin aceea că a stabilit chiria/renta anuală pentru exercitarea dreptului de servitute legală al reclamantei printr-un act administrativ de autoritate în sensul art. 2 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 554/2004, respectiv printr-o hotărâre adoptată potrivit art. 45 din Legea nr. 215/2004, în exercitarea atribuțiilor prevăzute de art. 36 alin. 2 lit. b) și alin. 4 lit. c) din Legea nr. 215/2004. Astfel, potrivit art. 36 alin. 2 lit. b), consiliul local exercită atribuții privind dezvoltarea economico-socială și de mediu a unității administrativ-teritoriale și, în exercitarea acestor atribuții, potrivit alin. 4 lit. c), stabilește și aprobă impozitele și taxele locale. În aceste condiții, susținerile recurente cu

privire la necompetența funcțională a instanței de contencios administrativ sunt nefondate, iar recursul îndreptat împotriva încheierii prin care tribunalul a respins această excepție este nefondat.

Așadar, deși art. 7 alin. 2 și 3 din Legea nr. 238/2004 prevede o altă modalitate de stabilire a cuantumului rentei anuale, pârâtul a stabilit-o în mod unilateral, printr-o hotărâre dată în exercitarea atribuțiilor menționate. Art. 36 alin. 2 lit. c) din Legea nr. 215/2001 reglementează pentru consiliul local atribuții privind administrarea domeniului public și privat al comunei, orașului sau municipiului; în exercitarea acestor atribuții, potrivit alin. 5 lit. b) din Legea nr. 215/2001, consiliul local „*hotărăște vânzarea, concesiunea sau închirierea bunurilor proprietate privată a comunei, orașului sau municipiului, după caz, în condițiile legii*”. În cauză, pe de o parte, cuantumul chiriei nu a fost stabilit printr-o hotărâre dată în exercitarea atribuțiilor reglementate de art. 36 alin. 2 lit. c) coroborat cu alin. 5 lit. b), iar pe de altă parte, aceste dispoziții prevăd doar dreptul consiliului de a aproba închirierea, iar nu pe acela de a stabili unilateral contravaloarea prestației cocontractantului său. Un asemenea din urmă drept nici nu putea fi prevăzut pentru consiliul local de având în vedere dispozițiile art. 44 alin. 2 din Constituție și art. 121 din Legea nr. 215/2001 menționate anterior. Mai mult, art. 36 alin. 5 din Legea nr. 215/2001 prevede, în partea finală, că închirierea se face „*în condițiile legii*”, în cauză, aplicabilă fiind Legea nr. 238/2004.

Se constată, astfel, că Hotărârea nr. 105/20011, sub aspectul contestat în cauză, a fost adoptată cu încălcarea dispozițiilor cuprinse în Legea nr. 215/2001 și a art. 7 din Legea nr. 238/2004, ceea ce relevă caracterul fondat al acțiunii. În acest context, nu se poate reține că legalitatea H.C.L. nr. 105/2011 depinde de soluția care va fi dată de Judecătoria Moinești în dosarul nr. 4347/260/2012 și, prin urmare, aplicarea art. 244 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, a fost făcută în mod corect de tribunal, prin încheierea din 4.02.2013. Pe de altă parte, cererea subsidiară a recurente, de modificare a hotărârii recurate, în sensul suspendării judecării până la soluționarea dosarului nr. 4347/260/2012, nu este nici posibilă mai înainte de a se fi desființat în vreo modalitate actul final al judecării (sentința civilă nr. 686/2013).

Față de cele ce preced, încheierea din 4.02.2013 se impune a fi menținută; însă, hotărârea de fond se impune a fi modificată, pentru motivul prevăzut de art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă, în sensul admiterii în fond a acțiunii și a capătului de cerere privind cheltuielile de judecată solicitate prin acțiune.

4. Acțiune în pretenții. Respingerea acțiunii de instanța de fond pentru lipsa calității procesuale active a reclamantului. Recurs – admitere. Reclamantul-recurent are calitate procesuală activă. Cerere cu trimitere pentru rejudecare.

Legea 31/1990. Cod procedură civilă. Cod civil. O.M.E.F. nr. 419 din 8.06.2007

O.M.E.F. nr. 419 din 8.06.2007; art. 998 și 1083 Cod civil;
art. 237 din Legea nr. 31/1990; art. 304 pct. 5 Cod procedură civilă.

Reprezentantul legal al societății comerciale are obligația legală de a solicita înregistrarea radierii vechiului sediu fiscal în situația în care acesta este schimbat.

În caz contrar, organul fiscal are calitatea procesuală activă într-o acțiune civilă în pretenții.

*Curtea de Apel Bacău – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal
Decizia civilă nr. 3073 din 17 septembrie 2013*

Prin sentința civilă nr. 639 din 10 decembrie 2012, Tribunalul Bacău a admis excepția lipsei calității procesuale active a DGFP Vrancea. A respins cererea formulată de reclamant D.G.F.P. Vrancea în contradictoriu cu pârâta SC A. C. SRL. A respins cererea ca fiind formulată de o persoană fără calitate procesuală activă.

S-a reținut de instanța de fond că Direcția Generală a Finanțelor Publice Vrancea solicită dizolvarea pârâtei invocând art. 237 din Legea 31/1990 deoarece societatea nu desfășoară activitate economică la sediul declarat. Mai arată reclamanta că societatea a avut sediul în Focșani, că și-a schimbat sediul în Bacău, fapt probat cu rezoluția 2983/10.06.2010, dar că nu a solicitat înregistrarea domiciliului fiscal conform O.M.E.F.419/8.06.2007. Instanța are în vedere că această situație de fapt este reală. Solicitarea de a dizolva societatea conform art. 237 invocată de reclamantă poate fi făcută de orice persoană interesată.

Deoarece la această dată sediul societății este în Bacău persoana interesată poate fi structura teritorială din Bacău, respectiv D.G.F.P. Bacău. Reclamanta susține că ordinul invocat acordă drept de administrare organului fiscal de la fostul domiciliu până la înregistrarea noului domiciliu fiscal. Acest lucru este adevărat dar dreptul de administrare a unor conturi nu este similar cu dreptul de a sta în instanță ca reclamant într-o acțiune de dizolvare a unei societăți care nu mai are sediul în județul respectiv. Instituțiile fiscale au posibilitatea de a urmări și de a stabili răspunderi în cazul în care nu este solicitată schimbarea sediului fiscal în termenul prevăzut de lege, dar nu își pot prelunge competența asupra calității de a solicita în instanță luarea unor măsuri care privesc existenței însăși a unei societăți din alt județ.

Împotriva hotărârii pronunțate de Tribunalul Bacău a declarat recurs Direcția Generală a Finanțelor Publice Vrancea, motivând că în mod greșit instanța de fond a reținut că nu are calitate procesuală activă.

Recursul este fondat, pentru următoarele considerente:

Instanța de fond a reținut că în prezent societatea comercială are sediul în Bacău, situație în care recurenta nu mai are calitate procesuală activă.

Instanța nu a avut însă în vedere că administratorul statutar, conform prevederilor legale, avea obligația de a se prezenta la sediul fiscal din Vrancea și să anunțe schimbarea sediului social al societății comerciale. Conform prevederilor O.M.E.F. nr. 419 din 8.06.2007 competența de administrare a comercianților care își modifică sediul social revine, până la finalizarea procedurii de schimbare a sediului social și a domiciliului fiscal, organului fiscal de la domiciliul fiscal și anume organul fiscal de la vehiculul sediu social”.

Pe cale de consecință, față de cele mai susmenționate, instanța urmează a constata că D.G.F.P. Vrancea are calitate procesuală activă, situație în care în temeiul art. 312 Cod procedură civilă, recursul va fi admis, va fi casată sentința recurată și trimisă aceleiași instanței pentru rejudecare, respectiv Tribunalului Bacău – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal.

5. Participarea cetățenilor la luarea deciziilor administrative. efecte juridice și limite ale acestui principiu.

Drept administrativ

Art. 36, 39, 45 alin. 6 din Legea nr. 215/2001 republicată;
art. 2 lit. i, n din Legea nr. 554/2004.

Dispozițiile art. 45 alin. 6 din Legea nr. 215/2001 republicată reglementează posibilitatea propunerii proiectelor de hotărâri în favoarea consilierilor locali, a primarului, viceprimarului sau a cetățenilor. Participarea cetățenilor la luarea deciziilor administrative la nivel local reprezintă o parte componentă a democrației locale semidirecte, creând

posibilitatea implicării în procesul decizional și verificării modului în care autoritatea locală aleasă realizează interesul colectivității respective. În concretizarea acestor prerogative legale reclamanții au sesizat autoritatea executivă – primarul – abilitată în condițiile art. 63 alin. 1 lit. b cu proiectul de hotărâre privind aprobarea Planului Urbanistic Zonal pentru ansamblul de locuințe din intravilanul municipiului Bacău, str. L., primarul fiind cel care convoacă în ședințe ordinare sau extraordinare consiliul local și pune la dispoziție materialele înscrise pe ordinea de zi, potrivit dispozițiilor art. 39 din Legea nr. 215/2001 republicată.

Adoptarea unei hotărâri de către autoritatea administrativă deliberativă implică analizarea și dezbaterile asupra proiectelor de hotărâri în exercitarea competențelor și atribuțiilor stabilite de art. 36 din Legea nr. 215/2001 republicată. Criticile privind limitele manifestării autonomiei locale, privind refuzul nejustificat și excesul de putere reprezintă motive de nelegalitate a unor decizii/hotărâri deja adoptate de către autoritatea deliberativă, iar nu argumente pentru constrângerea acesteia în adoptarea unei hotărâri fără a avea posibilitatea exercitării dreptului de apreciere.

*Curtea de Apel Bacău – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal
Decizia civilă nr. 3224 din 20 septembrie 2013*

Prin sentința civilă nr. 1228/20.09.2012 pronunțată de Tribunalul Bacău în dosarul 2769/110/2010 a fost respinsă, ca neîntemeiată, acțiunea formulată de reclamanții I.G, P.R. în contradictoriu cu pârâții Consiliul Local al municipiului Bacău și Primarul municipiului Bacău.

Pentru a pronunța această hotărâre prima instanță a reținut următoarele:

Prin cererea înregistrată sub nr. 2769/110/2011 reclamanții I.G, P.R. au chemat în judecată pe pârâții Consiliul Local Bacău și Primarul Municipiului Bacău, pentru ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună: obligarea pârâtului Primarul Municipiului Bacău să propună pe ordinea de zi a primei ședințe de Consiliu local, proiectul de hotărâre denumit «aprobarea Planului Urbanistic Zonal pentru construirea 5 locuințe P+1-2, str. L. din Municipiul Bacău, atașat cererii de chemare în judecată și respins de către pârâtul Consiliul Local Bacău în ședința din data de 29.10.2010; obligarea pârâtului Consiliul Local Bacău să adopte o hotărâre de aprobare a proiectului având denumirea sus precizată, respins în ședința din data de 29.10.2010; obligarea în solidar a pârâților la plata unor despăgubiri materiale și morale generate de refuzul nejustificat al Primarului de a pune pe ordinea de zi a autorității deliberative proiectul de hotărâre privind cererea de reanalizare și aprobare a PUZ-ului, respectiv de refuzul nejustificat al Consiliului Local de a aproba proiectul mai sus menționat.

În raport de actele și lucrările dosarului, instanța a reținut următoarele:

Reclamanții prin cererea nr. 42866/10.2010 au solicitat aprobarea P.U.Z. privind construirea unui ansamblu de locuințe proprietate personală.

La data de 3.11.2010 Primăria Bacău comunică reclamanților că solicitarea privind aprobarea PUZ nu a fost aprobată neîntrunind numărul de voturi.

Sub nr. 4903/9.11.2010 reclamanții au depus la Consiliul Local Bacău o nouă cerere de reanalizare și aprobare a proiectului de hotărâre privind respectivul P.U.Z..

H.C.L. Bacău nr. 454 din 28.12.2010 emite Hotărârea prin care se respinge planul prealabil al reclamanților înregistrată sub nr. 65926 din 3.12.2010.

Prin cererea reclamanților adresată pârâților intitulată plângere prealabilă reclamanții au solicitat punerea pe ordinea de zi în ședința imediat următoare a unui proiect de hotărâre care să aibă ca obiect aprobarea planului urbanistic zonal în forma proiectului dezbătut în data de 29.10.2010 precum și aprobarea acestuia de către Consiliul local Bacău refuzul comunicat prin adresa nr. 42866 din 3.11.2010 fără a fi justificat de nici un impediment legal.

Cererea de mai sus are ca obiect aceleași capete de cerere ca în prezenta acțiune cu excepția obligării solidare la plata daunelor materiale și morale.

Reclamanții aveau posibilitatea să invoce motive de nelegalitate și să solicite anularea HCL nr. 454/28.12.2010.

Cum însuși reclamanții au arătat că în exercițiul atribuțiilor ce îi revin Consiliului local adoptă hotărâri cu votul majorității membrilor prezenți, fapt care atestă faptul că instanța nu se poate substitui voinței membrilor Consilierilor locali.

Prin urmare instanța a constatat că întocmirea și propunerea ordinei de zi a unei ședințe de Consiliu local se realizează conform art. 39 coroborat cu art. 43 din Legea 215/2001, proiectele de hotărâri pot fi propuse conform art. 45 alin. 6 din Legea 215/2001 de primar, viceprimar, consilieri locali și cetățeni, iar adoptarea hotărârilor se realizează conform art. 45 din Legea 215/2001.

Față de considerentele arătate instanța a apreciat că în speță nu poate încălca autonomia locală și nici dreptul de vot și nu poate aprecia existența unui abuz de drept, astfel că a respins cererea reclamanților pentru capetele de cerere obligația de a face.

În ceea ce privește capătul trei de cerere instanța a apreciat că este un capăt de cerere accesoriu astfel că fiind respinse capetele de cerere privind obligația de a face, a respins și pe acela ca neîntemeiat.

Împotriva acestei hotărâri au declarat recurs, în termen legal, reclamanții I.G, P.R., recurs legal timbrat cu taxă judiciară de timbru 28 lei.

În motivarea recursului a fost criticată hotărârea primei instanțe pentru nelegalitate și netemeinicie susținându-se că, în raport de dispozițiile art. 43 din Legea nr. 215/2011, primarul putea fi îndatorat să repună în discuție cererea reclamanților potrivit promisiunii comunicate ca răspuns la plângerea prealabilă administrativă. Refuzul primarului este nejustificat având în vedere că proiectul pentru construirea ansamblului de locuințe proprietate personală a beneficiat de toate avizele, rapoartele și acordurile necesare emise de compartimentele și comisiile de specialitate competente.

Referitor la obligarea pârâtului Consiliului Local Bacău în aprobarea hotărârii privind P.U.Z. în forma și cu denumirea sus menționată s-a susținut că autonomia locală se poate exercita în limitele prevăzute de art. 4 din Legea nr. 215/2001 cu privire la gestionarea resurselor aparținând unității administrativ teritoriale.

S-a susținut că autoritatea administrativă a respins proiectul cu exces de putere, fără a se motiva pe considerente de oportunitate sau legalitate. Raționamentul primei instanțe cu privire la imposibilitatea interferării peste dreptul de apreciere a unei autorități locale a fost considerat ca suprimând rațiunea de a fi a contenciosului administrativ, fiind totodată contrar dispozițiilor art. 1 lit. a, art. 2, art. 8 alin. 1 și art. 18 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, reținute pentru soluționarea cauzei.

Privitor la capătul de cerere având ca obiect plata despăgubirilor materiale, întemeiat pe dispozițiile art. 1 lit. a și ale art. 18 din Legea nr. 554/2004 s-a susținut că intimații nu au contestat sau răsturnat cu probatorii echivalente pretențiile formulate, aspect ce reprezintă o adevărată recunoaștere a temeiniciei acestora. Admiterea primelor două capete principale determină caracterul admisibil și al capătului privind prejudiciul material reclamat, cu atât mai mult cu cât pretențiile au fost restrânse la sumele deja cheltuite pentru derularea proiectului.

Pentru susținerea recursului au fost depuse înscrisuri: copiile Hotărârii Consiliului Local Bacău nr. 254/29.07.2011 și nr. 126/29.04.2010, respectiv adresa nr. 42866/3.11.2010 a Primăriei municipiului Bacău, Arhitect șef.

Legal citați, intimații-pârâți nu au fost reprezentați în fața instanței, prin întâmpinarea formulată solicitându-se respingerea recursului ca netemeinic și nelegal.

Examinând recursul promovat pentru motivele arătate, în condițiile art. 304, 304¹ Cod procedură civilă, instanța îl apreciază ca fiind fondat pentru considerentele ce se vor arăta în continuare.

Dispozițiile art. 45 alin. 6 din Legea nr. 215/2001 republicată reglementează posibilitatea propunerii proiectelor de hotărâri în favoarea consilierilor locali, a primarului, viceprimarului sau a cetățenilor. Participarea cetățenilor la luarea deciziilor administrative la

nivel local reprezintă o parte componentă a democrației locale semidirecte, creând posibilitatea implicării în procesul decizional și verificării modului în care autoritatea locală aleasă realizează interesul colectivității respective. În concretizarea acestor prerogative legale reclamanții au sesizat autoritatea executivă – primarul – abilitată în condițiile art. 63 alin. 1 lit. b cu proiectul de hotărâre privind aprobarea Planului Urbanistic Zonal pentru ansamblul de locuințe din intravilanul municipiului Bacău, str. L., primarul fiind cel care convoacă în ședințe ordinare sau extraordinare consiliul local și pune la dispoziție materialele înscrise pe ordinea de zi, potrivit dispozițiilor art. 39 din Legea nr. 215/2001 republicată.

Potrivit adresei nr. 42866/3.11.2010 a Primăriei municipiului Bacău cererea reclamanților a fost supusă analizei în ședința Consiliului Local al municipiului Bacău din data de 29.10.2010 și nu a fost aprobată, nefiind întrunit numărul de voturi. Ulterior, prin adresa nr. 45903/2.12.2010, acelorași reclamanți li se comunică de către aceeași autoritate administrativă analizarea aceleiași cereri și respingerea acesteia, dar și reintroducerea pe ordinea de zi a solicitării într-o ședință ulterioară a Consiliului Local al municipiului Bacău.

Atitudinea autorității executive, relevată de înscrisul menționat, are ca efect juridic asumarea obligației cu privire la propunerea proiectului de hotărâre al reclamanților, în condițiile art. 39, 45 alin. 6 din Legea 215/2001 republicată, obligație corelativă dreptului reclamanților de a le fi analizat proiectul de către autoritatea administrativă deliberativă cu consecința pierderii interesului sesizării instanței de contencios administrativ pentru cenzurarea hotărârii Consiliului Local Bacău adoptate la data de 29.10.2010 în defavoarea intereselor reclamanților.

Asumarea unei astfel de obligații nu contravine atribuțiilor primarului în condițiile în care în cauză nu au fost invocate și dovedite împrejurări de natură a caracteriza voința exprimată prin Adresa nr. 45903/2.12.2012 ca fiind afectată de vicii ce atrag nulitatea absolută a actului juridic.

Drept urmare, în mod nelegal a fost respins capătul de cerere privind obligarea Primarului municipiului Bacău să propună pe ordinea de zi a Consiliului local Bacău a proiectului de hotărâre menționat, impunându-se admiterea acestui capăt de cerere. Referitor la data ședinței Consiliului local al municipiului Bacău în care va fi propus acest proiect de hotărâre instanța apreciază că, în raport de dispozițiile legale imperative ale art. 24 din Legea nr. 554/2004, nu se poate stabili un alt moment al executării hotărârii instanței judecătorești.

Referitor la capătul de cerere privind obligarea pârâtului Consiliul local Bacău la adoptarea unei hotărâri de aprobare a proiectului precizat anterior, instanța îl apreciază ca fiind nefondat raportat la situația de fapt a litigiului și cadrului normativ aplicabil. Astfel, adoptarea unei hotărâri de către autoritatea administrativă deliberativă implică analizarea și dezbaterile asupra proiectelor de hotărâri în exercitarea competențelor și atribuțiilor stabilite de art. 36 din Legea nr. 215/2001 republicată. Criticile privind limitele manifestării autonomiei locale, privind refuzul nejustificat și excesul de putere reprezintă motive de nelegalitate a unor decizii/hotărâri deja adoptate de către autoritatea deliberativă, iar nu argumente pentru constrângerea acesteia în adoptarea unei hotărâri fără a avea posibilitatea exercitării dreptului de apreciere. Modul în care au fost formulate capetele de cerere ale acțiunii nu este de natură a contura intenția reclamanților de a desființa hotărârea Consiliului local al municipiului Bacău adoptată ca manifestare de voință la data de 29.10.2010, ci de a obține un titlu executoriu privind adoptarea ulterioară a unei hotărâri de aprobare a proiectului de hotărâre precizat.

Construcția cadrului normativ reprezentat de Legea nr. 554/2004 conduce la concluzia cenzurării excesului de putere manifestat ca exercitare a dreptului de apreciere a autorității publice prin încălcarea limitelor competenței prevăzute de lege sau prin încălcarea drepturilor și libertăților cetățenilor – art. 2 lit. n din Legea nr. 554/2004.

În consecință, sancționarea refuzului nejustificat în sensul indicat de dispozițiile art. 2 lit. i din același act normativ, precum și a excesului de putere presupune examinarea condițiilor oportunității pentru actul administrativ contestat.

Cum în prezenta cauză reclamații nu au sesizat instanța pentru a contesta vreo hotărâre a consiliului local, motivul de recurs se vedește a fi nefondat, cu atât mai mult cu cât prin admiterea primului capăt de cerere autoritatea administrativă deliberativă urmează a fi investită cu examinarea proiectului de hotărâre al reclamațiilor.

Modul de soluționare a cererii privind despăgubirile materiale justificate de repararea prejudiciului creat prin cheltuielile efectuate pentru întocmirea Planului Urbanistic Zonal, obținerea avizelor și acordurilor favorabile depinde de caracterul nelegal al hotărârii Consiliului Local cu privire la proiectul reclamațiilor, cererea dobândind astfel o natură accesorie. Ținând seama că stabilirea caracterului nelegal al unei asemenea decizii nu a făcut obiectul prezentei cauze pentru a putea determina existența unui prejudiciu material în sarcina reclamațiilor și cererea reclamațiilor privind despăgubirile materiale este nefondată.

Față de aceste considerente, în temeiul dispozițiilor art. 312 alin. 1, 3 coroborat cu art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă a fost admis recursul, a fost modificată în tot sentința recurată în sensul că a fost admisă în parte acțiunea formulată și s-a dispus obligarea Primarului municipiului Bacău să propună pe ordinea de zi a Consiliului Local Bacău proiectul de hotărâre denumit „Aprobarea Planului Urbanistic Zonal pentru construirea a 5 locuințe P+1-2, str. L. din municipiul Bacău”.

Au fost respinse celelalte capete de cerere ca nefondate.

6. Achiziții publice. Respingerea ofertei ca neconformă, pe motiv că prin răspunsul la solicitarea de clarificări se modifică conținutul ofertei financiare. Interpretarea noțiunilor de „eroare materială” și „vicii de formă”, astfel cum rezultă din dispozițiile HG925/2006.

Drept administrativ. Contencios administrativ. Achiziții publice.

O.G. 34/2006, HG 925/2006, Legea 554/2004.

Este legală decizia CNSC, care menține decizia autorității contractante de a respinge o ofertă pe motiv că prin răspunsul la solicitarea de clarificări se modifică conținutul ofertei financiare, dispozițiile art. 79 și 80 din HG 925/2006 fiind corect interpretate. De asemenea, elaborarea ofertei cu includerea unor cantități de lucrări ce depășesc cerințele din documentație nu poate fi considerată un viciu de formă sau o eroare aritmetică ce ar putea fi corectată, chiar dacă valoarea absolută a lucrărilor respective este relativ minoră, o astfel de situație fiind de natură a crea un avantaj incorect ofertantului, în raport cu ceilalți ofertanți participanți la procedură, care au înțeles să respecte obligația legală de a formula oferta în conformitate cu documentația de atribuire.

*Curtea de Apel Bacău – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal
Decizia civilă nr. 3227 din 24 septembrie 2013*

Autoritatea contractantă S.C. C. J. A. S. S.A. Neamț a inițiat procedura de atribuire, prin licitație deschisă a contractului de achiziție publică de lucrări, având ca obiect „CL7 Alimentare cu apă și rețele de apă în Aglomerarea Bicz”, prin publicarea în SEAP a anunțului de participare nr. 140755 din 29.11.2012, criteriul de atribuire ales fiind „prețul cel mai scăzut”, valoarea estimată fără TVA fiind de 16.088.148 lei, procedură în urma căreia a fost declarată câștigătoare oferta depusă de Asocieria S.C.G. C. S.A. și SC U. SA.

I. Procedura în fața CNSC.

Împotriva rezultatului procedurii de atribuire au formulat contestație la C.N.S.C. ofertanții: SC V. C. SRL, SC G. SA și SC C. SRL.

Prin Decizia nr. 2828/C6/2832; 2862; 2919 din 08.08.2013 CNSC a respins ca

nefonde contestățiile depuse de SC V. C. SRL și SC G.SA și a admis contestația SC C. SRL, în sensul că a anulat în parte raportul procedurii de atribuire, cu privire la oferta depusă de asocierea al cărei membru este SC C. SRL, a anulat actele subsecvente raportului și a dispus continuarea procedurii, cu reevaluarea ofertelor operatorilor implicați, în considerarea aspectelor reținute în motivarea deciziei.

1. În ce privește contestația formulată de SC G. SA, CNSC a reținut că acest ofertant a criticat respingerea ofertei sale ca neconformă, susținând că autoritatea contractantă a apreciat greșit că prin răspunsul la solicitarea de clarificări nr. 978/28.05.2013 s-ar fi modificat oferta financiară, în realitate fiind vorba de o eroare de redactare, ce putea fi corectată, sens în care și-a precizat acordul.

CNSC reține că, potrivit raportului procedurii, motivul respingerii acestei oferte este că prin răspunsul la solicitarea de clarificări nr. 13657 din 24.05.2013, ofertantul a modificat valoarea ofertei financiare, aceasta majorându-se cu 2.000 lei, de la 12.677.400,00 lei fără TVA, la 12.679.400 lei, deoarece valoarea listei LDC - Sumar cu poziția LDC-G-01 Clădiri, Stații de pompare și Echipamente SPAU 01 Str. Pârâul Bârsei a fost modificată de la 385.300 lei la 387.300 lei, autoritatea contractantă apreciind că oferta depusă este neconformă, potrivit art. 79 alin. 3 din H.G. nr. 925/2006.

Se mai reține, că prin solicitarea de clarificări susmenționată, s-a cerut contestatorului să clarifice două aspecte:

1. faptul că în lista LDC-B-01 Curățarea amplasamentului, la articolul BI-01 Defrișarea și curățarea zonei - extindere rețele Bicaz, în lista de cantități din oferta prezentată apare 0 (zero), în timp ce în lista de cantități publicată în SEAP, apare 0,2.

2. faptul că în lista LDC- Sumar, valoarea înscrisă în dreptul poziției LDC-G-01 Clădiri, Stații de pompare și Echipamente SPAU 01 Str. Pârâul Bârsei este 385.300,00 lei, fără TVA, iar în cadrul ofertei financiare, în lista cu denumirea susmenționată, valoarea însumată totală a listei este de 387.300,00 lei, fără TVA.

În legătură cu punctul 1 al clarificării, Consiliul a avut în vedere răspunsul S.C. G. S.A. nr. 978 din 28.05.2013, în raport de conținutul căruia a constatat că se află în fața unei erori materiale, de tipărire, care nu poate constitui un motiv de respingere a ofertei, câtă vreme s-a precizat valoarea pentru "preț unitar", care nu se schimbă, iar valoarea totală înscrisă în lista din ofertă, care de asemenea rămâne neschimbată, rezultă din înmulțirea prețului unitar cu cantitatea corectă, de 0,2.

În ceea ce privește punctul 2 al răspunsului la clarificări, Consiliul a apreciat că eroarea constatată de autoritatea contractantă și recunoscută de către S.C. G. S.A. nu este una care să se circumscrie cazurilor prezentate expres și limitativ la art. 79 alin. 1 lit. a) din H.G. nr. 925/2006 cu modificările și completările ulterioare, respectiv nu se înscrie nici în categoria viciilor de formă și nici în cea a erorilor aritmetice.

Acceptul contestatorului ca autoritatea contractantă să corecteze eroarea semnalată, menționat în răspunsul la clarificări, a fost considerat nerelevant, deoarece acesta nu i-a fost solicitat, pe de-o parte, iar, pe de altă parte, deoarece nu s-a constatat existența unor erori ce pot fi corectate conform dispozițiilor art. 80 din hotărârea de guvern.

Prin urmare, Consiliul a stabilit că, în ansamblul ei, decizia autorității contractante privind oferta depusă de către S.C. G.S.A. este una întemeiată, prin răspunsul său la solicitarea de clarificări, ofertantul modificând oferta financiară, cu 2.000 lei, fără TVA, astfel încât, a respins contestația societății, ca nefondată.

În ce privește criticile formulate prin actul depus de contestatoare la data de 22.07.2013, intitulat "precizare a contestației", cu referire la ofertele depuse de către Asocierea dintre S.C. G.C. S.A. și S.C. U.S.A., respectiv de către Asocierea dintre S.C. C. R. S.A. și S.C. S.P.K S.R.L., clasate pe locurile I, respectiv al II-lea, consiliul a considerat că acestea sunt inadmisibile, pentru următoarele considerente:

Prin criticile formulate, respectiv prin capetele de cerere adăugate celor din contestație, S.C. G. S.A. lărgeste cadrul procesual fixat prin contestație, la care a fost obligată de

dispozițiile art. 270 alin. 1 din ordonanța de urgență, care prevăd că, printre elementele pe care trebuie să le conțină în mod obligatoriu contestația, formulată în scris, se numără și "e) motivarea în fapt și în drept a cererii". Prin urmare, rezultă, fără putință de tăgadă, faptul că cererea se formulează prin contestație, iar nu prin acte adăugate ulterior, și, cum este cazul de față, în afara termenului stabilit expres prin dispozițiile art. 256² alin. 1 lit. a) din actul normativ mai sus invocat.

Completarea contestației făcându-se la cererea Consiliului, potrivit dispozițiilor art. 270 alin. 2 din O.U.G. nr. 34/2006 cu modificările și completările ulterioare, s-a constatat că actul prin care S.C. G. S.A. adaugă capete de cerere, prin urmare completează contestația, nu se circumscrie dispozițiilor legale susmenționate.

Actul în cauză este denumit "precizare a contestației", ceea ce în fapt se constată că nu este, deoarece nu aduce elemente lămuritoare asupra unor aspecte prezentate prin contestație, ci, așa cum s-a arătat, dimpotrivă, extinde cererea de analiză asupra unor oferte clasate pe locuri superioare, contestatorul încercând prin aceasta să motiveze interesul în promovarea contestației, respectiv adjudecarea contractului, ceea ce nu ar fi fost posibil chiar dacă oferta S.C. G.S.A. ar fi fost considerată admisibilă, locul pe care s-ar clasa, funcție de criteriul de atribuire stabilit, fiind al III-lea.

Reține Consiliul, cu privire la cele de mai sus, că, în mod expres, ordonanța de urgență prevede dreptul părților de a depune **"concluzii scrise în cursul procedurii"**, nefiind reglementată instituția juridică a "precizării contestației", decât sub aspectul prezentat în cele ce preced, de completarea a contestației, la cererea Consiliului, cu elemente obligatorii ce se constată a fi lipsă.

În ceea ce privește concluziile scrise, Consiliul se raportează la art. 383 alin. 1 din Codul de procedură civilă, care prevede că "După admiterea tuturor probelor încuviințate de instanță, reclamantul, prin avocatul său, va redacta concluziile scrise privind **susținerea pretențiilor** sale (...)", prin urmare este vorba despre susținerea cererilor formulate, nicidecum despre adăugarea unora noi.

Faptul că lucrurile stau astfel, este relevat de termenul de soluționare a contestațiilor, stabilit prin lege la 20 zile de la data primirii dosarului achiziției publice (art. 276 alin. 1 din ordonanța de urgență), or, dacă se extind criticile și, implicit capetele de cerere, Consiliul s-ar afla în situația de a depăși cu mult termenul, pe de-o parte prin necesitatea de a solicita de la autoritatea contractantă documente suplimentare la dosarul cauzei iar, pe de altă parte, prin timpul scurs pentru comunicarea concluziilor către părți, termene de așteptare pentru depunerea altor concluzii referitoare la cele comunicate, în considerarea principiului contradictorialității și al dreptului la apărare, etc., consecința fiind aceea a înfrângerii unuia dintre principiile de bază în aplicarea ordonanței de urgență, acela al celerității.

2. În ce privește contestația formulată de SC V.C. SRL, CNSC reține că motivul pentru care oferta depusă de către Asocieria din care face parte contestatorul a fost respinsă, ca neconformă, potrivit art. 36, aliniatul (2), litera a) din H.G. 925/2006 este, după cum rezultă din raportul procedurii de atribuire, următorul: "întrucât lucrarea din Lista nr. LDC-D-30 Conducte și accesorii pentru conducte str. Barajului la articolul "D2-PEID-01 DN 300mm, în tranșee cu adâncimea mai mare de 4 m", cu o valoare de 23.098,92 lei fără TVA este inclusă în oferta financiară și ofertantul nu a ținut cont de Clarificarea nr. 26, punctul 4 al clarificării, la dimensionarea ofertei, iar conform răspunsului la solicitarea de clarificări nr. 13655/24.05.2013 punctul de vedere al ofertantului este că această lucrare nu va fi executată și nici decontată, potrivit art. 36, aliniatul (2), litera a) din H.G. 925/2006".

Reține Consiliul că, prin solicitarea de clarificări nr. 13655 din 24.05.2013, autoritatea contractantă a cerut contestatorului acceptul pentru corectarea unor erori aritmetice, în temeiul art. 80 alin. 2 lit. a) din H.G. nr. 925/2006, precum și să lămurească situația legată de clarificarea nr. 26 având nr. 2897 din 01.02.2013, punctul 4: "în lista LDC-D-30 strada Barajului nu se va mai cota la capitolul «conducta din PEID între CM307 și CM 167» (în capitolul 4 Lista, Secțiunea 4 Liste, lista de cantități LDC-D-30 Strada Barajului, articolul

D2PEID-01 are valoarea 0 (zero))".

Solicitarea s-a făcut în contextul în care în cadrul ofertei financiare a ofertantului SC V.C., în Lista Nr. LDC-D-30 Conducte și accesorii pentru conducte - str. Barajului, la articolul «D2-PEID -01 DN300mm, în tranșee cu adâncimea mai mare de 4,0 m» s-a oferat o cantitate de 67m.

Consiliul a avut în vedere răspunsul S.C. V. C. S.R.L., transmis cu adresa nr. 1251 din 28.05.2013, prin care își exprimă acceptul pentru corectarea erorilor aritmetice, iar în ce privește clarificarea cantității de 67 m, care apare în cadrul ofertei financiare în lista LDC-D-30 Conducte și accesorii pentru conducte str. Barajului, la articolul D2-PIED-01 DN 300mm, precizează astfel: "această cantitate a fost oferată, în cazul în care asocierea noastră va fi declarată câștigătoare, această lucrare nu va fi executată și nici decontată, autoritatea contractantă renunțând la această lucrare".

S-a reținut că, prin clarificarea nr. 26, publicată în SEAP în data de 01.02.2013, autoritatea contractantă a precizat că "în lista LDC-D-30 strada Barajului nu se va mai cota capitolul «conducta din PEID între CM307 și CM167» (în capitolul 4 Lista, Secțiunea 4 Liste, lista de cantități LDC-D-30 Strada Barajului, articolul D2PEID-01 are valoarea 0 (zero))", ceea ce atrage după sine obligația ofertantului de a "elabora oferta în conformitate cu prevederile din documentația de atribuire", în ansamblul ei, prin urmare astfel cum a fost precizată prin clarificarea susmenționată, în conformitate cu prevederile art. 170 din O.U.G. nr. 34/2006 cu modificările și completările ulterioare.

Faptul că, prin răspunsul la clarificări susmenționat, S.C. V. C. S.R.L. își asumă cantitatea de conductă, inclusiv valoarea acesteia ce ar urma să nu fie decontată, nu atrage după sine incidența în cauză a dispozițiilor art. 80 alin. 3 din H.G. nr. 925/2006 cu modificările și completările ulterioare, cum susține prin contestație.

Consiliul a avut în vedere faptul că respectivele reglementări prevăd că "Viciile de formă reprezintă acele erori sau omisiuni din cadrul unui document a căror corectare/completare este susținută în mod neechivoc de sensul și conținutul altor informații **existente inițial** în alte documente prezentate de ofertant sau a căror corectare/completare are rol de clarificare sau de confirmare, nefiind susceptibile de a produce un avantaj incorect în raport cu ceilalți participanți la procedura de atribuire".

Ori, în cazul în speță s-a constatat că nu este vorba despre erori în legătură cu care să se regăsească, totuși, informația corectă, în documentele depuse inițial, după cum, de asemenea, nici în clarificare, deoarece, în cazul de față, eroarea apare ca fiind evidentă, dar asumată de către ofertant, care apreciază că eroarea poate fi acoperită prin neplata sumei aferente materialului ce nu trebuia cuprins în ofertă.

Totodată, reține Consiliul, nu se poate considera că acceptarea, ca atare, a unei încălcări a dispozițiilor legale nu ar crea un avantaj incorect ofertantului, în raport cu ceilalți ofertanți participanți la procedură, care au înțeles să respecte obligația legală de a formula oferta în conformitate cu documentația de atribuire.

Mai mult decât atât, s-a constatat că eroarea aflată în discuție atrage după sine, în fapt, modificarea propunerii financiare, care, chiar dacă prin asumare nu a fost modificată, în mod evident se modifică elementele care formează prețul, ori potrivit art. 79 alin. 3 din hotărârea de guvern, "în cazul în care ofertantul modifică prin răspunsurile pe care le prezintă **conținutul propunerii financiare**, oferta sa va fi considerată neconformă, cu excepția situației prevăzută la art. 80 alin. 2", (situație neaplicabilă în prezenta speță).

Față de cele prezentate, constatând că, în mod corect, autoritatea contractantă a reținut incidența, în cauză, a dispozițiilor art. 36 alin. 2 lit. a) din hotărârea de guvern, în temeiul dispozițiilor art. 278 alin. 5 din O.U.G. nr. 34/2006 cu modificările și completările ulterioare, Consiliul a respins, ca nefondată, contestația depusă de către S.C. V. C. S.R.L.

II. Plângerile formulate în instanță.

Împotriva deciziei CNSC au formulat plângere la această instanță SC G. SA, în dosarul nr. 653/32/2013 și SC V. C. SRL, în dosarul nr. 654/32/2013, plângerile fiind

conexate prin încheierea din 19.09.2013, potrivit art. 139 Cod procedură civilă, având în vedere că vizează aceeași decizie a CNSC.

1. Petenta SC G. SA susține că:

- CNSC a încălcat principiul contradictorialității și al dreptului la apărare, prin aceea că nu i-a comunicat adresa nr. 20114/30.07.2013 depusă de autoritatea contractantă, prin care se solicita înlăturarea motivelor suplimentare depuse de societate, ca inadmisibile, nu a pus în dezbaterea contradictorie a părților acest aspect, pe care nu a avut posibilitatea de a-și formula apărări, sancțiunea fiind, în opinia sa, nulitatea deciziei contestate;

- Autoritatea contractantă a procedat în mod eronat atunci când a refuzat să corecteze eroarea de redactare asumată de societate, deși a procedat la astfel de corectări în cazul altor ofertanți, încălcând principiile transparenței și al tratamentului egal;

- Autoritatea contractantă a declarat câștigătoare o ofertă ce prezintă elemente de inacceptabilitate și neconformitate; se expun, sub acest aspect, lipsuri ale ofertei prezentate de Asocieria S.C.G. C.S.A. și SC U. SA., referitoare la: angajamentul privind susținerea tehnică și profesională, experiența similară, capacitatea de exercitare a activității profesionale, elemente de neconformitate în ce privește prețul, petenta subliniind că CNSC nu a reținut aceste critici;

- Cu privire la SC C. SRL, a cărei contestație a fost admisă de Consiliu, se arată că documentele prezentate de acest ofertant cu privire la experiența similară sunt neconforme.

În finalul plângerii, petenta SC G. SA solicită suspendarea procedurii de atribuire sau, după caz, a executării contractului, până la soluționarea plângerii.

Autoritatea contractantă a depus la dosar întâmpinare, prin care a solicitat respingerea plângerii SC G. SA, ca nefondată, având în vedere că respingerea ofertei ca neconformă este legală, în raport de dispozițiile art. 80 alin. 2 din HG 925/2006 nefiind posibilă corectarea erorii constatate în oferta petentei, care nu era o eroare aritmetică, în sensul legii.

În ce privește completarea contestației adresate Consiliului cu noi capete de cerere, intimata arată că aceasta nu este admisibilă, față de reglementarea din OUG 34/2006 privind procedura în fața CNSC, iar petenta nu critică soluția și motivarea din decizie pe acest aspect, ci reiterează motivele din precizare.

Mai arată intimata că în fața CNSC, petentei nu i s-a încălcat dreptul la apărare și nici principiul contradictorialității, întrucât a avut acces la actele dosarului, după cum nu se poate reține că în procedura de atribuire s-ar fi încălcat principiile transparenței și al tratamentului egal.

Petenta a depus la dosar răspuns la întâmpinare, prin care a detaliat motivele pentru care consideră că eroarea minoră din oferta sa putea fi considerată o eroare aritmetică potrivit art. 80 din HG 925/2006 și putea fi corectată, refuzul autorității de a proceda astfel conducând la încălcarea principiilor privind utilizare eficientă a fondurilor publice și al proporționalității.

Sub un alt aspect, petenta detaliază criticile sale privind soluția CNSC, de respingere ca inadmisibile a argumentelor invocate prin precizarea la contestație, soluție ce încalcă liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil; de asemenea, se detaliază criticile referitoare la lipsurile ale ofertei prezentate de Asocieria declarată câștigătoare – în opinia sa - cu încălcarea dispozițiilor legale (art. 33 alin. 1 , art. 2 alin.2 lit. d și f din OUG 34/2006).

Mai arată petenta că, în ce privește oferta Asocierii SC C., solicită instanței să constate că documentele prezentate de acest ofertant cu privire la experiența similară nu sunt corespunzătoare cerințelor din Fișa de date.

1. Analizând plângerea SC G. SA la decizia C.N.S.C., în raport de susținerile și apărările părților și de dispozițiile legale incidente în cauză, curtea constată următoarele:

Oferta acestei petente a fost respinsă de autoritatea contractantă ca neconformă, în temeiul art. 79 alin. 3 din HG 925/2006, motivat de faptul că prin răspunsul la clarificări nr. 13657/24.05.2013 s-a modificat valoarea ofertei financiare de la 12.677.400, fără TVA la 12.679.400 lei, fără TVA, prin modificarea listei LDC – Sumar cu poziția LDC-G-01- Clădiri, stații de pompare și echipamente SPAU1, str. Pârâul Bârsei, de la 385.000 lei la 387.000 lei.

Problema esențială este, așadar, de a stabili dacă această modificare era o eroare aritmetică, în sensul art. 80 alin. 2 din HG925/2006, care să poată fi corectată, așa cum susține petenta sau dacă această modificare de sumă echivala cu o modificare a ofertei financiare, atrăgând neconformitatea ofertei, așa cum a apreciat autoritatea contractantă prin măsura adoptată, de respingere a ofertei, măsură validată de CNSC în soluționarea plângerii.

Potrivit art. 80 alin.2 lit. a din HG 925/2006 *„erorile aritmetice se corectează după cum urmează: dacă există o discrepanță între prețul unitar și prețul total, trebuie luat în considerare prețul unitar, iar prețul total va fi corectat corespunzător”*

Așadar, legea stabilește în mod limitativ că se poate vorbi despre o eroare aritmetică numai în cazul în care discrepanța constatată există între prețul unitar și prețul total, nelăsând loc de interpretare extensivă sau prin asimilare pentru încadrarea altor greșeli drept erori aritmetice.

În speță, nu suntem în prezența unei discrepanțe între prețul unitar și prețul total, ci așa cu recunoaște însăși petenta, este vorba despre o eroare de redactare, care vizează prețul unei categorii de lucrări, subestimat inițial cu 2000 lei, iar această eroare a condus, în final, la modificarea ofertei financiare cu respectiva sumă.

Petenta nu a demonstrat susținerea din contestația inițială, potrivit căreia „cantitățile și prețurile inițiale nu se modifică”, fiind evidentă modificarea prețului din lista LDC – Sumar cu poziția LDC-G-01- Clădiri, stații de pompare și echipamente SPAU1, str. Pârâul Bârsei, de la 385.000 lei la 387.000 lei, asumată în permanență.

Nu prezintă relevanță, în acest context, faptul că pentru alți ofertanți autoritatea ar fi acceptat corectarea unor erori aritmetice, atâta vreme cât respectivele erori se încadrau în categoria celor definite de art. 80 din HG 925/2006, atâta vreme cât eroarea clară din oferta sa nu se încadra în acea categorie și nu putea fi corectată.

Așa cum corect a apreciat CNSC, prin răspunsul la solicitarea de clarificări, ofertantul G. SA a modificat oferta financiară cu 2.000 lei, situație în care autoritatea contractantă a procedat în mod legal, la respingerea ofertei ca neconformă, art. 79 alin. 3 din HG 925/2006 prevăzând următoarele: *”În cazul în care ofertantul modifică prin răspunsurile pe care le prezintă conținutul propunerii financiare, oferta sa va fi considerată neconformă.”*

În concluzie, față de dispozițiile art. 79 și 80 din HG 925/2006, CNSC a procedat în mod legal la respingerea contestației formulate de SC G. SA și la menținerea, față de aceasta a rezultatului procedurii de achiziție.

Cu privire la pretinsa încălcare a principiilor contradictorialității și al dreptului la apărare în fața CNSC, aceasta vizează doar completarea contestației (precizarea din 22.07.2013); curtea constată că susținerile petentei sunt nefondate.

SC G. SA a sesizat CNSC cu contestația inițială, din data de 08.07.2013, în care critica respingerea ofertei sale, arătând că eroarea de preț la un articol este o eroare de redactare, ce nu modifică valoarea ofertei sale și clasamentul ofertanților. Nu s-au precizat alte argumente care să critice respingerea ofertei, ori care să vizeze modul de interpretare a dispozițiilor art.79 și 80 din HG 925/2006, nu s-au expus alte critici legate de procedură.

La această contestație, autoritatea contractantă a depus punctul său de vedere, comunicat contestatoarei, potrivit art. 274 din OUG 34/2006.

Ulterior, la data de 22.07.2013, contestatoarea depune la dosar o „precizare a contestației”, în care invocă motive suplimentare, față de contestația inițială și lărgeste cadrul procesual fixat, criticând ofertele altor participanți la procedură.

Față de aceste împrejurări, autoritatea contractantă a depus la dosarul CNSC „concluzii scrise”, în care a făcut discuții despre admisibilitatea completării contestației în maniera arătată anterior.

Potrivit dispozițiilor OUG 34/2006, nu există obligația comunicării concluziilor scrise depuse de părți, astfel că petenta nu poate invoca încălcarea principiului contradictorialității și al dreptului la apărare, cu atât mai mult cu cât avea acces la dosarul aflat în fața consiliului, avea posibilitatea de a depune concluzii oral sau în scris și era implicată într-o procedură

guvernată de celeritate.

Pe de altă parte, chiar dacă s-ar constata o astfel de încălcare a principiilor menționate, aceasta ar conduce la examinarea de către instanță a acelor aspect soluționate de consiliu pe excepție (art. 285 alin. 2 din OUG 34/2006).

Cum criticile petentei vizează greșita respingere - pe excepția inadmisibilității - a motivelor invocate prin „precizare a contestației” din data de 22.07.2013, curtea constată, sub acest aspect, următoarele:

Unul dintre elementele impuse de art. 270 din O.U.G. nr. 34/2006 pentru conținutul contestației adresate CNSC este motivarea în fapt și în drept a cererii (lit. e). În cazul în care Consiliul apreciază că în contestație nu sunt cuprinse toate informațiile prevăzute la alin. 1, trebuie să ceară contestatorului ca, în termen de 5 zile de la înștiințarea prin care i se aduce la cunoștință această situație, acesta să completeze contestația, neconformarea contestatorului obligației impuse de Consiliu fiind sancționată cu respingerea contestației; în acest sens se dispune prin alin. 2 al art. 270.

În continuare, art. 271 alin. 2 impune autorității contractante obligația de a înștiința participanții implicați în procedura de atribuire despre depunerea contestației, înștiințarea trebuind să conțină inclusiv o copie a contestației.

Art. 274 alin. 6 reglementează posibilitatea părților din contestație de a depune concluzii scrise, dar fără ca prin aceasta să fie afectate termenele prescrise de art. 276 pentru soluționarea contestației (termenul neputând fi mai mare de 30 de zile de la primirea dosarului achiziției de la autoritatea contractantă).

Din caracterul imperativ al dispozițiilor menționate rezultă obligativitatea motivării în fapt și în drept a contestației în termenul prevăzut de art. 256² din O.U.G. nr. 34/2006, această contestație fiind cea care se comunică, prin intermediul autorității contractante, tuturor participanților încă implicați în procedură, asigurând astfel respectarea principiilor transparenței și contradictorialității.

În speță, față de motivele invocate prin contestația inițială, din 08.07.2013, care vizau strict respingerea ofertei G., motivele invocate ulterior, prin „Precizarea contestației” din 22.07.2013 se constituie într-o altă contestație, cu un obiect esențialmente diferit, ce vizează critici legate de ofertele celorlalți participanți, condiții în care Consiliul a apreciat în mod corect că sunt inadmisibile criticile formulate ulterior.

Faptul că petenta a cunoscut, ulterior depunerii contestației, (după studierea dosarului) aspecte de nelegalitate legate de alte oferte depuse în procedură, o îndreptățește să sesizeze Autoritatea Națională pentru Reglementarea și Monitorizarea Achizițiilor Publice, cu privire la încălcarea dispozițiilor legale din materia achizițiilor publice.

În ce privește criticile aceleiași petente, legate de oferta Asocierii SC C., se impune observația că prin acest capăt de cerere se invocă faptul că documentele prezentate de acest asocierea menționată, cu privire la experiența similară, nu sunt corespunzătoare cerințelor din Fișa de date, motiv pentru care se solicită obligarea autorității contractante la reevaluarea acestei oferte.

Curtea constată că aceste critici nu se mai impun a fi examinate, în raport de soluția dată în plângerea G., având în vedere că oferta acestei societăți a fost stabilită în mod definitiv ca fiind neconformă.

Chiar dacă s-ar trece peste acest aspect, se impune observația că petenta nu expune critici concrete la argumentele reținute de CNSC în motivarea soluției de admitere a plângerii Asocierii SC C., care se refereau la răspunsul asocierii la solicitarea de clarificări (considerat concludent) și la incidența art. 78 teza a II-a din HG 925/2006.

Față de aceste considerente, curtea constată că este legală soluția CNSC, de respingere a contestației formulate de SC G. SA, atât în ce privește contestația inițială – respinsă pe fond, cât și în ce privește precizarea la contestație – apreciată ca inadmisibilă.

În consecință, în raport de dispozițiile art. 285 alin.4 din OUG 34/2006, plângerea SC G. SA a fost respinsă ca nefondată.

În ce privește cererea petentei SC G. SA, de suspendare a procedurii de atribuire sau, după caz, a executării contractului, până la soluționarea plângerii, având în vedere că acest capăt de cerere a fost supus dezbaterii la termenul la care s-a soluționat pe fond plângerea, curtea a constatat că acest capăt de cerere a rămas fără obiect.

2. Petenta SC V. C. SRL solicită instanței admiterea plângerii sale, pentru următoarele motive:

Prin adresa nr. 17412/03.07.2013, autoritatea contractantă a comunicat societății V. C. SRL decizia de respingere a ofertei sale ca neconformă, motivat de faptul că a oferit o cantitate de lucrări ce nu mai era prevăzută în documentație, în urma Clarificării nr. 26 / 01.02.2013, publicată în SEAP. Petenta consideră că răspunsul său la clarificări, din data de 28.05.2013, prin care arată că își asumă eroarea și urmează ca lucrarea respectivă să nu fie executată și decontată, trebuia interpretat în sensul conformității ofertei.

Petenta susține că este în discuție un simplu viciu de formă, potrivit art. 80 alin.3 din HG 925/2006, având în vedere și valoarea ne semnificativă a lucrării respective, care nu modifică propunerea financiară, precum și faptul că această valoare nu modifică clasamentul ofertelor, iar oferta sa era cea mai avantajoasă pentru achizitor.

Se mai arată că CNSC a apreciat în mod greșit că eroarea în discuție modifică propunerea financiară, în condițiile în care cantitatea de 67 metri ce urma a fi executată reprezenta o abatere tehnică minoră, greșită fiind și aprecierea privind consecințele acceptării ofertei petentei.

Curtea constată că, în fapt, ofertantul SC V.C. a cuprins în oferta sa, în lista LDC – D 30, la articolul 02 PEID – 01 DN 300 mm, în tranșee cu adâncimea mai mare de 4,0 m o cantitate de 67 metri, cantitate de lucrări ce a fost prevăzută inițial în documentație, dar care a fost eliminată ulterior, prin Clarificarea nr. 26, publicată în SEAP la data de 01.02.2013 .

Prin această clarificare, autoritatea contractantă a precizat la punctul 4 următoarele: "în lista LDC-D-30 strada Barajului nu se va mai cota la capitolul «conducta din PEID între CM307 și CM 167» (în capitolul 4 Lista, Secțiunea 4 Liste, lista de cantități LDC-D-30 Strada Barajului, articolul D2PEID-01 are valoarea 0 (zero))".

Deși a avut cunoștință de această modificare publicată în SEAP, petenta SC V.C. a elaborat oferta greșit, cu includerea lucrării ce fusese exclusă de autoritatea contractantă.

O asemenea eroare nu se încadrează în categoria viciilor de formă, astfel cum sunt definite acestea de art. 80 alin. 3 din HG 925/2006, întrucât textul se referă, limitativ, la acele erori sau omisiuni din cadrul unui document a căror corectare/completare este susținută în mod neechivoc de sensul și conținutul altor informații **existente inițial** în alte documente prezentate de ofertant sau a căror corectare/completare are rol de clarificare sau de confirmare, nefiind susceptibile de a produce un avantaj incorect în raport cu ceilalți participanți la procedura de atribuire.

Este evident că elaborarea ofertei cu includerea unor cantități de lucrări ce depășesc cerințele din documentație nu poate fi considerată un viciu de formă sau o eroare aritmetică ce ar putea fi corectată, chiar dacă valoarea absolută a lucrărilor respective este relativ minoră, o astfel de situație fiind de natură a crea un avantaj incorect ofertantului, în raport cu ceilalți ofertanți participanți la procedură, care au înțeles să respecte obligația legală de a formula oferta în conformitate cu documentația de atribuire.

În plus, așa cum corect a constatat Consiliul, eroarea aflată în discuție atrage după sine, în fapt, modificarea propunerii financiare, care, chiar dacă prin asumare nu a fost modificată, în mod evident se modifică elementele care formează prețul, ori potrivit art. 79 alin. 3 din hotărârea de guvern, "în cazul în care ofertantul modifică prin răspunsurile pe care le prezintă conținutul propunerii financiare, oferta sa va fi considerată neconformă, cu excepția situației prevăzută la art. 80 alin. 2", (situație neaplicabilă în prezenta speță).

Nu prezintă relevanță argumentele petentei referitoare la faptul că autoritatea contractantă a acceptat o corectare parțială a unor erori aritmetice, respectivele erori încadrându-se în dispozițiile art. 80 alin. 2 lit. a) din H.G. nr. 925/2006, acest lucru nefiind de

natură să conducă la corectarea altor erori, ce nu se încadrează în situația reglementată de norma citată.

Cu privire la criticile petentei SC V. C. SRL, susținute la dezbaterile în fond, legate de oferta câștigătoare, curtea constată că, deși în fața CNSC s-au invocat și astfel de critici, (printr-o cerere de precizare a contestației inițiale), în plângerea adresată instanței de judecată petenta nu a mai susținut aceste critici (plângerea vizând strict motivele pentru care a fost respinsă oferta sa) astfel că aceste aspecte constituie o cerere nouă, formulată cu încălcarea condițiilor procedurale de investire a instanței; prin urmare, față de conținutul plângerii adresate curții și de dispozițiile art. 281 din OUG 34/2006, aceste critici nu pot fi analizate.

Față de aceste considerente, în temeiul art. 285 alin.4 din OUG 34/2006, plângerea petentei SC V. C. SRL a fost respinsă, ca nefondată.

7. Comercial. Cerere acordare despăgubiri în temeiul art. 49 lit. a din Legea 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România

Drept comercial

Art. 49 lit. a din Legea 136/1995

Asigurătorul acordă despăgubiri, în baza contractului de asigurare, pentru prejudiciile de care asigurații răspund față de terțe persoane păgubite prin accidente de vehicule, precum și tramvaie și pentru cheltuielile făcute de asigurați în procesul civil, în conformitate cu: a) legislația în vigoare din statul pe teritoriul căruia s-a produs accidentul de vehicul și cu cel mai mare nivel de despăgubire dintre cel prevăzut în legislația respectivă și cel prevăzut în contractul de asigurare.

*Curtea de Apel Bacău – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal
Decizia civilă nr. 84 din 26 septembrie 2013*

Prin Sentința Civilă nr. 20/COM/21.02.2013, Tribunalul Neamț a admis în parte, acțiunea civilă formulată de reclamanții A. S., A.I. E. și B.G.S. în contradictoriu cu pârâta S.C. C.A. S.A..

A fost obligată pârâta să plătească reclamanților suma de: 4.797 lei, cu titlu de daune materiale; 30.000 euro – echivalentul în lei la cursul BNR din ziua plății, cu titlu de daune morale.

A reținut tribunalul că la data de 18-08-2010 pe DN 2E85, s-a produs un accident de circulație soldat cu decesul și rănirea mai multor persoane; în accident au fost implicate 2 autovehicule: o autoutilitară condusă de B.C. și un microbuz condus de A. Gh. - în acesta din urmă, călătorea mama reclamanților - R. N., în vârstă de 70 de ani, cu destinația București. R. N. a fost transportată la Spitalul de Urgență Floreasca din București, unde a decedat la data de 28-08-2010. S-a stabilit în cursul cercetărilor penale că adormirea la volan a conducătorului auto B.C. urmată de pătrunderea intempestivă, neregulamentară a autoutilitarei condusă de acesta, pe banda de contrasens, a constituit cauza producerii evenimentului rutier.

Autoutilitara condusă de B. C. avea poliță de asigurare de răspundere civil RCA la SC C. A. SA.

Reclamanții – descendenți ai defunctei R. N., au solicitat obligarea pârâtei la plata sumei de 7474 lei, reprezentând prejudiciul material cauzat prin decesul mamei, respectiv cheltuieli ocazionate de îngrijirea medicală și cheltuieli de înmormântare precum și suma de 500.000 euro cu titlul de daune morale pentru fiecare moștenitor. Ulterior, reclamanții au precizat că suma de 7474 lei este compusă din: suma de 7022 lei cheltuieli de înmormântare și

451 – cheltuieli de transport prilejuite de deplasarea moștenitorilor de la domiciliile lor la București.

În ceea ce privește daunele materiale suferite de reclamanti, ca urmare a faptei ilicite săvârșite de asiguratul B.C., din materialul probator administrat în cauza, respectiv înscrisurile depuse la dosar de către reclamanti (filele 27/42, 67/83), instanța reține că s-au făcut cheltuieli cu sicriul, îmbălsămarea, praznice pentru care s-a cheltuit suma de 4505 lei; la acestea se adaugă cheltuielile de transport în sumă de 292 lei, probate cu bilete CFR și bilete de microbuz; instanța nu a reținut facturile depuse și care nu au relevanță sub aspectul legăturii cu evenimentul ce a generat cheltuieli materiale, conform obiceiului locului și uzanțelor (s-a avut în vedere natura produselor facturate, cantitatea sau data facturilor).

Sub aspectul daunelor morale solicitate de reclamanti, instanța a apreciat că decesul mamei a determinat suferințe psihice ce se circumscriu noțiunii de prejudiciu moral patrimonial, astfel încât se justifică pe deplin acordarea unor despăgubiri morale în compensarea acestor traume sufletești.

Pentru stabilirea cuantumului despăgubirilor ce au fost acordate cu acest titlu, instanța a avut în vedere vârsta defunctei, faptul că avea domiciliul separat de cel al reclamantilor; că daunele morale se raportează, în esență, la un prejudiciu de ordin afectiv, nesusceptibil de determinări obiective pe baza unor criterii preexistente, ci supus unor aprecieri esențial subiective ale instanțelor de judecată.

Împotriva hotărârii tribunalului, a formulat recurs SC C.A. SA - prin Sucursala Bacău, cale de atac recalificată de către instanță, ca fiind cea a apelului.

A arătat apelanta că se impune diminuarea daunelor morale acordate de către tribunal deoarece sumele de bani acordate cu titlu de daune morale trebuie să aibă efecte compensatorii, ele neputând constitui amenzi excesive pentru autorii daunelor și nici venituri nejustificate pentru victimele sau urmașii acestora.

A precizat apelanta că nu contestă prejudiciul moral suferit de către părțile civile, însă sumele care se acordă cu titlu de daune morale trebuie să aibă efecte compensatorii și nu să fie izvorul unei îmbogățiri fără just teme.

Instanța de fond nu a ținut seama de legislația aplicabilă și de jurisprudență, de cadrul real din care rezidă sprijinul efectiv acordat de către defunctă, rezumându-se doar la sumele solicitate de către părți.

Intimații reclamanti au formulat Întâmpinare, prin care au invocat lipsa calității procesuale a apelantei, deoarece aceasta nu a fost parte în litigiul de la prima instanță.

Pe fondul cauzei, au solicitat respingerea apelului, ca nefondat.

Analizând cu prioritate excepția invocată, instanța a respins-o, reținând că apelul a fost formulat de către SC C. A. SA - prin Sucursala Bacău, la dosar apelanta fiind reprezentată de consilierul juridic, conform împuternicirii depuse, ce poartă ștampila SC C.A. SA România, cu sediul central în Sibiu.

Analizând apelul în limitele cererilor formulate cât și prin prisma dispozițiilor art. 295 C. pr. civilă, Curtea a considerat că acesta este întemeiat, pentru următoarele considerente:

Potrivit dispozițiilor art. 49 lit. a din Legea 136/1995; „asiguratorul acordă despăgubiri, în baza contractului de asigurare, pentru prejudiciile de care asigurații răspund față de terțe persoane păgubite prin accidente de vehicule, precum și tramvaie și pentru cheltuielile făcute de asigurați în procesul civil, în conformitate cu legislația în vigoare din statul pe teritoriul căruia s-a produs accidentul de vehicul și cu cel mai mare nivel de despăgubire dintre cel prevăzut în contractul de asigurare”.

Cuantificarea prejudiciului moral nu este supusă însă, unor criterii legale de determinare. Stabilirea cuantumului acestuia include o doză de aproximare, instanța impunându-se a avea în vedere consecințele negative suferite de persoanele prejudiciate pe plan psihic, importanța valorilor lezate, măsura în care au fost lezate aceste valori, intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării, în cazul de față măsura în care le-a fost afectată intimaților reclamanti viața, prin decesul mamei lor.

Pentru ca instanța să poată aplica aceste criterii este necesar ca cel ce pretinde daunele să producă un minimum de argumente și indicii din care să rezulte în ce măsură drepturile personale nepatrimoniale, au fost lezate prin suferința produsă și pe cale de consecință, să se poată proceda la o evaluare a despăgubirilor ce urmează să compenseze prejudiciul creat.

Judecătorul este singurul care, în raport de consecințele, pe orice plan, suferite de intimații reclamanti, trebuie să aprecieze o anumită sumă globală, care să compenseze prejudiciul moral cauzat, fără ca prin aceasta să se încerce o reparare cu mult peste vătămarea produsă, determinând o îmbogățire fără justă cauză în persoana reclamanților. Totodată, în cuantificarea prejudiciului moral, aceste criterii sunt subordonate condiției aprecierii rezonabile, pe o bază echitabilă, corespunzătoare prejudiciului real și efectiv produs.

Fiind vorba de prejudicii morale ele nu pot fi reparate strict prin echivalentul lor în bani, întrucât valorile ocrotite nu pot fi evaluate în bani, în cazul de față, compensarea lipsei mamei prin decesul intervenit.

Instanța are posibilitatea să aprecieze intensitatea și gravitatea prejudiciului moral cauzat și să stabilească dacă și în ce quantum, o sumă de bani este potrivită pentru a repara prejudiciul moral produs.

Faptul că reclamanții sunt copiii victimei accidentului, îi îndreptățește a solicita daune morale, însă nu duce în mod direct și la stabilirea quantumului acestora, în sensul că este suficient dacă s-a făcut dovada gradului de rudenie între persoana decedată și reclamanți.

Convenția Europeană a Drepturilor Omului stabilește faptul că, criteriul echității în materia despăgubirilor morale are în vedere necesitatea ca persoana vătămată să primească o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral suferit, cu efecte compensatorii, dar, în același timp, despăgubirile să nu reprezinte amenzi excesive pentru autorii prejudiciului și nici venituri nejustificate pentru victime.

Prejudiciul moral se impune a fi apreciat de la caz la caz și din această cauză cade în sarcina rudelor persoanei decedate ca urmare a unui accident rutier, să aducă un minim de argumente și indicii din care să rezulte măsura afectării drepturilor nepatrimoniale, de natură a duce la evaluarea corectă a despăgubirilor cu titlu de compensație a prejudiciului moral.

Instanța de apel, a apreciat că suma acordată de către tribunal este prea mare raportat la vătămarea produsă și consecințele acesteia, având în vedere așa cum s-a mai arătat că prejudiciul moral suferit prin lipsirea reclamanților de prezența mamei lor, nu va putea fi înlăturat niciodată în totalitate, impunându-se o reparație de natură a atenua suferințele morale suferite, fără însă a se ajunge la o îmbogățire fără just temei.

Quantumul daunelor morale trebuie apreciat nu numai raportat la limita maximă de despăgubire stabilită.

În lipsa existenței unui minim de argumente și indicii din care să rezulte măsura afectării drepturilor nepatrimoniale a copiilor victimei, în stabilirea despăgubirilor cu titlu de compensație a prejudiciului moral cauzat, instanța a avut în vedere că prin decesul mamei, copiii chiar dacă nu conviețuiau împreună cu mama - victimă a accidentului, au suferit un prejudiciu moral, prejudiciu generat de pierderea vieții mamei lor, de suferința cauzată de această pierdere și neputința acoperirii în continuare a golului lăsat de moartea acesteia în viața reclamanților, chiar dacă aceasta era în vârstă de 70 de ani, putea încă acorda sprijin copiilor, în momentul accidentului deplasându-se la fiica sa din București, pentru a o ajuta în îngrijirea fiicei suferinde a acesteia.

Instanța de apel ținând seama de toate aspectele reținute din care rezultă existența unui prejudiciu moral în dauna reclamanților, a apreciat însă, că suma stabilită cu acest titlu de către instanța de fond este în neconcordanță cu prejudiciul suferit.

Față de considerentele reținute, instanța de apel a redus la câte 20.000 lei pentru fiecare reclamant quantumul daunelor morale, considerând că sunt suficiente și echitabile pentru a acoperi prejudiciul moral produs acestora, prin acțiunea formulată reclamanții solicitând daune morale pentru fiecare moștenitor separat și nu o sumă globală pentru toți moștenitorii, așa cum a acordat tribunalul.